

Giới thiệu Một Đồi Thương

Trích đoạn:

- Như nhanh lên coi, em mầy đi học về rồi sao chưa có com nữa?

Tiếng mẹ Lan, tôi đang luộc rau sau bếp, phải vội cho ra đĩa.

- Vâng, xong rồi mẹ ơi, con đem lên ngay đây.

Tôi lúi húi đặt đĩa rau lên mâm, cùng với gà kho và canh thịt, bung lên trước cho thẳng Tùng.

Mẹ Lan nhìn tôi, bà lườm nguyệt:

- Nấu gì cả buổi sáng đến giờ mới xong hay mầy lại lên đi hú hí với thằng Toàn rồi?

Tôi vội thanh minh:

- Không có đâu mẹ, vì hôm nay con đau bụng nên ngủ quên mất...

- Đau bụng? Đừng nói với tao là có bầu đó, chữa hoang là biến khỏi nhà tao ngay.

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

- Như nhanh lên coi, em mầy đi học về rồi sao chưa có com nữa?

Tiếng mẹ Lan, tôi đang luộc rau sau bếp, phải vội cho ra đĩa.

- Vâng, xong rồi mẹ ơi, con đem lên ngay đây.

Tôi lúi húi đặt đĩa rau lên mâm, cùng với gà kho và canh thịt, bung lên trước cho thẳng Tùng.

Mẹ Lan nhìn tôi, bà lườm nguyệt:

- Nấu gì cả buổi sáng đến giờ mới xong hay mầy lại lên đi hú hí với thằng Toàn rồi?

Tôi vội thanh minh:

- Không có đâu mẹ, vì hôm nay con đau bụng nên ngủ quên mất...

- Đau bụng? Đừng nói với tao là có bầu đó, chữa hoang là biến khỏi nhà tao ngay.

Chữa hoang??? Đến bạn trai tôi còn không có thì nói gì đến chữa hoang?

Mặc kệ mẹ Lan đang luyện thuyết đạo lý tam tông tứ đức, tôi vẫn không trả lời. Vì đây cũng chẳng phải lần đầu tiên bà ta chửi tôi như thế, chửi thế là nhẹ rồi chắc hôm nay bà ta trúng đề.

- Chị Như, đi chơi với em không?

Nghe tiếng thằng Tùng gọi, tôi cười cười quay lại phía sau:

- Thôi, chị còn làm việc nhà nữa không đi được đâu.

Thằng Tùng vẫn chưa bỏ ý định:

- Đi một lát chứ có nhiều đâu, để em xin mẹ nhé, mẹ thương em kiểu gì không đồng ý.

Tôi lắc đầu:

- Thôi không được đâu, chị còn phải sang nhà bà ngoại nữa, ông ngoại bảo chị đưa em đi cùng kia kia.

Nghe đến ông ngoại, thằng Tùng có vẻ sợ ra mặt, nó nhìn tôi với ánh mắt khó chịu, sau đó quay ra ngoài.

Tùng là em cùng bố khác mẹ với tôi, mẹ Lan cũng chẳng phải mẹ sinh ra tôi.

Tôi là Như, tên đầy đủ là Trần Võ Ngọc Như, năm nay vừa tròn 19. 19 tuổi thì hết 15 năm cơ cực bần hàn. Tôi không có mẹ... không phải vì mẹ mất mà là vì bà không cần tôi. Nghe hàng xóm quê nội kể lại ba tôi là luật sư còn mẹ lại là chị đại giang hồ. Không biết vì sao 2 người lại đến được với nhau rồi sinh ra tôi. Ba tôi khi ấy còn trẻ nên gửi tôi về nội để nội chăm sóc còn ông thì ở lại thành phố tiếp tục công việc. Năm lên 3, ông cưới mẹ Lan, năm tôi 4 tuổi, bà nội mất, ba tôi đón tôi lên ở cùng ông. Kể từ khi 4 tuổi, tôi hiểu hết mọi đau khổ trái đắng của cuộc sống này, do tính chất công việc của ông hay đi xa nhà nên ông giao tôi cho mẹ Lan. Bà ta đúng chuẩn mẹ ghê của xã hội, tôi chưa bao giờ được ăn ngon ngủ yên trong chính căn nhà của mình.

Việc nhẹ thì không nói đi, ngay cả việc nặng nhọc cũng đến tay, vì làm việc quanh ngày, bà Lan chẳng cho tôi có thời gian học hành nên kết quả học tập của tôi khi nào cũng ở bậc trung

bình - yếu. Thời buổi này đi học thì chẳng học thêm học bớt ở đâu nên cũng không thầy cô nào chiều cố. Bà lại bảo do tôi lười nên hết lớp 12 tôi được cho nghỉ học. Cả ngày làm việc nhà, nấu ăn cho bọn đánh bài, rảnh được chút cũng bị bắt đi làm giúp việc theo giờ. Bà không cho tôi đi làm công nhân chắc vì sợ tôi đi không quay về. Nói thế nào nhỉ, cuộc sống của tôi cơ cực và tẻ nhạt muốn phần.

Bố tôi mất rồi nên bà mới có quyền cho tôi nghỉ học, khi bố còn sống mặc dù ông không thương tôi nhưng cũng để cho tôi đi học mua quần áo các thứ. Từ ngày ông mất, tôi cơ cực trở nên cơ cực hơn gấp nhiều lần.

Mẹ Lan thương thằng Tùng như cung trứng mỏng, hằng ngày sợ nó ăn không được, ngủ không được. Mà cái thằng vì được chiều chuộng nên sinh hư, toàn giao du với thể loại dân anh chị. Nó cũng không ưa gì tôi, chỉ là thằng dân anh của nó bảo thích tôi nên nó cứ đâm bữa nửa tháng lại rủ tôi đi chơi. Nhưng tôi biết tông mấy đứa này, đi theo chúng nó thì chẳng biết bao giờ là hư người.

- Như, ông kêu mày xuống lấy bánh, đi nhanh đi.

Tiếng mẹ Lan quát, tôi vội lấy cái mũ bành đội vào, quay con xe 50 đi về hướng nhà ngoại.

Ngoại này là ông bà ngoại thằng Tùng chứ không ruột thịt gì với tôi cả, áy vậ mà ông bà còn thương tôi hơn cả bố tôi. Ông khó tính, bà hiền lành nhưng ông bà lại thương tôi, mỗi khi mẹ Lan bảo tôi sang ông bà thì ông bà toàn cho bánh kẹo mang về, cũng chưa bao giờ chửi mắng hay nặng nề tôi là con riêng của bố tôi.

Vào nhà ông, ông đưa cho mấy hộp bánh nhập khẩu, còn dúi cho tôi 2 trăm nghìn...Trên cũi đời này ngoài bà nội ra thì ông bà là người thương tôi nhất!

Vừa chạy về vừa nghĩ xem chiều nay cho thằng Tùng ăn món gì, cái thằng to xác chứ ăn uống vô cùng khó khăn lại rất kén ăn nữa, tính ra năm nay nó cũng 14,15 rồi chứ nhó nhoi gì nữa đâu, cũng đã có bạn gái cả rồi.

"Kit..", tôi thoáng gấp, đang mãi nghĩ vẫn vợ nên chẳng để ý phía trước có người.

- Như, em nghĩ gì mà như người không hồn không vía vậy?

Tiếng thằng Khánh, dân anh đàn u gì của thằng Tùng. Tôi không trả lời, cố quay đầu xe để đi tiếp.

- Như, anh hỏi sao em không trả lời hay là đi uống trà sữa đi, anh bao.

Tôi lại càng không thèm trả lời, vẫn nhất quyết quay xe bỏ đi.

Khánh chắc khó chịu, nó vịn đầu xe tôi, mặt mày hầm hờ:

- Sao không nói chuyện với anh, anh có ăn thịt ăn cá gì em đâu, nếu sợ thì kêu thằng Tùng đi cùng.

Tôi bực mình:

- Khánh, tôi nói tôi không thích anh mà, anh làm ơn đừng tìm tôi nữa.

- Em chưa có chồng anh theo đuổi em thì có gì là sai đâu?

- Không sai nhưng tôi không thích, anh né ra cho tôi đi, tôi còn đi chợ về nấu cơm nữa.

Khánh vẫn không đi ra, nó cứ đứng đó nấn n i ỏi.

- Như, chuyện gì vậy em?

Từ xa anh Toàn chạy đến, tôi mừng ra mặt. Khánh nghe tiếng anh Toàn cũng co rúm người, không nói gì tự động quay đầu xe chạy mất dép.

Tôi nhìn thẳng Khánh mà buồn cười, mới vừa rồi vẫn còn hầm hờ lắm cơ.

- Anh đến may, Khánh cứ tìm em mãi, bực cả mình.

Toàn xoa xoa đầu tôi, anh đùa:

- Về ở gần anh, nó chẳng đại đến nữa..

Nghe Toàn nói, tôi tự dưng ngượng ngùng, mặt chấy đỏ như quả gấc rồi. Tôi thật sự cũng có chút thích anh Toàn.

- Này, anh trêu em làm gì.

- Anh trêu đâu, đợi anh thăng bậc anh qua hỏi, giờ vẫn chưa được nên em cố nhé.

Nghe Toàn thổ lộ, tôi có chút giật mình.. Tôi biết tôi và cả anh đều có tình cảm với nhau nhưng anh nói qua hỏi cưới tôi...thật sự tôi vẫn chưa suy nghĩ đến.

Tôi nhìn anh, thấy anh hoàn toàn nghiêm túc chẳng giống với đùa chút nào.

- Bé Như,mãi anh đi công tác, về anh mua quà cho em nhé.

Nói đến đây anh lại dúi vào tay tôi một phong bì thư, chẳng biết đây là thư từ gì.

- Vâng, anh đi giữ sức khỏe nhé..

Toàn cứ nhìn tôi chằm chằm khiến tôi ngượng đến muốn chín cả thịt, nếu đứng đây một lát nữa khéo tôi bùng cháy lên mất.

- Em về trước đây còn nấu cơm cho mẹ nữa, em đi nhé.

Đề mấy xe cấm cở chạy thật nhanh đến nỗi đang muốn đi chợ mà tôi cứ thể chạy qua luôn đến khi hoàn hồn mới biết mình đi lố nên phải quay vòng lại.

Toàn là anh trên tôi 4 tuổi, anh đang là cảnh sát tân binh, vừa mới ra trường liền được nhận vào cơ quan. Kể ra là do gia đình anh cơ cấu nên anh mới được tuyển vào vị trí tốt, nghe anh bảo sang năm có thể điều qua bên đội hình sự ở tỉnh. Tôi quen anh khi còn đang đi học, anh lúc đó quyết tâm khi vào học viện cảnh sát nên gác lại chuyện tình cảm, còn tôi thì mặc cảm nên chẳng muốn đi xa hơn. Mà hình như gia đình anh cũng không thích tôi là mấy, tôi từng nghe mẹ anh chê tôi thậm tệ ngoài hàng bún của đi 3.

Cái mối tình chưa kịp nở cũng vì thế mà tắt ngóm!

Tôi công nhận bản thân mình thích anh nhưng để tính đến chuyện vợ chồng thì tôi không muốn hay nói đúng ra là tôi không đủ can đảm. Tôi chẳng hơn được ai cái gì nên không có ước mơ đeo bông lên cao.

Ghé chợ mua đồ ăn xong đầu vào đây, tôi phi vội về nhà vì giờ này cũng đã muộn rồi, sợ trễ tí nữa mẹ Lan đi đánh bài về không có cơm tôi lại bị mắng.

Về đến cổng đã nghe tiếng um sùm, nhìn quanh một hồi tôi thấy Ly bạn anh Toàn đang hùng hổ cãi nhau với mẹ Lan. Nghi có chuyện chẳng lành, tôi vội dựng chống xe xuống, đi lại chỗ mẹ.

- Mẹ sao thế mẹ?

Ly nhìn thấy tôi, chị ấy hùng hục xông vào nắm lấy tóc tôi ghi xuống đất. Vừa mắng vừa kéo:

- A mày đây rồi, khi nãy mày đang đùa với anh Toàn ngoài ngõ có phải không? Tao còn sống sờ sờ đây mà, con này láo thật.

Mẹ Lan tôi kéo tôi lại, bà không gỡ tay Ly ra chỉ lo kéo tôi về phía bà nên tôi lại càng đau hơn.

- Mẹ, tóc con đau quá..

Tiếng mẹ Lan tôi ôm tôi:

- Con này, mày buông con gái bà ra chưa? Nó đã ăn nằm với thằng Toàn đâu, mày làm như thằng ấy ngon nghề lắm. Được mỗi cái danh công an công iếc là lắm con rùng mớ lên.

Ly vỗ chạn chát lên đỉnh đầu tôi, chị ta rống lên:

- Bà buồn cười, ơ đ* không chặn đầu nó thì để nó đánh úp anh Toàn à? Ở cái xã này ai không biết tôi và anh Toàn sắp cưới. Nó biết người ta sắp có vợ còn ham hố thì nên đánh không?

- Đ* cụ mày, không dạy cho mày bài học, sau mày không chừa thói la liếm.

Tôi thật sự chẳng hiểu gì, Ly là vợ sắp cưới anh Toàn khi nào? Chị ta yêu anh Toàn thì tôi biết nhưng đến nỗi cưới thì tôi chưa hề nghe. Mà tôi đã làm gì chứ?

- Buông ra đi, em chẳng la liếm ai cả, chị mau buông ra đi.

Bà con hàng xóm cũng vào can, chị Ly mới thả tôi ra.

- Mày tránh xa anh Toàn ra, đừng để tao điên lên, tao tạt axit vào mặt mày đó.

Mẹ Lan tôi còn muốn chửi nữa nhưng được bà con hàng xóm ngăn lại, còn tôi chỉ biết đứng ôm đầu và khóc..Đau quá, tui nhục quá!

- Mày, tao nói bao nhiêu lần rồi, tao không muốn mày dính đến thằng đó. Còn cãi tao nữa không hả?

Vừa mắng mẹ Lan vừa vỗ bôm bốp vào đầu tôi, tôi cũng không cãi lại, có cãi bà cũng chẳng nghe.

- Thôi Như, mốt né Toàn ra đi, kéo con Ly nó tạt axit thiệt đấy.

- Bà Lan thôi đánh con Như đi, nó đang khóc kia..

Bà con mỗi người một câu, đầu óc tôi như quay cuồng... Sao số tôi khổ đến thế này cơ chứ? Sao mẹ sinh tôi ra lại không cho tôi cuộc sống như bao người? Nếu đã như thế thì sinh tôi ra làm gì nữa chứ?!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sau ngày hôm ấy tôi ít ra khỏi nhà, thật sự chuyện chẳng có gì nhưng qua miệng mấy mụ hàng xóm thì rõ to. Ngày nào mẹ Lan cũng chỉ chiết bảo tôi hư hỏng, bảo tôi đầu bò không dạy được. Tôi nhịn, hoàn toàn nhịn tất cả, bà ta có đánh tôi cũng nhịn...Tôi đợi một ngày lấy được giấy tờ tùy thân thì tôi sẽ đi.

Toàn không biết việc Ly đánh ghen tôi hôm ấy, vì sau khi gặp tôi thì anh đi luôn lên cơ quan, nghe đi 3 hàng bún bảo thế. Mẹ anh ấy còn cười hô hô bảo tôi đáng đời, đĩa mà đòi đeo chân hạc thì bị đập là đúng rồi.

Cái tình cảm tôi giành cho Toàn cũng vì thế mà chôn sâu vào lòng, bức thư anh gửi cho tôi hôm ấy tôi cũng chẳng đọc. Vẫn xếp nó vào túi áo và đặt yên nó ở trong ấy.

Mẹ Lan tôi dạo này hiền ra hẳn, bà bớt mắng tôi lại tranh giúp tôi làm việc nhà. Việc ấy làm tôi có chút lo sợ, một người đang hồ báo bỗng dưng hiền lành, không sợ thì mới là lạ ấy.

Hôm nay giỗ bố tôi, sau khi cúng bái dọn dẹp mâm cỗ xong xuôi, mẹ Lan đi xuống sau tìm tôi. Lần đầu tôi thấy bà dịu dàng hiền lành với tôi đến thế.

- Như, lát lên xếp đồ, lấy đồ đẹp với mấy thứ cần thiết hay dùng, mai theo mẹ về quê nội con.

Tôi nghe được về quê thì mừng muốn khóc, từ khi bố tôi mất đã gần 5 năm rồi tôi chưa về quê bố. Bố thì tôi không có mấy tình cảm nhưng tôi nhớ nội, bà có mỗi bố tôi là con, bà mất

lâu rồi mà mẹ Lan năm nào cũng không cho tôi về dọn dẹp mộ bà và nhang đèn cho bà. Mẹ Lan bảo có thuê người mỗi tuần đến quét dọn nhưng mà thuê thì sao bằng mình tự làm.

- Thật hả mẹ, khi nào thì đi?

Mẹ Lan gật đầu:

- Sáng mai đi, giờ mày lên chuẩn bị đi, mai đi sớm với mẹ.

- Khánh không đi cùng hả mẹ?

- Không, nó còn đi học mà đi sao được. Để nó ở lại, mẹ với mày đi thôi.

Tôi thật lòng thật dạ chẳng mấy may nghĩ gì nhiều cả, dọn dẹp hồi nữa đâu vào đấy, tôi lại lên phòng sắp xếp quần áo. Mẹ Lan bảo đi lâu, hơn tuần nên tôi lấy theo khá nhiều, chẳng khác gì đi di cư. Mà thật, lần này tôi đi cư thật mà!

Sáng hôm sau tôi dậy sớm, đi ra chợ mua thịt heo quay lò ba Phụng mà nội với bố tôi khi còn sống thích ăn đem theo. Dưới quê tôi heo lảnh lăm, khu này lại gần sát đường biên giới Trung Quốc nên không được như ở trên này. Lại mua thêm ít trái cây bánh kẹo đem theo, lâu lâu về quê xem có đứa nhỏ nào thì cho. Nhớ khi bố tôi mất, có mấy đứa cùng lứa trong xóm mang bầu, chắc giờ con tụi nó cũng đã lớn. Nghĩ lại buồn, mới tí tuổi đầu mà đã có chồng có con.

Dạo một vòng chợ sớm về, vừa đến đầu ngõ tôi gặp ngay Toàn, hình như anh vừa đi về, trên mặt vẫn còn phờ phạc, nghĩ cũng xót..

Tôi định lơ đi nhưng anh thấy tôi, vội kéo lại.

- Như, gặp anh sao em không nhìn, em sao vậy?

Tôi vẫn còn nhớ như in hôm Ly đánh tôi, mặc dù không phải do anh nhưng nếu không có anh thì tôi đâu đến nỗi bị ra như thế. Tôi thiếu thốn thật nhưng để mà bị nhục mạ như thế tôi không can tâm, hay nói đúng ra là tôi ghim mãi trong lòng nếu có cơ hội nhất định tôi sẽ trả lại một tát. Vốn con người tôi đã chịu quá nhiều đắng cay, tôi đến bây giờ không cho phép ai nhục mạ hay tạo khổ đau cho tôi thêm nữa.

- Anh về đi, em với anh có gì đâu mà phải chào hỏi.

Toàn nhủ mày, anh khó hiểu hỏi:

- Hôm trước còn tốt mà, thư kia.. em đọc chưa?

- Em đốt mất rồi, em nghĩ mình chắc không hợp nhau đâu. Thôi, mẹ Lan đang đợi, em còn về quê nữa.

Toàn gấp gáp hỏi:

- En đi đâu, đi khi nào về?

Tôi buột miệng:

- Em ở quê luôn không lên nữa, anh đừng tìm em.

Nói rồi tôi phóng xe đi mất, xe giới hạn vận tốc mà hình như tôi chạy còn muốn nhanh hơn.

Đi được một đoạn, hốc mắt tôi có chút cay cay, Toàn không có lỗi nhưng những người xung quanh anh thì có lỗi. Thôi thì mối tình đầu khép lại ở đây thì tốt hơn.

Số phận đã rất nhiều lần ép tôi phải tự mình khắc nghiệt, tự mình giới hạn những chịu đựng của bản thân mình!

Về đến nhà, mẹ Lan đã dậy sớm, bà xách theo cái túi nhỏ chắt đựng tâm vài bộ đồ. Thấy lạ, tôi hỏi:

- Mẹ, sao mẹ đem ít đồ thế, đi cả tuần mặc sao đủ?

Mẹ Lan tôi phui tay:

- Mẹ mày chả cần lo, đem 2 bộ là đủ rồi, có gì giặt lại mặc tiếp chứ có gì đâu.

Nghĩ cũng đúng, tôi cũng không hỏi thêm.

6 giờ sáng, xe xuất phát, đi tầm 8 tiếng là đến nơi, công nhận xa thật sự. Về đến đầu đường lớn, tôi với mẹ Lan thuê xe ôm để đi vào, vì dưới quê cũng chẳng còn liên lạc với ai nên cũng không ai ra đón.

Về đến nhà, mọi thứ vẫn nguyên vẹn như xưa, chỉ khác là người đã không còn nữa. Tôi đứng bàn thờ hồi lâu, nước mắt không biết ở đâu lại trực trào rơi xuống.. Tôi nhớ nội, nhớ bố...rất nhiều!

- Như, vào đây làm gì đứng mãi ngoài đó vậy?

Nghe tiếng mẹ Lan, tôi lau nước mắt vội.

- Con vào đây.

Bên trong mọi thứ vẫn ngăn nắp như cũ, cũng khá sạch sẽ, xem ra mẹ Lan nói thật. Chắc bà còn nghĩ đến bố tôi nên cũng không để bàn thờ ông hiu quạnh.

Đốt cho bố và nội nén nhang, tôi đem đồ ra sau nhà, rửa mặt sạch sẽ sau đó quét dọn qua một lần nữa. Mẹ Lan thì hình như nói chuyện với ai đó, thì thoảng bà quay về phía tôi nhìn nhìn. Mà tôi cũng chẳng nghĩ gì nhiều, chắc có thể bà nói chuyện với thằng Tùng.

Bày thức ăn mua sẵn ra cúng, sau đó mẹ con tôi cùng ăn, nghỉ một lát sẽ chiều ra viếng mộ bố và ông bà. Nhìn tấm ảnh người đàn ông đang cười ôn hòa, tôi vừa thương vừa giận.. Thương ông vì ông là đáng sinh ra tôi nhưng giận ông vì ông chẳng cho tôi cuộc sống bình yên như bao người khác. Mẹ Lan kể bên về mặt điềm tĩnh, bà không thích tôi nhưng chỉ ít bà thương bố tôi thật lòng. Khi ông bệnh, bà là người túc trực chăm ông, khi ông mất bà đã từng khóc đến ngất đi mấy lần... Thế thôi, bà thật lòng với bố tôi là đủ!

Tầm tối,sau khi tắm rửa sạch sẽ, bà ngồi nói chuyện với tôi. Giọng bà khá hiền lành.

- Như, mày giận mẹ nhiều không?

Tôi cười nhạt:

- Giận gì đâu mẹ..

Mẹ Lan im lặng, bà hình như muốn nói gì đó lại thôi. Bên ngoài có tiếng chó nhà bên sủa, hình như là xe hơi của ai đang đậu trước.

- Ai thế nhỉ, giờ này ở đây mà có xe hơi vào à?

Mẹ Lan im lặng, lát sau bà nhìn tôi, nói:

- Như, mẹ gả mày cho Đài Loan, người ta đến đón đó.

Đến đây, tôi hoảng hốt thật sự, bà ta nói cái gì gả tôi, cái gì người ta đến đón???

Tôi lắc đầu, cười nhợt nhạt:

- Mẹ Lan, sao đùa con thế, con không thích vậy đâu?

Giọng mẹ Lan ồ ồ, bà nhăn nhó:

- Tao nói thật, một lát nữa người ta vào đưa mày đi. Tao...tao... mắc nợ quá nhiều rồi, không có tiền người ta giết thẳng Tùng chết mất Như ơi.

Tôi khóc không thành tiếng, vội năn nỉ bà ta:

- Mẹ, xem như con xin mẹ, mẹ đừng gả con cho Đài Loan. Con...con hứa sẽ xin đi làm công nhân, làm giúp việc, làm... ai kêu gì làm nấy để kiếm tiền trả nợ cho mẹ mà... Mẹ... tội con..mẹ..

Tôi ôm chầm lấy bà Lan, bên ngoài cũng đã có người đi vào.

- Như, mày cho tao xin lỗi đi, tao không thể để tội nó giết con tao được.. Lương ba cọc ba đồng của mày thì tới đâu..

Tôi không còn giữ bình tĩnh được nữa, tôi gào lên:

- Nhưng tôi có tội gì, bà không để người ta giết con bà sao bà lại đẩy tôi vào đường cùng.. Tôi làm gì sai hả?

Mẹ Lan có chút khồng khở:

- Mày không phải con tao..mày.. sống.. hay chết liên quan gì đến tao. Để mày ở lại, chẳng mấy chốc mày theo chồng thì tao công toi nuôi dưỡng mày sao?

Đau khổ... sợ hãi... hàng loạt cảm xúc chiếm lấy cơ thể tôi. Bất lực... tôi thật sự bất lực rồi..

Tôi không phải con bà ta nên bà ta sẽ chẳng quan tâm đến tôi đâu...Tôi.. tôi phải làm gì đây??

- Bà Lan, xong chưa, tiền lấy rồi sao lè mề vậy, nhanh chút đi.

Tiếng một tên đầu gấu vang lên, tôi theo bản năng co người lại lùi về phía sau định chạy trốn.

Chưa kịp chạy đã bị bà ta ra hiệu cho người giữ lại. Tôi sợ hãi, vùng vẫy:

- Buông tôi ra, buông ra chưa. Ai cho các người bắt tôi, ai cho?

Tên đầu gấu khó chịu, quát tôi:

- Con điên này, mày im chưa?

Lại quay sang bà Lan, nó hỏi:

- Sao bà nói tự nguyện, giờ là sao đây, tiền bà lấy hết rồi giờ muốn lật lọng à. Có tin tao cho người đập thẳng con trai cưng của mày không?

Bà Lan cuống quýt:

- Không..không...con nhỏ này nó vậy đó, mấy anh bịt miệng đưa đi là xong..Nó sợ thôi không có gì đâu..

- Thật không?

Tôi vội la lên:

- Bất cóc... bất cóc...

"Bốp", bà Lan tát cho tôi mấy phát mạnh đến nỗi máu mồm tuông ra.

- Mày câm ngay, nếu không đừng trách tao.

Tôi vùng dậy, ánh mắt căm phẫn nhìn bà ta..Hết rồi, bà ta hết còn là con người rồi..

- Sao bà không giết tôi luôn đi, cầm thú!

"Bóp " lại mấy cái tát xuống mặt. Tên đầu gấu ngăn lại, hấn ta khó chịu lên tiếng:

- Thôi đi, bà đánh nó sưng húp mặt lên thì ai mà lấy.

Hấn ta kéo tôi ra ngoài, một tên khác kéo khăn cột miệng tôi lại. Tôi cố vùng vẫy, cố thoát thân nhưng là không được.

- Lần này thôi nhé bà Lan, không có lần sau đâu. Con này nó không chịu, tôi trừ vào tiền còn lại của bà 50triệu. Ok?

Bà Lan đắn đo mấy giây nhưng vẫn là đồng ý.

- Được rồi, anh mang nó đi đi. Tiền về trên đó giải quyết, con này nó ranh ma lắm.

Tiếng tên đầu gấu kênh kieu:

- Bà không cần lo.

Nói rồi hấn ta ra hiệu cho đàn em kéo tôi ra ngoài.

Trước khi rời đi, tôi nhìn chăm chăm vào bà Lan..những uất hận, tủi nhục hôm nay nếu có một ngày ông trời cho tôi thêm một con đường sống khác.. Tôi nhất định sẽ bắt bà ta ném đủ trái đắng.. ném đủ cảm giác tủi hờn bất lực này là như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Bị bọn đầu gấu kéo lên xe, trước khi đi chúng còn tẩm cho tôi thuốc mê, cứ thế tôi lịm dần đi. Trước mặt chỉ còn thấy bàn thờ của bố và bà...

Đến khi tỉnh lại, tôi chỉ thấy một màn đêm tăm tối, kể bên tôi hình như cũng có người. Miệng lại bị bịt kín nên tôi chẳng thể nói được gì.

Tối quá..thật sự tối quá rồi!

Cứ thế tôi được bọn họ mang đi, tầm 2 tiếng sau, xe dừng lại. Tôi nghe tiếng mở cửa xe, đây hình như là xe tải thì phải. Nhưng sao ở trong xe tải tôi lại không thấy ngột???

Mấy phút sau, có tiếng mở cửa xe, đèn trong thùng xe được bật sáng. Tôi phải chớp mắt vài cái mới thích nghi được với độ sáng của đèn. Ngó xung quanh, tôi thấy có tầm 10 cô gái trong thùng xe, không ai được bịt kín miệng giống tôi cả, chắc có thể là do các cô ấy tự nguyện. Lại quan sát một chút, thùng xe khá nhỏ nhưng bên trong có đục các lỗ để thông khí, chắc vì thế tôi mới không cảm thấy thiếu ô xi.

- Xuống đi vệ sinh đi, nhớ các cô không được đi lung tung, đây là rừng, đi lạc là bỏ mạng.

Tiếng tên đầu gấu vang lên, tôi nheo mắt nhìn về phía hấn mà hấn hình như cũng đang nhìn về tôi. Các cô gái trên xe bắt đầu di chuyển nói cười đi xuống, nhìn cứ như đi du lịch. Thấy tôi vẫn ngồi im lặng, tên đầu gấu bước lên xe, hấn nhìn tôi, hỏi:

- Còn là hết nữa không, nếu còn thì ngồi yên ở đây đi, còn nếu thông minh thì tao cho xuống.

Tôi suy nghĩ một chút chút, bèn gật đầu.

Tên đầu gấu vẫn không chán chừ, hấn có vẻ rất chắc ăn rằng tôi sẽ không la hét.

- Mày đừng nghĩ đến việc bỏ trốn, đây là rừng biên giới, chạy lung tung là cộp ăn mất xác.

Rừng biên giới?? Tụi này đưa người đi kiểu gì đây?

Tôi gật đầu sau đó bước xuống xe, trước mặt là một mảnh tối đen, trên đầu chỉ còn ánh trăng mờ ảo. Mấy cô gái đi cùng tôi đang ngồi xuống ăn cơm, tôi cũng tìm chỗ ngồi xuống. Trời tối mà bọn tôi hình như đang ở trong rừng, khu rừng giáp biên này rất nguy hiểm. Vì là khu vực cấm nên dân sẽ không đi đến đây, họ chỉ đi đến bìa rừng hoặc vào trong rừng với một khoảng cách gần với buôn làng. Tôi trước kia đã từng được bọn nhỏ trong xóm đưa đi đến bìa rừng chơi khi nghỉ hè theo bố về quê thăm mộ bà.

Bịt miệng được tháo ra, tôi bèn bắt chuyện với cô ngồi gần nhất.

- Chị được gả qua Đài Loan hả?

Chị gái gật đầu:

- Ừ nhà nghèo quá, qua đó cho sướng hơn chút.

Tôi gật gù, hóa ra đây là đi theo dạng tự nguyện nên mấy cô này mới không bị bịt kín miệng như tôi. Mà nghĩ lại rợn người, bố mẹ nào lại gả con đi kiểu này. Đây chẳng khác gì là bán con chứ gả gì nữa.

- Chị không muốn quay về à?

Chị gái nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc:

- Khó lắm mới được chọn đưa đi, sao tôi phải về. Mà muốn về cũng không được đâu, mấy anh này để gì cho chứ.

Tôi lại hỏi:

- Máy chị kia cũng muốn đi luôn hay sao nhỉ?

Chị gái gật đầu:

- Ủ, ở đây ai là chẳng muốn đi, cô này hỏi lạ.

Nói rồi chị ta quay sang bên ăn cơm không thèm để ý đến tôi nữa. Thôi hết cách rồi, khổ một đã đành, nay lại muốn khổ đến mười mà.

Nghĩ lại tôi nên lo cho thân tôi thì tốt hơn, phải tìm cách bỏ trốn. Vào rừng cũng chết, qua bên Đài Loan ở với mấy ông già cũng chết, kiểu nào cũng sống không thọ..Nhưng thả bỏ mạng trong rừng chứ tôi không muốn bị bắt đi làm nô lệ, đến khi đó có muốn chết cũng không được phép.

Có chút sợ hãi nhưng bây giờ không phải là lúc, nếu cứ sợ mãi thì chắc chắn tôi không thoát được. Phải cố thôi, tương lai phía trước là do tôi cả..

Già rồi chấp nhận để bọn chúng tin tưởng, cứ thế bọn nó đưa tôi đi được đến sáng. Trời tờ mờ sáng phải đổi xe, hình như bây giờ chắc chắn bọn tôi phải đi đường rừng để vượt biên chứ đi ngang nhiên qua cửa khẩu là không thể nào.

Xuống xe, bọn chúng chuyển chúng tôi lên con xe jeep chuyên chạy đường sỏi. Chạy được một chút, chúng tôi ra đến đường cái lớn, đoạn này thì khá đông xe qua lại. Đa số là xe chở dân mình qua bên casino chơi đồ đen, toàn là xe du lịch đắt tiền.

Biết thời cơ của mình đã đến, tôi chuẩn bị tinh thần thật tốt, đến ngay khúc cua, canh lúc xe đông nhất, tôi nhảy ào xuống đường. Vì xe jeep đang chạy khá nhanh lại ngay cua mà trên xe lại đến 6 người nên không thể nào thắng kịp, chiếc xe trước đã chạy trước một đoạn khá xa.

Té xuống mặt đường, tay chân tôi đau nhức, nhưng tôi phải cố gắng gượng dậy, chạy thật nhanh theo hướng vào rừng. Phía sau có 2 tên chạy theo tôi, tôi chui vào những tán cỏ dày rậm, mặc dù rất sợ rắn nhưng đến lúc này bị bắt lại mới là điều tôi sợ nhất.

Cúi mặt không dám nhìn lại, đến khi qua khỏi khu rừng cao su nhỏ, đâm ra đường tráng nhựa tôi mới thấy mình đi lầm. Đáng lý phải vào rừng sâu nhưng sao lại đâm ra đường lớn được?

Tôi nghĩ hóng hét rồi, phía sau hai tên vừa đuổi vừa hét:

- Đứng lại, con chó điên, đứng lại chưa?

Bọn chúng còn 1 đoạn nữa là bắt được tôi, thấy mình nguy hiểm gần kề tôi buộc lòng lao ra giữa đường, mong sao có xe đụng trúng để được cứu. Nhìn thấy một đàn tầm 3 xe hơi sang trọng đang đỗ về,nhìn biển số xe thành phố tôi mừng như điên lao ra. Chiếc xe thứ 2 đang chạy vì tôi lao nhanh ra ngoài mà thắng khét cả bánh xe.

- Muốn chết hay sao?

Tôi vội vàng đứng dậy chạy nhanh đến chỗ cửa xe đang mở ghé sau mà van xin, nài nỉ:

- Giúp tôi đi, tôi bị bắt cóc, giúp tôi với, anh giúp tôi với.

P phía sau bọn chúng đã đuổi sát đến, tôi hoảng loạn thật sự, nếu lần này bị bắt lại được chắc tôi mềm xương.

Người đàn ông trong xe đội mũ đen che gần nửa mặt, hấn không mấy may quan tâm đến tôi

- Sói, cho xe chạy đi.

Tôi nghe thấy anh ta muốn đi liền lao đến ôm chặt lấy cửa xe, nước mắt không kịp rơi xuống:

- Giúp tôi, tôi không muốn bị bán sang đó làm nô tì dầy tớ cho người ta, tôi bị mẹ ghê tôi bán đi, tôi không muốn, không muốn..

P phía sau 2 tên đầu gấu đã đến gần, bọn chúng hét ầm lên:

- Người của anh Liên, đứa nào ngon phá đám thì đừng trách bọn tao mất dạy..

Tên trong xe nheo mắt nhìn ra ngoài, hấn không nhìn tôi mà nhìn 2 tên phía sau.

P phía trên, tên ngồi ghế phụ lái lên tiếng:

- Trình ca, là người của anh Liên.

- Đi.

Tên Trình ca lên tiếng

Tôi lúc bấy giờ tay chân đã bủn rùn hết rồi, bí quá tôi luống tay vào trong xe nắm lấy tay anh hấn, van nài:

- Cứu tôi, mong anh cứu tôi.

Người đàn ông ấy nhìn tôi, hấn vẫn không lên tiếng.

- Giúp tôi, tôi sẽ...nguyện làm trâu làm ngựa cả đời cho anh..chi..chi...cần anh giúp tôi thôi..

Người đàn ông khẽ nâng mặt, giọng hấn trầm ầm:

- Cứu cô từ đám buồn người để về theo chân tôi làm đào, cô chịu không?

Tôi tròn mắt lên nhìn hấn, làm đào là làm gái sao?

- Ở em tưởng ai hóa ra Trình ca, cho bọn em xin lỗi nhưng để bọn em bắt con khốn này về cái sẽ xuống tạ lỗi với anh sau nhé.

Người đàn ông ấy nhìn tôi, hần khẽ nhếch môi:

- Thế nào? Cô chọn đi, nhìn cô cũng xinh đấy.

Tôi nhìn vào mắt hắn, hoàn toàn chẳng có tia đùa cợt nào nhưng... tôi lại có chút tin tưởng hắn sẽ không giết chết tôi.

Gật đầu, tôi gật đầu. Bấy giờ trốn khỏi đám kia trước đã, chuyện khác tính sau.

- Được, tôi đồng ý, tôi đồng ý.

- Trình ca, người của anh Liên mà.

- Thì sao? Lấy đào của tôi không nói, tôi trả cho anh ta cái này là quá nhẹ rồi.

Tên Trình ca nói chuyện với tên ngồi phía trên, sau đó hắn quay sang tôi, môi khẽ nhếch:

- Cô lên xe đi, tôi không có nhiều thời gian.

Too vội gật đầu, chạy nhanh đến bên kia, leo lên xe ngồi chiếm chệ ngay ngắn.

- Tao lấy con này về động, tui mày về báo anh Liên một tiếng, nói Trình ca đây trả thù chuyện Phương Liễu. Biến đi!

Tiếng tên ngồi phía trên vang lên, tôi nghe mà có chút lo sợ. Hình như tên này và tên cầm đầu đưa người vượt biên kia có liên quan đến nhau?!

Nói rồi đoàn xe 3 chiếc tiếp tục khởi hành, xe chạy rồi tôi quay lại nhìn, vẫn thấy 2 tên đầu gấu đứng đó, bọn nó đang nói chuyện với ai, mắt vẫn dõi theo.

Thở phũ nhẹ nhõm, bên tai bỗng dưng vang lên tiếng đàn ông:

- Cô tiếc à, quay lại vẫn kịp. Theo anh Liên thì còn có thể vì cô đẹp mà anh ta giữ lại dùng, còn theo tôi thì chỉ có một đường đi làm đào phục vụ mấy tên bụng to. Thế nào?

Tôi nuốt nước bọt, bấy giờ mới có thời gian nhìn kĩ người đàn ông này. Đẹp, thật sự đẹp trai đó, à cái nét này giống ai nhỉ, người VN sao lại có người đẹp đến thế?

Hắn vẫn hỏi:

- Thế nào?

Tôi lại hít một hơi, giọng có chút run sợ:

- Tôi, anh cho tôi làm giúp việc nhà anh được không?

Tên Trình ca gương mặt nhăn nhó, phía trên tên đàn em phì cười.

- Trình ca, cô ta muốn làm giúp việc nhà? Anh có cần không, không cần cho em, nhà em thiếu giúp việc haha..

- Cho cậu để tôi để lại chơi còn dễ nghe hơn.

Tôi hoang mang thật sự, người đàn ông này sao lúc lạnh lúc nóng thế này. Sao tôi hết rơi vào hang cộp lại đập trúng hang beo???

- Trình... Trình ca, tôi..tôi..

- Cô gái, tôi không cần giúp việc xinh đẹp, nếu đồng ý đi khách thì ở lại không thì xuống xe. Tôi không có thói quen làm từ thiện!

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Trời ơi, tránh sang Đài Loan lại gặp phải động đảo.. Hết cách rồi, đi đến đâu lo đến đó thôi.

Tôi nhìn hắn, có chút cương quyết trả lời.

- Tùy anh, anh cứu tôi một lần, tôi sẽ trả ơn cho anh, chỉ cần anh không giết chết tôi là được.

Hắn nhìn tôi, trông mắt đen huyền, hắn vát chéo chân lên, bàn tay gõ gõ lên thành ghế.

- Biết chấp nhận sự thật là tốt, nói trước mọi thứ là do cô tự nguyện, tôi không hề ép buộc. Tôi sẽ lo cho cô tốt đẹp, ngoài ra cô cứ nghe theo những điều tôi sắp đặt. Được chứ?

Tôi gật đầu, dù sợ nhưng ít ra tên Trình ca này vẫn thấy tin tưởng hơn đám người kia.

Xe chạy rất lâu, tôi ngủ gật mấy lần mấy đến nơi. Đang ngủ ngon lại nghe có tiếng người gọi.

- Cô bé, đến nơi rồi.

Tôi giật mình tỉnh dậy, ngó nghiêng xung quanh, trước mắt tôi là một tòa nhà rất to, vừa to vừa đẹp, xem chút là tôi òa lên vì ngạc nhiên.

- Sao thế, cô thấy ngạc nhiên lắm à?

Tôi gật đầu.

- Cô vào trong đi, sẽ có người giúp cô sắp xếp chỗ ở. Nhớ cho kỹ đã là đảo của Trình ca thì không nên nuôi ý tưởng phản bội lại anh ấy. Làm tốt cô sẽ có được những thứ cô muốn.

Tôi nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm người đàn ông trước mặt, anh ta là người khi nãy ngồi ở ghế trước. Bộ dạng rất lịch sự, không giống loại người hiểm ác.

- Cô tên gì?

- Tôi tên Như..

- Như sao? Cũng được nhưng để Trình ca chọn cho cô cái tên khác.. Được rồi, theo tôi vào trong.

Nói rồi hắn quay lưng đi trước, tôi cứ thế ngỡ ngàng theo sau, vừa đi vừa ngoái nghiêng. Thật sự nhà cửa hắn rất to, rất là to...Nhưng hình như đây kiến trúc này khá lạ mắt..

- Đây là đâu vậy?

Người đàn ông trước mặt quay sang tôi cười, gương mặt hắn cũng rất điển trai.

- SG Việt Nam

SG sao? Phải rồi, đi một hồi lâu lắm rồi mà!!

Vào trong hắn cho người sắp xếp cho tôi một chỗ ở, phòng ốc sạch sẽ tiện nghi, lại khá đẹp nữa. Nghỉ ngơi vài hôm, đến 3 ngày sau Trình ca cho gọi tôi.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi về đây tôi gặp lại hắn, hắn vẫn phong độ như hôm ở biên giới tôi gặp được.

Thấy tôi đi vào, hắn gọi:

- Cô tên Như sao?

Tôi gật đầu.

- Sau này gọi là Tam Như đi, đi ra kia cho người trang điểm cho cô, hôm nay cô có khách.

Có khách? Hôm nay tôi tiếp khách sao?

- Sói, mấy giờ đến chỗ tên Phong?

Người đàn ông tên Sói trả lời:

- 30 phút nữa xuất phát.

Thấy tôi vẫn đứng đờ người, hắn nghiêm giọng:

- Sao cô còn đứng đó? Nếu không muốn tôi sẽ trả cô về bọn buôn người, thế nào?

Tôi sợ đến run rẩy, tôi biết kết cục của mình cũng chẳng tốt đẹp gì. Mấy ngày qua ở lại đây tôi đã tìm hiểu được không ít. Những người làm ở đây đều bảo rằng theo Trình ca rất tốt, anh ta sẽ không để cho đảo thiệt thòi... Nhưng tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần!!!

- Trình ca..a...

Nghe tôi gọi, hắn ngược mắt nhìn tôi. Trên môi vô thức nở nụ cười nhạt nhẽo:

- Sao?

Tôi hít một hơi, lấy hết can đảm nói với hắn:

- Tôi nghe theo anh, anh sẽ lo cho tôi chứ?

Trình ca nhìn tôi, ánh mắt hắn có chút tò mò.

- Cô nghĩ tôi sẽ bỏ cô sao? Cô mang đến lợi ích cho tôi, tôi sẽ không bỏ mặc người của mình.

Tôi gật đầu. Ý trời đã định, tôi không thể làm gì khác hơn!

- Tam Như, cô không tin bản thân mình cũng nên tin Trình ca chứ. Trình ca sẽ không bao giờ để cô chịu thiệt thòi nhưng... việc nào ra việc đó, ít nhất cô nên chứng minh bản thân mình được việc trước đã.

Tôi hiểu, tôi hiểu anh ta nói gì. Đảo của Trình ca không phải là gái không thương, bọn tôi sẽ được trao tặng cho bọn giàu có, ông trùm, đại gia hay thậm chí là quan chức chính trị nhằm mục đích trao đổi thông tin. Tiếp khách chỉ là cái cớ, tôi không rõ nhưng nghe những người ở đây nói có người chỉ đi khách duy nhất 1 lần, Trình ca cũng không ép buộc quá đáng. Có được thứ hắn cần, một là được tiền, hai là được quyền lợi, không ít diễn viên, ca sĩ đều được Trình ca nâng đỡ đi lên.

Tôi không biết sau này tôi sẽ được gì nhưng trước mắt tôi phải đánh đổi bản thân mình trước đã!

- Tôi hiểu, tôi chỉ cần các anh không bạc đãi tôi là được.

Đúng, chỉ cần họ không bạc đãi tôi thì tôi sẽ không bán đứng họ. Cuộc sống này là phải đánh đổi, tôi không ngại đánh đổi, tôi chỉ sợ bản thân đi vào vùng bùn. Nếu ngày hôm ấy Trình ca không đưa tôi đi thì tôi bây giờ chắc cũng không còn nguyên vẹn mà được gắn mác "đào" hạng sang này rồi.

Trên đời này, đến cả mẹ ruột còn không thương tôi thì tôi còn mong mỗi gì ai có thể thương tôi, có thể cru mang che chở cho tôi suốt đời?!

Tôi tự đi đến chỗ những nhân viên đang đứng chờ, tôi để họ trang điểm, thay quần áo. Một tên trang điểm bóng bẩy nói với Trình ca:

- Khéo quá, Trình ca sao càng ngày người của anh càng đẹp vậy nè.. Mẽ quá trời, em mà được vậy em nguyện làm gái suốt đời.

Tên này.. buồn cười quá!

Trang điểm xong, tôi nhìn mình trong gương. Đẹp quá! có phải là tôi đây không???

- Tam Như, cô đẹp thật đấy!

Tên Sói khen một câu, đến bản thân tôi còn thấy tôi quá mức đẹp nè.. Tôi chưa từng nghĩ khi bản thân mình được dùng mỹ phẩm, đồ hiệu thì như thế nào...Bình thường một cây son tôi còn không có được!

Trình ca nhìn thoáng qua tôi, hần nhếch môi cười, đứng dậy lên tiếng:

- Đi, trễ giờ sẽ không tốt.

Trình ca đi trước, tên Sói nắm tay tôi ra ngoài. Ngồi vào trong xe, Trình ca có dặn dò:

- Người cô tiếp hôm nay là Phong Thiếu, hần bề ngoài nhả nhận nhưng khá cảm thú. Cô chịu đựng một hôm, như thế là xong việc. Nhớ biểu hiện tốt một chút, lần sau sẽ là lúc cô làm việc cho tôi. Đừng để bản thân mình làm việc không công, hiểu chưa?

Tôi gật đầu, tay nắm chặt dưới váy. Tôi run quá..

Xe chạy một đoạn là dừng lại trước một tòa biệt thự, Trình ca xuống xe trước, hần vừa vào đã có người từ trong ra tiếp, bộ dạng người kia cũng rất lịch sự.

Sói ra hiệu bảo tôi đi theo hần, tôi cũng không dám lung tung, chỉ biết cúi đầu theo sau.

- Trình ca, hôm nay đưa ai đến đây?

- À một mỹ nhân, tôi muốn tặng anh một đêm khoái lạc..

Nói rồi cả đám cùng cười phá lên, mà bản thân tôi bây giờ không khác gì một món hàng. Bàn tay co rúm vì căng thẳng, tôi chỉ thiếu ồa lên mà khóc thôi.

Bữa tiệc bắt đầu, tôi đi theo sau Trình ca vào trong. Phòng tiệc rất lớn, rất đông người. Từ này đến giờ tên chủ tiệc vẫn đi theo Trình ca. Đi được một lát, Trình ca nháy mắt ra hiệu cho tôi qua sang bên chỗ tên họ Phong. Tôi nghe theo, đi nhẹ sang chỗ hần.

Tên Phong ôm lấy tôi, hần cười ha hả hít hà lên cổ tôi:

- Thơm, người của Trình ca quả thật thơm lắm!!

Trình ca nhìn tôi, trong mắt hần không thấy một tia thương xót nào.. Ngậm túi hờn vào trong lòng, tôi quyết không để bản thân chịu thiệt thòi không công.

- Anh Phong, người ta thơm thật không?

Tên Phong gạt mình, không những thế cả bọn cũng không ngờ là tôi lại nói ra như thế.

Tên Phong cười hô hố, hần siết eo tôi càng chặt:

- Haha..mỹ nữ nói chuyện nghe cũng ngọt ngào không kém. Được lắm, Trình ca anh quả thật là cứu tinh của tôi đây.

Trình ca nhìn tôi, hần cười tươi:

- Không dám không dám.

Tên Sói cười gian mãnh, chắc hần không nghiệp tôi lại nói chuyện nũng nịu được như thế.

Trong suốt buổi tiệc, tên Phong đưa tôi đi tiếp rượu khắp nơi. Hần cũng là một tên khá điển trai, tạm thời chỉ ôm eo hôn má chứ cũng chưa làm gì khác.

Nhìn xung quanh Trình ca đang ngồi trong góc, hần không ôm mỹ nữ, chỉ lâu lâu là nhìn về phía tôi.

Đến chừng nửa tiếng sau, tên Phong ngà ngà say mà bản thân tôi cũng muốn đứng không vững. Đang định tìm chỗ ngồi xuống thì thấy tên Sói đi tìm tôi. Hần kéo tay tôi, khiến tên Phong có vẻ rất khó chịu.

- Sói, anh làm gì vậy?

Tên Sói nghiêm mặt:

- Phong Thiếu, Trình ca muốn đưa người đi, anh làm gì thì bản thân anh phải rõ.

Tên Phong bỗng chốc tím tái mặt, còn tôi thì vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Dứt lời, Sói kéo tay tôi đi nhanh ra ngoài, nhanh đến nỗi chân tôi xém chút vắt vào lên nhau. Thân mình hơi lảo đảo vì hơi say rượu, tay lại bị nắm chặt khiến tôi khó chịu, lên tiếng.

- Sói, anh buông ra, kéo thế tôi đi sao kịp.

- Cô nhanh đi!

Ra đến xe, Sói mở cửa đẩy tôi vào nhanh trong xe, chiếc xe lập tức chạy nhanh đến một đoạn vắng vẻ, phía trên Sói đã xuống xe tự khi nào cũng không quên khóa chốt cửa. Do men say ngã ngà, tôi vẫn không nhận ra bên cạnh có người. Đến khi xe dừng hẳn, một bàn tay to đặt lên ngực tôi xoa nắn không ngừng. Có chút hoảng loạn, tôi co người chống đỡ, trong đầu thoáng suy nghĩ cực nhanh..Chẳng lẽ, Trình Ca bắt tôi tiếp khách trên xe của anh ta???

- Là tôi, cô hợp tác chút đi.

Là giọng của Trình ca, giọng hần bình thường trầm ấm sau nay lại khàn đến mức này?

Bàn tay to lớn xoa nắn ngực tôi, lại như không nhận được xé rách cả váy, giống như gấp gáp đến cực điểm. Tôi hiện tại không thêm chống chế, hai tay tôi bị hấn giữ chặt cố định trên đầu, hai chân lại đang vắt ngang eo của hấn. Mặc dù vẫn còn say men nhưng thần trí tôi vẫn tỉnh táo rất nhiều. Trình ca lúc này có gì đó không phải... chẳng phải hấn nói hấn không chơi đào của mình sao??

- Trình Ca, anh...anh..làm sao vậy?

Trình ca thoáng chốc dừng lại, trong bóng đêm tôi thấy được đôi mắt hấn.. Đôi mắt thoáng đỏ ngầu của dục vọng, lạnh lẽo, u ám, không hề có một tia yêu thương nào.. Ánh mắt này tại sao lại có thể đáng sợ đến như vậy?

- Tam Như, đêm này của cô tôi mua, làm cho tốt.

Tôi chẳng còn biết nói gì, tôi cũng có quyền nói không muốn sao?! Buồn cười, trình tiết trước sau gì hôm nay cũng mất, mất trong tay ai đã chẳng còn quan trọng rồi.. Mặc cho số phận, tôi nhắm mắt, khẽ nói:

- Nhẹ nhàng một chút.

Trình Ca hung hăng xé rách quần lót nhỏ mà khi trưa hấn cho người chuẩn bị cho tôi. Không cần bàn cãi tôi cũng biết đây là loại đặc tiền quyền rũ đàn ông. Đôi tay hấn mạnh bạo xoa xoa ngực, đôi ngực tròn nhỏ bị hấn xoa mát đến không còn nhìn ra hình dạng nữa. Hấn nhắc bóng chân tôi lên khiến cho hai chân dạng ra thật rộng, tôi biết thời khắc đau đớn ấy chuẩn bị đến..

Trình ca nhìn tôi, tôi lại vì sợ hãi mà không dám nhìn lại, hai tay vùi chặt lấy bắp chân hấn, từng động tác của hấn cũng khiến toàn thân tôi như căng cứng.. Đây người ta gọi là phá trình sao?

Trong đầu bỗng vang lên giọng nói của Trung, anh hứa sẽ lấy tôi làm vợ.. haha bây giờ đã không còn được nữa rồi!!!

Cảm nhận sự đau đớn ở vùng hạ thân đem lại, tôi cố gắng cắn môi ngăn cho tiếng thét vang lên. Con đường này là do tôi chọn, không có quyền kêu than.. Đêm nay nếu tôi còn không vượt qua được thì cuộc đời về sau, tôi đi bằng cách nào được đây?

Hai tay siết chặt lấy Trình ca, bên dưới hạ thân, Trình ca vẫn từ từ tiến vào.. Đến giai đoạn kia, hấn nhanh thật nhanh đâm sâu thẳng khiến tôi vì đau quá mà bật ngồi dậy. Mồ hôi trên người tuôn ra không ngừng, môi cũng bị cắn đến tứa máu, chỉ cố gắng ngăn dòng nước mắt đang muốn trực trào ra ngoài.. Cố lên không được khóc, tôi dặn lòng mình là không được ngã gục..

Tôi chẳng còn biết đau là gì nữa, bên dưới người đàn ông ấy vẫn đang hi hục luận động. Cũng chẳng nhớ được là thân thể tôi bao lâu thì ngừng chuyển động, chỉ biết rằng qua ngày hôm nay tôi đã chẳng phải là thiếu nữ nữa rồi!!!

Tôi - Không mẹ, không cha, không gia đình..

Tôi - Đã không còn là tôi được nữa rồi!!

Sáng hôm sau, khi nghe tiếng kêu inh ỏi của ai đó, tôi từ từ mở mắt dậy. Trước mặt tôi là một người phụ nữ đứng tuổi, gương mặt bà có chút đáng sợ. Không phải ma quỷ nhưng là nghiêm túc đến đáng sợ.

- Cô Như, cậu Trình bảo tôi gọi cô dậy.

- Vâng, bây giờ là mấy giờ rồi?

Người phụ nữ nghiêm mặt, kéo chân gấp lại ngay ngắn.

- 1 giờ trưa rồi, cô ngủ nhiều thật.

Tôi vội bước xuống giường nhưng vừa đặt chân xuống đất vùng hạ thân lại đau như ai đang sát muối vào, có chút chống đỡ không kịp tôi ngã quỵ xuống đất.

- Cái cô này, cẩn thận chút đi, sao yếu thế?

Người phụ nữ lớn tuổi đỡ lấy tôi, bà nâng tôi ngồi lên giường, mắt nhắm lại:

- Một chút vào trong nhớ dùng lọ thuốc tôi để sẵn thoa lên chỗ đó, hơi khó chịu một chút nhưng sẽ giúp cô dễ chịu và lành lặn hồng hào.

Lành lặn hồng hào??? Tôi có chút ngại ngần nhìn bà, nhỏ giọng:

- Cảm ơn bác.

- Không cần cảm ơn tôi đâu, việc thường ngày, cô là người của cậu Trình, sau này để ý chút, cậu ấy thấy thế chứ tốt lắm, không để cô thiệt thòi đâu.

Tôi ngược mắt lên nhìn bà, gương mặt bà mỗi khi nhắc đến Trình ca lại rất dịu dàng, người phụ nữ này có vẻ quan tâm đến hần rất nhiều thì phải..

- Đứng dậy đi, tôi đỡ cô vào trong phòng tắm.

Nâng thân người, tôi được bà ẵm vào phòng, thấy tôi vào trong, bà ta đóng cửa lại, nghiêm túc nói với tôi:

- Cô nhanh một chút, tôi sẽ đỡ đưa cô xuống, hũ thuốc phía kia nhớ thoa sau đó rửa nước ấm cẩn thận.

Tôi nhìn trên tủ để khăn, thấy một lọ thuốc màu trắng đục, không ngại mà nghĩ đến hôm qua.. Tôi nằm lên giường bằng cách nào nhỉ, là ai đưa tôi về?

Lại nói, chỗ này đau thật sự đấy!

Nhìn mình trong gương, tôi hiện giờ đã không còn sự lựa chọn nào nữa rồi, bước một bước sẽ phải bước tiếp hai bước.. Bước sai cũng phải là bước...

Tắm rửa qua một lượt, tôi quần khăn tắm ra ngoài vì nhìn lại trong phòng tắm không có quần áo.

- Quần áo của cô trong tủ, tất cả là đồ mới, cô thích mẫu nào có thể lấy, tất cả là của cô.

Tôi mở tủ, lấy nhanh một chiếc quần jean đen cùng áo thun ôm sát, mặc nhanh sau đó theo bà ẵm đi xuống lầu.

- Trình Ca cho gọi tôi sao?

- Vâng.

Tôi im lặng, đi qua một hành lang dài, sát bên là vườn hoa mẫu đơn rực rỡ, chỗ này hình như khá lạ...

Đến trước 1 căn phòng lớn, người phụ nữ nghiêm túc nói với tôi:

- Tôi tên Bạch, sau này có gì báo tôi. Cô vào đi, cậu Trình đang chờ.

Tôi gạt đầu, gõ cửa vài cái, bên trong chốt cửa được mở ra. Sói nhìn tôi, anh ta mỉm cười:

- Vào đi Tam Như.

Vào trong, Trình Ca đang ngồi ở ghế lớn, hai chân hần vắt chéo, dưới chân có 2 cô gái ngực to đang cùng nhau xoa bóp chân.

- Trình Ca.

Trình Ca nhìn tôi, hần buông thuốc vape trên tay xuống, ánh mắt sâu thẳm tia đến trên người tôi. Phút chốc cảnh 18+ hôm qua lại một lần nữa tua lại, gương mặt tôi có chút nóng ran.

- Cô ổn chứ?

Tôi không trả lời, chỉ gạt đầu thật mạnh.

- Sau này dì Bạch sẽ là người của cô, cô có thể tùy ý sai bảo.

Là người của tôi sao? Như thế là có ý gì???

Sói từ sau đi nhìn tôi, hần cười rạng rỡ:

- Tam Như, cô may mắn thật.

Tôi ngờ ngác không hiểu gì, hỏi lại:

- Là sao, tôi không hiểu?

Trình Ca đứng phắt dậy, hần đi đến trước mặt tôi, cười nhạt:

- Đi theo tôi, làm người của tôi, không tốt cho cô sao?

Tôi nhìn hần chăm chú, gương mặt hần đẹp quá nhưng những lời hần nói tôi lại hiểu không kịp.

- Trình Ca, tôi chẳng phải là đào của anh sao? Anh nói gì tôi thật sự không hiểu được thì?

Bàn tay to lớn khẽ vuốt má tôi, hần thân nhiên nói:

- Đêm qua cô cho tôi, tôi lại không thích cho người của mình đi phục vụ tên đàn ông khác. Giết cô thì không nỡ, chỉ bằng cô ở lại bên cạnh tôi, làm việc cho tôi. Người ngoài sẽ biết đến cô là bạn gái Trình Ca..

Hần tiếng sát lại tai tôi, nói nhỏ:

- Nhưng chỉ có chúng ta hiểu giữa tôi và cô là loại quan hệ gì? Là chủ - tớ!!!

Bộ não tôi chạy hết công suất nhưng vẫn có vẻ trì độn, một bước thành người yêu đại ca sao, có nhanh quá không?

- Trình Ca.. ý anh là, tôi sẽ giống như Sói sao?

- Không đúng, Sói là anh em của tôi, còn cô là thuộc hạ của tôi. Không giống nhau!!!

Nhìn gương mặt của Trình Ca lạnh lẽo mà đẹp rạng rỡ, tôi lại cảm thấy bản thân mình quá đê cao mình rồi. Tôi không hơn không kém người hầu của hần là bao nhiêu, chỉ khác một chút, địa vị tôi cao hơn một chút. Bạn gái hần sao, buồn cười, tôi là kẻ đỡ đạn thì đúng hơn..

Siết hai tay thật chặt, tôi như hạ quyết tâm cuối cùng. Kề sát tai Trình Ca, tôi nói nhỏ vào tai hắn:

- Trình Ca, nếu anh giữ lại mạng của Tam Như này thì ít nhất trong mắt anh tôi cũng có chút khiến anh thích thú. Làm người hầu của anh cũng được, Tam Như không ngại nhưng tôi muốn anh, muốn con người anh!

Trình Ca thoáng chốc đứng sững, không lâu sau, hắn chộp lấy cổ tôi, siết khá mạnh:

- Cô có quyền đòi hỏi sao?

Tôi ngang ngạnh, nụ cười không tắt:

- Anh sợ sao?

Đối diện với hắn, tôi thấy sự suy nghĩ trong ánh mắt hắn, giọng khề nói mặc dù có chút khó khăn:

- Tôi cần t*ng trùng của anh, tôi muốn anh đảm bảo cho tôi. Một khi Tam Như tôi làm được việc, anh phải cho tôi một chỗ đứng. Tôi cần một đứa con!

Bàn tay siết cổ tôi dần tăng lực, ước chừng tôi tưởng mình như ngừng thở.

Giọng hắn giận dữ, hét:

- Cô nghĩ cô là ai, dám yêu cầu tôi sao?

Tôi quyết đấu tranh đến cùng:

- Nếu không anh giết tôi chết đi, sống.... sống.. không có.. sự đảm bảo..tôi không..cần

Mặc dù là đang uy hiếp nhưng những thứ tôi nói ra đều là sự thật. Cái cuộc sống không có một sự đảm bảo nào đã khiến tôi sợ hãi lắm rồi. Ngày trước mẹ Lan muốn đánh thì đánh, muốn mắng thì mắng, muốn bán tôi thì bán. Tôi cũng là con người, cũng phục vụ cho bà ấy nhưng cuối cùng thì sao.. Xem chút bán đi làm ô sin cho bọn lão già bụng to làm mấy đê rồi. Tôi không sợ cực khổ, tôi chỉ sợ những việc tôi làm là vô ích, là công không.

Trình Ca nhìn tôi, tròng mắt hắn thoáng đảo, thấy tôi gần như không thở được nữa, hắn mới chịu buông tay.

- Muốn tôi đảm bảo cho cô sao, cô cũng biết tính toán đấy. Nhưng Tam Như, trước tiên cô phải để bản thân mình có giá trị, thứ vô dụng có đẹp cũng không có ích lợi gì.

Nói rồi hắn cùng Sói đi ra ngoài, bỏ lại tôi cùng chiếc cổ đồ ùng một đường.. Ôm cổ, tôi cố hít thở cho không khí lưu thông..Miệng khề nhếch cười.. Cuối cùng thì tôi cũng có khả năng ngoi lên rồi.. Mẹ Lan..Rồi bà sẽ phải nếm đủ, nếm đủ.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Những ngày tiếp theo tôi không hề gặp được Trình ca, chẳng biết những lời tôi nói hôm đó hắn có đồng ý không nhưng hiện tại mọi thứ dường như quá mức yên bình.

Đi quanh quanh theo di Bạch tôi cũng tìm hiểu được một chút về Trình Ca. Hắn trước kia không cha không mẹ, lúc gặp được di Bách thì hắn đã là một đại ca. Trình Ca theo năm tháng trở thành một ông trùm chuyên nuôi đào cao cấp. Di Bạch cũng không kể quá nhiều, tôi cũng không muốn hỏi thêm, trước hết nên ngoạn ngoạn mà ở đây.

1 tuần sau, Sói trở lại, hắn đưa tôi đến căn cứ. Ngồi trên xe, tôi có chút căng thẳng..

- Sói, tôi..

Sói nhìn tôi, hắn cười cười:

- Cô muốn hỏi tôi bây giờ cô phải làm gì à? Để tôi nói luôn cho cô biết, Trình Ca không nuôi người vô dụng. Từng người một đều phải có bản lĩnh, cả cô cũng phải thế.

- Tôi hiểu rồi.

Sói lại nhìn tôi, hắn có chút ngập ngừng:

- Tôi nói này Tam Như, cô là thuộc hạ nữ đầu tiên anh Trình nhận về. Tôi thật sự không hiểu được vì sao anh Trình lại đồng ý cho cô ở bên cạnh anh ấy. Phụ nữ chẳng phải khá vô dụng à..

Tôi có chút giận thật sự:

- Phụ nữ không vô dụng như anh nghĩ đâu.

- Thế à?

Tôi im lặng, Sói cũng không nói thêm, hắn đưa tôi đến một khu rừng cao su, chạy đến giữa rừng đi vào sâu một chút nữa liền thấy một khu căn cứ khá lớn. Bên ngoài được nguy trang bằng công ty sản xuất cao su, bên trong lại toàn súng ống đồ luyện võ. Lò mò hiểu được vì sao Sói đem tôi đến đây, chắc chắn trong một thời gian dài tôi phải bám dập thân mình đây.

- Cô tập luyện cùng đám người mới, sẽ không vì cô là nữ mà nương tay. Nếu cô qua được sát hạch cuối cùng sẽ chính thức đi theo anh Trình. Còn không..

Sói lại nhìn tôi cười..

- Còn không thì sao?

- Không thì chịu khó phục vụ các ông lão trên giường đi.

- Cam, đưa cô ấy vào bình lục.

Nói rồi Sói bỏ đi một nước, để tôi ở lại với một đám đàn ông cao to lực lưỡng. Tên Cam đi đến, hắn đưa tôi vào trong, hắn nói trước tiên tôi cảm thông thạo võ trước, sau đó chọn môn mà học.

Trong khu võ có côn, gậy, dây, xích,... tôi thăm nghĩ trong bụng, những thứ này với tôi có hơi đáng sợ.

Một ngày mệt mỏi trôi qua, tôi bị đánh đến bầm người trong bài học đầu tiên: sự chịu đựng. Mặc dù đã được nương tay nhưng vẫn không phủ nhận được sự đau đớn của những cú đánh. Nhưng kiên quyết tôi không kêu cũng không khóc... Nước mắt chỉ làm tôi thêm yếu đuối đi mà thôi.

Tối hôm ấy Sói đến đón tôi, sau khi trao đổi một chút với Cam, hắn có chút ngạc nhiên cười cười.

- Cô cũng lý nhĩ?

Tôi không quan tâm đến lời hắn nói, chỉ đi nhanh vào xe, hiện tại tôi mệt quá rồi.

Về đến nhà, tôi ngã ra giường, hiện tại không thể nào nhấc chân đi tắm nổi, chỉ còn cách ngủ trước sáng lại tắm sau.

Những ngày sau đó, tôi mỗi ngày đều về với bộ dạng người không ra người, cơ thể luôn căng cứng vì mệt mỏi. Những thứ như bong gân, lệch khớp là quá bình thường. Có những đêm vì đau đớn tôi không thể nào ngủ được, chỉ biết ôm lấy chỗ đau mà khóc.. Tôi không oán, không than, tôi chỉ thấy tủi thân cho số phận của mình. Những cô gái độ tuổi như tôi hiện giờ chắc đang được nhiều người săn đón nâng niu, ấy thế mà tôi lại phải gồng gánh những thứ quá sức đối với mình.. Khẽ cười trong nước mắt, biết sao được, tôi và họ khác nhau. Họ sinh ra là được người yêu thương, còn tôi sinh ra vốn đã chẳng có lấy một ai quý mến..

Từng ngày từng ngày trôi qua, tôi lại tiến bộ lên rất nhiều. Cam là người hướng dẫn tập luyện, hắn tương đối tốt. Cũng không vì tôi là nữ mà những tên nam nương tay. Khi kiểm tra sát hạch là tỷ lệ 1 chọi 15, nương tay với tôi xem như họ mất đường vào. Tôi cũng chẳng hiểu vì sao cái thứ công việc do tên Trình Ca cầm đầu lại thu hút những người đàn ông trai trẻ này đến thế. Nghe họ bảo, Trình Ca trả công rất khá. Trong những ông trùm miền Nam, hắn là ông chủ hào phóng nhất.

Nghĩ lại cũng đúng, người của hắn toàn là cực phẩm của cực phẩm, được đào tạo bài bản chứ nào phải những tên lóc cóc chỉ biết dùng gậy huơ tới huơ lui, nên việc trả công hậu hĩnh cho họ cũng là điều tất yếu.

1 tháng lại 1 tháng trôi qua, tôi từ bình lục lên đến bình nhì, chỉ còn một kì sát hạch nữa là có thể mang trên mình tấm thẻ bình nhất. Tính từ hôm Sói đưa tôi đến đây đã gần 1 năm, tôi từ cô gái trời gà không chặt nay đã là đệ nhị của căn cứ. Thứ tôi chọn là dao găm chứ không phải những thứ khó khăn khi sử dụng kia.

1 năm qua tôi cũng chưa từng gặp Trình Ca, hắn gầy béo ra sao tôi cũng chẳng được biết. Nhưng tôi chắc chắn một điều, hắn vẫn tốt, trên cơ bản là chưa chết.

Trước kì sát hạch 1 ngày, đêm đó đang ôn lại những quyền pháp đã luyện được, tôi dùng một tay đánh lên phía trước, tay còn lại thủ ngang ngực, xoay một vòng bằng gót chân trái, chân phải đá mạnh một góc 90° lên không trung. Vô tình Trình Ca cùng lúc bước vào, bàn chân tôi chỉ còn cách gương mặt hắn 2cm.

Trình Ca nhìn tôi, hắn nở nụ cười, lại như đùa dùng tay xoay một vòng trên mắt cá chân tôi, sau đó nắm chặt đẩy về trước. Bản thân tôi có chút không đỡ kịp chỉ còn biết thuận nước đẩy thuyền lùi về sau cẩn thận để không phải ngã ra đất. Đến một chỗ nhất định, tôi tung người dùng chân còn lại đá vào bên sườn vai Trình ca, hắn có chút ngạc nhiên liền buông tay đang nắm chân tôi. Hắn nhìn tôi, cười khiêu khích:

- Rất tốt.

Nói rồi hắn tiến lên, nắm lấy eo tôi, xoay 2 vòng dùng chân quật tôi ngã xuống đất, tôi cũng không thua lại dùng chân cuốn qua cổ hắn. Tiếp đến hắn một quyền, tôi một quyền, cuối cùng người thua là tôi.

Nói làm sao nhĩ, tôi thì độ làm sao với tên Trình Ca này được chứ!

Cước cuối cùng hắn ôm lấy eo tôi, hai tay tôi bị giữ chặt không có cơ hội chống đỡ. Một tay hắn đè tiện mò vào trong lớp áo thun xoa xoa ngực tôi, lại đưa khuôn mặt vui vào trong ấy. Có chút không kịp thích nghi, tôi khẽ kêu lên một tiếng.

- Tam Như mèo nhỏ, nhớ tôi không?

Tôi quay mặt sang chỗ khác:

- Trình Ca, người tôi rất hỏi.

- Không sao, tôi vẫn chịu được.

Nói rồi hắn để tôi sát tường, môi lưỡi cùng nhau quấn quýt day dứt một hồi lâu. Bàn tay to lớn lặn mò dưới lớp quần thể dục, hắn dùng tay từ từ tiến vào bên trong hang nhỏ dưới hạ thân tôi. Cảm giác sợ hãi ập đến, tôi gần như căng cứng cả người. Môi lại bị hắn chiếm giữ không thể xin ngưng. Mãi đến khi cơ thể tôi mềm nhũn ra vì khó chịu, hắn mới đưa ngón tay ra khỏi thân thể tôi.

Hắn nhìn tôi một lát, ánh mắt không chút cổ kị nào xuyên thẳng đến ngực tôi, lại quay lên mặt, giọng hắn không nhận ra là buồn hay vui.

- Ngày mai tôi muốn cô qua được sát hạch, võ dụng tôi không cần.

Tôi nhìn hắn, nghiêm túc nói:

- Tôi sẽ qua được nhưng là vì muốn anh phải đảm bảo với tôi chứ không phải vì tôi sợ anh.

Trình Ca cười cười, hắn hôn lên môi tôi, khẽ cắn nhẹ lên môi tôi khiến môi ứa máu.

Quay lưng bước ra ngoài, đến cửa hắn quay sang nhìn tôi, giọng trầm ổn nghiêm túc:

- Tôi sẽ đảm bảo cho cô.

Tôi như không tin vào tai mình, hẳn nói sẽ đảm bảo cho tôi sao???

Trình Ca rời đi, trong lòng tôi lại có một niềm vui khó nói nên lời. Chỉ cần hẳn đồng ý, tôi cơ bản đã không còn gì lo lắng nữa rồi.

Ngày hôm sau, tôi qua được kì sát hạch, cũng không thể gọi là hiển hách gì, có thể nói là tôi ăn may khi đối thủ của tôi bị...đau bụng. À nhưng mà qua được là qua được, cần kết quả không cần quá trình.

1 tháng sau nữa, tôi mới chính thức đi theo lão Trình, nói qua một chút, làm người phụ nữ của đại ca cũng khá huy hoàng đó chứ?!

2 tháng sau, tại bar A188

Tiếng nhạc sập sinh cùng những điệu nhảy sexy không có trật tự, tôi đang đứng trên cao nhìn xuống phía dưới, nơi những nam thanh nữ tú đang bay lác không ngừng. 2 tháng vừa qua, ngoài đi theo Trình Ca đến những buổi tiệc sang trọng thì công việc chính của tôi là ở đây. Tại bar này, tôi đảm nhiệm vai trò chị đại cùng điều đạo, tất nhiên vẫn là những cô đào cao cấp.

2 tháng qua tôi học được khá nhiều điều, càng học được nhiều, bản lĩnh tôi cũng lớn hơn một chút.

Từ xa một cô gái mặc một chiếc váy màu đỏ ôm trọn bộ ngực căng tròn, chân váy ngắn quá mức có thể. Cô gái vừa đi về phía tôi vừa cười nói:

- Chị Tam Như, chị gọi em?

Tôi nheo mắt cười cười, cô bé này năm nay mới 17, xinh cũng không gọi là quá xinh nhưng mà rất được việc. Những thông tin mà bên mua yêu cầu cô bé đều moi ra được, 2 tháng này cũng là người dưới quyền của tôi.

- Ủ, hôm qua xin nghỉ đúng không, chị cho em nghỉ.

Cô bé mừng rỡ, nắm lấy tay tôi:

- Thật hả chị, thật sao chị?

- Chị đùa mà bao giờ đâu?

Quỳnh Thi cười rạng rỡ, con bé nói với tôi:

- Em cảm ơn chị Như, lúc còn ở dưới quyền chị Bích, em chưa được nghỉ lần nào..

- Ấy ă sao lại nói chị như thế hả Thi?

Từ sau một cô gái da trắng môi hồng đi đến, phía sau là vài ba cô gái nữa, người này là Bích, trước khi tôi đến cô ấy là quản lý của bar.

- Chị.. chị.. Bích..

Quỳnh Thi tiến đến sau tôi, cô bé khá sợ hãi. Mà cũng không có gì lạ, lúc giao cho tôi bar này, Trình Ca có chút e ngại muốn Sói đến giúp tôi một tay nhưng tôi không đồng ý. Nếu như có một chút việc nhỏ này mà tôi còn làm không ra hồn thì lấy tư cách gì mong lão Trình cho tôi sự đảm bảo. Ở đời này, chú không được việc với họ thì đừng mong họ ban cho chút lợi ích.

Bích nhìn tôi, cô ta cười đều:

- Chị Như, em quên chào chị một tiếng.

Tôi cười cười:

- Không sao.

Bích lại quay sang Quỳnh Thi, chân mày cô ta nhíu lại, thoáng bực bội:

- Thi, chị đối với cưng cũng tốt mà, mặc dù không cho cưng nghỉ nhưng đó là vì muốn tốt cho cưng thôi. Lỡ như Trình Ca cần cưng gấp thì chị chịu tội sao cho được. Sao nay cưng nỡ nói chị với chị Như như vậy, bộ cưng không sợ chị Như nói lại với Trình Ca là chị mất việc hay sao hả Thi?

Quỳnh Thi càng sợ, cô bé co người về sau, miệng lắp bắp:

- Em...em nói sự thật mà chị Bích.. chứ em..

Tôi nhìn cô bé, thoáng khó chịu, đây rõ ràng là ép người mà.

- Con bé chỉ nói như thế chứ có gì to tát đâu mà cô lo.

Bích nhìn tôi, gương mặt có chút không vui:

- Chị Như một bước lên cao sao hiểu được em phải cực khổ để vào bar này, Trình Ca mà trách tội xuống thì mẹ già em ở quê ai nuôi?

- Cô nghĩ nhiều, ai cần hạ bệ cô làm gì, ở đây không hạ bệ Tam Như tôi thì thôi chứ đụng vào cô thì có ích lợi gì?

Bích mặt mày xanh mét, không phải vì sợ mà vì tức, tôi và cô ta là đối đầu ở bar này.

- Chị Như nghĩ đúng thật, em chỉ là rom rác làm sao dám so bì với chị được.

Tôi vuốt nhẹ bộ móng tay vừa sơn màu đen tuyền, cười nhạt:

- Cô Bích quá lời, Tam Như tôi chỉ nói theo lẽ thường, anh Trình giao cho tôi bar A188 này là thứ mà bao người mơ ước, họ không canh tôi đánh đổ thì canh ai. Nhưng mà cái ghế quản lý này chưa lắm, cô Bích trước kia chắc cũng biết, tiền đâu phải dễ kiếm đâu, có khi là đánh đổi bằng mồ hôi xương máu kia.

Bích nhìn tôi, cô ta cười cười, có vẻ muốn bỏ đi:

- Chị Như quả là chị Như, thôi em đi đây, hôm nay bọn em về sớm, chị cũng về sớm thôi nhé chị.

Nói rồi cô ta quay sang vỗ má Quỳnh Thi mấy cái lại cười quỵn rù đi mất. Một đám theo sau cũng ọp ọp giày cao cả tắc.

Quỳnh Thi vịn vai tôi, cô bé lo sợ, nói:

- Chị Như, chị Bích không phải vừa đâu, chị ấy không thích chị.

- Chị biết, em không cần lo, chị cũng không đơn giản như cô ta nghĩ đâu.

Quỳnh Thi thoáng giật mình, cô bé như hiểu ra gì đó liền cười vui vẻ, nói:

- Em hiểu rồi, em sẽ đi theo chị Như đến cùng, em về trước nhé, còn chuẩn bị quần áo về quê nữa. Em đi trước nha chị Như...

Nhìn cô bé vội vàng mà tôi cũng như vội theo, chung quy có một nơi chờ mình về đã là một thứ gì đó hạnh phúc lắm rồi. Tôi đây, chẳng có một ai đợi tôi về cả...

Nghĩ lại con Bích một chút, đúng là sức mạnh của đồng tiền và quyền lực, cô ta không chấp nhận để một người mới như tôi vượt mặt nhưng lại không có sức phản kháng với Trình Ca nên đành ngậm ngùi chấp nhận. Nhưng tôi biết cô ta sẽ không để tôi yên ổn ở đây, nhưng mà như thế thì sao, tôi đã chẳng còn là con Như của 1 năm về trước, hiền lành chịu đựng. Đích đến của tôi đã có, những kẻ ngăn đường tôi, một tên tôi cũng sẽ không tha..

Nheo mắt nhìn về phía dưới, cái bar này nhìn thì phức tạp nhưng thực ra lại hết sức yên bình!

Tiếng chuông điện thoại bỗng dưng vang lên, là số của Sói.

- Tam Như, Trình Ca cần gặp cô gấp, về ngay!

Chân mày khẽ nheo lại, tôi không hiểu là có chuyện gì nhưng giọng của Sói rất gấp chắc là có chuyện không nhỏ. Về, tôi cần về ngay!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

- Trình Ca, có việc gì vậy?

Lão Trình đang ngồi trên ghế, hai chân vắt chéo, hần nhìn tôi, ý cười nhàn nhạt nhưng tôi có thể nhìn ra hần có một chút gì đó không ổn lắm...

- Tam Như, ngày mai cô đi cùng Sói đến chỗ Phùng Đức kí hợp đồng giao nhượng cổ phần công ty giúp tôi.

Tôi ngo ngắc, Phùng Đức là lão đại nhiều năm ở đây, hần cũng là chủ một chuỗi nhà hàng khá lớn, thế lực không nhỏ cũng không lớn.. Nhưng dù sao thì kêu một cô gái như tôi đi bàn giao hợp đồng, nghe có vẻ không cân sức.

- Trình Ca, tôi sao có thể được chứ..

- Cô là bạn gái tôi, có gì mà không thể?

Nói một câu, Trình Ca lại đưa tay xoa xoa trên ngực phải, nếu tôi đoán không lầm, anh ta chắc chắn đang bị thương. Nhưng mà bị thương kiểu này cũng chưa là gì nguy hiểm, tại sao anh ta lại không tự mình đi chứ?

- Anh Trình, tôi đi thì liệu bên Phùng Đức có chấp nhận không, dù gì tôi với anh..

Trình Ca cắt ngang lời tôi nói:

- Cô không cần lo lắng, có luật sư của tôi sắp xếp sẵn cả. Chỉ việc đến đó, kí giấy tờ chuyển nhượng, sau đó về là xong việc.

Tôi gật đầu, việc này hần ấn định tôi làm thì nhất định không thay đổi. Mặc dù không quá thân cận với hần nhưng tôi khá hiểu tính cách của tên này. Những việc mà hần đã quyết định thì sẽ không có việc thay đổi ý định.

- Được, tôi sẽ đi.

Trình Ca cũng không nói thêm gì, tôi thấy hần có vẻ mệt mỏi nên cũng đi ra ngoài. Vừa bước ra lại thấy một cô gái đi vào. Cô gái này khá lạ mặt, trên người mặc váy áo công sở kiểu như các chị làm văn phòng hoặc là ngân hàng, công chức. gương mặt xinh đẹp, đáng đáp căn đối, lại tỏ ra được một quý khí mà đám người như bọn tôi không có được.

Cô ấy nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại, nếu đây là nguồn quen của Trình Ca tôi cũng nên chào hỏi một tiếng. Khẽ cười nhẹ gật đầu chào, cô gái kia có chút sững sốt nhưng phong thái rất lịch thiệp, cũng mỉm cười chào lại tôi.

- Nhã, cô đến thăm anh Trình sao?

Sói chào hỏi, chắc quen hệ của bọn họ khá thân thiết. Ngay khi vừa đóng cửa, tôi lại nghe tiếng cô gái ấy cất giọng non nêem...

- Anh Trình, sao lại để thế này?

Một cô gái thanh tú là như thế sao? Quả thật có chút làm người ta rung động... Nếu tôi là đàn ông cũng sẽ không tiếc bỏ ra chút yêu thương cho cô ấy. Hóa ra một cô gái mỹ miều non nớt thì có điệu bộ thánh thoát như vậy, chỉ tiếc, tôi có học cả đời cũng không ra được.

Có nhiều người sinh ra đã ở ngay vạch đích, cũng có những người sinh ra đã kém vạch đích đến một cuộc đời!

Đêm tối, trời bỗng dưng đổ mưa lớn. Tôi đang ngồi ôn lại một số bài học phổ thông 12, ước mơ ngày bé của tôi là làm giáo viên hoặc là cảnh sát. Dù không thêm thực hiện được, tôi cũng rất mong có thể nhận được tấm bằng đại học. Trước kia là không có cơ hội, bây giờ có cơ hội mà không học thì phí phạm một đời cố gắng.

Có vài bài tập toán về hàm số có chút nhứ đầu, trước kia môn toán tôi đã không mấy giỏi, giờ đây lại càng không thông nổi. Chắc vài hôm nữa thuê một gia sư đến dạy kèm cho ôn nếu không muốn lại rớt trong kỳ thi sắp tới.

Xoa xoa cái cổ có chút mồ hôi, tôi quyết định ra ngoài hít chút không khí.

Xuống nhà dưới, đứng trước cửa em sờ sát đất ngắm nhìn mưa rơi. Bên ngoài mưa cũng không nhỏ, có muốn ra ngoài hít thở không khí cũng không mấy khả quan. Tôi lại tự mình xuống bếp pha cốc sữa đem lên phòng, vừa uống cho ấm bụng lại vừa nghiên cứu tiếp đống bài tập khó nhằn kia.

Đi lên phòng tôi sẽ phải đi ngang phòng Trình Ca, vừa đi đến trước phòng hắn, tôi lại nghe tiếng nước róc rách chảy. Bây giờ cũng 2 giờ sáng rồi, chẳng lẽ hắn đi tắm???

Áp sát tai vào cửa, tôi thử nghe xem có phải trong phòng còn tiếng của một cô gái? Nếu đúng thế chắc là cô Nhã xinh đẹp kia rồi.. Eo ôi, Trình Ca vẫn tốt chán nhỉ!

Đang lúi húi trước cửa, cánh cửa bỗng dưng bật mở ra, một bàn tay to ôm lấy eo tôi, kéo tôi vào trong. Cũng là người có vài món võ, tôi định tung chiêu nhưng nghĩ lại đây là phòng của ông chủ mà. Đánh ông chủ thì có chút... à bị cắt lương..

- Tam Như, cô làm gì ngoài cửa phòng tôi?

Tiếng Trình Ca đục đục hỏi, tôi cũng nghiêm túc trả lời, mặc cho trên cổ đang bị hắn bóp nhẹ.

- Tôi...tôi...đem sữa cho anh..

- Đem sữa...???

Tôi đưa ly sữa giờ lên cao, hướng mặt hắn lắc nhẹ. Cảm thấy phía trên im lặng đến không nghe hơi thở, tôi có chút hồi hộp, có khi nào hắn nghĩ tôi bỏ độc hắn không?!

Vài giây sau, cổ tôi được buông ra, Trình Ca xoay tôi về hướng đối diện với hắn. Tròng mắt có chút khác lạ, hắn nhẹ giọng hỏi:

- 2 giờ sáng cô đem sữa lên cho tôi sao?

Tôi gật đầu, lỡ động kịch thì phải đóng đến cùng:

- Vâng, tôi nghĩ đem lên nếu anh ngủ thì thôi, còn nếu như thức tôi sẽ đem vào cho anh.

- Vậy sao không gõ cửa?

Tôi thấp giọng, cúi đầu:

- Tôi phải nghe xem anh còn thức không đã, nếu anh ngủ rồi mà tôi lại đánh thức thì không tốt. Dù anh không nói nhưng tôi đoán được anh không khỏe..

Trình Ca nâng cằm tôi lên, hắn nhìn tôi như không chớp mắt. Mà tôi cũng không kém, hắn muốn nhìn cứ nhìn, tôi không ngại.

- Cô quan tâm tôi sao?

Nhìn ánh mắt hắn có vẻ trùng xuống lạ thường như động vật đến kì...động dục... Tôi nuốt nước bọt, kệ bản lao là phải theo lao. Hùa theo trước đã, mọi việc tính sau.

- Tất nhiên rồi, tôi là người của anh không quan tâm anh thì quan tâm ai. Từ đêm giờ tôi không ngủ được, muốn làm chút bài tập mà lại lo anh đói nên quyết định xuống nhà pha cho anh một ly sữa.. Nói thật thì anh không uống cũng không sao, dù sao thì tôi chỉ cần thấy anh khỏe là được.

Trình Ca lại nhìn tôi, hắn nhìn ly sữa, sau đó không nói không rằng lại cầm lấy ly sữa từ tay tôi một hơi uống cạn. Nhìn hắn uống một cách hùng dũng như vậy tôi lại thấy chút xót xa, tôi mới là người cần sữa kia mà. Một tên đại ca oai phong lẫm liệt như hắn thì cần thứ sữa nhạt nhẽo như vậy làm gì cơ chứ???

Hắn để ly sữa trên bàn, không mặn không nhạt, nói:

- Đi ngủ thôi.

Tôi gật đầu, đang định đi ra ngoài về phòng ngủ:

- Vâng, Trình Ca ngủ ngon nhé.

Chưa kịp ra khỏi phòng đã bị một bàn tay to kéo lại, vô thức tôi ngã vào lồng ngực rắn chắc của ai đó. Có chút hoảng hốt, tôi thốt lên:

- Trình Ca, anh..

Trình Ca không nói gì, hắn kéo tôi vào lòng, cả hai cùng ngã ra giường mềm mại. Hắn ôm tôi, vòng tay siết thật chặt, tôi cũng im lặng, im lặng dõi theo từng hành động của hắn.

- Tam Như, ngủ đi, sau này ngủ cùng tôi.

Ngủ cùng sao? Thuộc hạ cũng bao gồm ngủ cùng chủ sao nhỉ???

- Trình Ca...được không?

Hắn thờ dãi:

- Được, cô là người của tôi!

Tôi gật đầu, nếu đã thế thì cũng được. Lần đầu tiên cũng đã cho hần thi ngủ chung có gì không thể chứ. Có điều đừng để bản thân nhúng tràm quá nhiều là được. Trình Ca... hần không phải mẫu người mà tôi yêu thích.

- Cô...muốn thi đại học?

Đang mãi suy nghĩ, nghe hần hỏi, tôi lập tức trả lời:

- Ừ, tôi đang ôn thi nhưng không chắc lắm.

Lão Trình ôm lấy tôi, hần nghiêng người ôm tôi từ phía sau, cảm giác ấy... rất ấm áp..

- Sẽ tốt thôi, cô chắc chắn đâu.

Chắc chắn sao? Bản thân tôi không có quá nhiều sự kỳ vọng về lần này...

Nâng tay lên ôm lấy bàn tay hần đang vòng trước ngực tôi, cảm giác ấm áp từ thân nhiệt hần truyền đến khiến bản thân tôi cảm thấy rất bình yên. Chẳng hiểu thế nào nhưng tôi có cảm giác rất lạ, như kiểu tìm được sự nương tựa cho bản thân mình dù là chỉ một chút. Có thể vì hần là Trình Ca, người có thể lực hơn bình thường nên tôi mới cảm thấy như thế hay là vì nguyên nhân nào khác nữa?

Sao đến cùng, tôi từ khi rời nhà mẹ Lan đến nay chưa bao giờ tôi cảm thấy bình yên và an lòng như bây giờ!!!

Một chút thôi nhưng đó có thể là cả đời!

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy, Trình Ca đã không còn bên cạnh, lúc lơ mơ sáng hần đã dậy. Lúc hần đi tôi có tỉnh, hần nói đi giải quyết công việc quan trọng, còn đi đâu thì hần không nói, mà không nói tôi cũng không hiểu nhiều.

4gìu chiều, tôi cùng Sói đi đến một nhà hàng lớn, Sói nói nhà hàng này bề ngoài là của một doanh nhân trẻ nhưng từ lâu đã dưới quyền sở hữu của Trình Ca. Lần này Phùng Đức chọn địa điểm này là có phần thiếu cẩn thận.

- Tam Như, một lát nữa, nhiệm vụ của cô là kí vào giấy tờ chuyển nhượng cổ phần của công ty Phùng Ti. Trình Ca ủy quyền lại cho cô nhận, nên trên giấy tờ cô là người đứng tên, về sau sẽ chuyển nhượng lại.

Tôi gật đầu, lão Trình bảo làm sao tôi sẽ làm theo như thế còn về mấy cái công ty gì đó, tôi không có hứng thú lắm.

- Tôi có cần nói chuyện không? Lão Phùng kia là người thế nào?

Sói cười cười, hần búng tay:

- Cô cũng khá lắm. Chắc cô hiểu lý do vì sao Trình Ca lại để cô đi ký giấy. Lão Phùng không là vấn đề gì cả, cô thích làm gì cũng được nhưng đừng ép hần quá đáng là được.

Tôi gật đầu, tôi muốn hỏi Sói để chắc chắn vài chuyện. Nếu đã có câu trả lời, tôi cũng có thể yên tâm vài phần khi hành động. Phải biết giới đen trắng khác với người thường rất nhiều. Việc vì sao Lão Phùng đồng ý nhượng lại cổ phần công ty của hần cho Trình Ca là cả một vấn đề không đơn giản. Mà tên Trình Ca cũng không phải tên hiền lành, hần cướp cổ phần từ tay người ta lại không chịu nề mặt đi ký một cái. Cứ thế giao cho một "cô bạn gái " trên danh nghĩa như tôi, thật là ngông cuồng.

Xe chạy được một đoạn liền dừng lại trước cổng một công ty luật, từ xa tôi đã thấy cô gái tên Nhã xinh đẹp đứng ngay ngắn ở trước cổng ty. Tên Sói nhanh chân xuống mở cửa xe, Nhã liền ngồi vào trong. Thấy tôi cô ta gọi một tiếng " Chào Chị Như " rất ngọt ngào.

Tôi cũng gật đầu, cô ta tự giới thiệu, tên cô ta là Thúy Nhã, là luật sư. Nghe cô ta giới thiệu tôi có chút sầu đời, người ta thế mà vừa xinh lại vừa giỏi giang, tôi đây lại chẳng ra hồn ra dáng, ngoài việc đánh nhau thì tôi cũng chẳng có gì hơn người.

Thúy Nhã cùng Sói nói chuyện khá vui vẻ, bọn họ bỏ tôi một bên đang chống cằm ngắm cảnh. Nhưng thôi kệ, tôi và họ không thân đến như thế, nhất là với Nhã, cô ta có gì đó tôi thấy không bình thường.

Xe dừng lại trước cổng nhà hàng, tôi hôm nay mặc váy, chân đi giày cao gót đặc tiền, cũng không trang điểm, chỉ đánh chút son cho tươi sáng. Sói và Nhã theo tôi đi vào, người của Trình Ca chỉ đi theo có 3 tên.

Tiếp tân đưa chúng tôi lên phòng VIP, trước khi vào Sói có dặn dò tôi cẩn thận một chút.

- Anh yên tâm đi, em sẽ giúp chị Như mà.

Nhã cười với tôi, tôi cũng cười theo, Thúy Nhã này không đơn giản như bề ngoài của cô ta...

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tiếp viên mở cửa cho bọn tôi vào trong, vừa bước vào tôi đã thấy có người ngồi đợi sẵn. Sói kẻ vai nói với tôi rằng đây là Phùng Đức, tên này tương đối lớn tuổi, bụng to, mặt mày cũng ôn, còn tính tình thì không biết thế nào.

- Chào chú Phùng, Tam Như ra mất chú.

Vừa nói tôi vừa đưa tay hướng lão ta, Lão Phùng cũng lịch thiệp, lão cười vui vẻ bắt tay tôi. Có điều, lão ta nắm tay khá chặt, tôi hình như còn cảm nhận được sự vuốt ve của lão.

Có chút không vui, tôi rút tay về, nhú mày ra mặt.

- Cô ngồi đi, nghe danh đã lâu, nay mới được gặp bạn gái Trình Ca. Lão nay Phùng Đức tôi cứ tưởng luật sư Nhã đây mới là người yêu của Trình Ca chứ.

Vừa nói lão vừa nhìn nhìn về phía Thúy Nhã, tôi chỉ thấy ánh mắt lão nhìn cô ấy kiểu thèm khát chứ không tốt lành gì.

- Chú Phùng không biết chứ, Thúy Nhã là em gái Trình Ca, cô ấy hay tôi đều là người thân bên cạnh anh Trình mà.

Thúy Nhã nhìn tôi, chắc cô ta cũng hiểu vì sao tôi nói vậy. Cái quan trọng tôi không thích Lão Phùng kia có tình ý với Nhã, dù sao mối quan hệ của cô ta và Trình Ca là gì tôi vẫn không rõ. Nếu chẳng may lão có ý với Nhã mà tôi lại không ra tay bảo vệ cô ta thì cũng không được lắm.

Lão Phùng nhìn tôi, mắt lão như kiểu tán dương vài phần.

- Nghe đã lâu nay mới tiếp xúc với Tam Như đây, người đã xinh đẹp lại còn thông minh nữa. Trình Ca có được cô quả là phước của anh ta.

- Chú Phùng nói quá, tôi gặp được anh ấy mới là phước của tôi chứ..

Cả Lão và tôi đều cười cười, có vẻ rất hiểu ý nhau.

Nhã đưa ra giấy tờ chuyển nhượng, sau khi luật sư bên Lão Phùng xem qua, lão ký trước sau đó tôi cũng ký.

Trong lúc ký giấy, lão có mời rượu nhưng tôi không uống, cũng chẳng hiểu sao Thúy Nhã lại thay tôi tiếp rượu ông ấy, cô ấy không cần làm thế cũng được mà.

Quay sang Sói, tôi nói nhỏ vào tai hắn:

- Anh nói cô ta uống ít thôi, về sớm vẫn tốt hơn.

Sói nhìn tôi, hần gật đầu, sau đó nói vào tai Nhã, cô ta cũng gật gù đồng ý.

Tôi đứng dậy, bên kia Lão Phùng dường như mất hứng, lão ta có không vui nhưng cũng không nói nhiều. Còn việc cô Nhã đây có ý đồ gì với lão thì tôi không rõ, nhưng hôm nay cô ta đi cùng tôi, tôi nên giữ người nguyên vẹn trở về.

Lúc đứng lên Thúy Nhã loạng choạng đứng không vững, tôi đang định vươn tay đỡ cô ta thì cô ta lại ngã về phía Lão Phùng. Lão Phùng tiện tay ôm cô ấy, tay lão còn đặt dưới mông cô ta. Lão đề tiện, nói:

- Cô Nhã say quá hay để tôi đưa cô về?

Tôi có chút không thuận mắt, kéo Nhã về phía mình, khiến cô ta chật chân kêu lên một tiếng yêu kiều.

Lão Phùng nhìn tôi, lúc này lão cũng hơi say, nên nói chuyện đã không còn giữ được ý tứ:

- Tam Như, cô đây sao lại lôi kéo luật sư Nhã, đến tôi nhìn còn thấy xót xa cho chân cô ấy.

Tôi giao Nhã lại cho Sói, thận trọng nói:

- Lão Phùng, Nhã là người của Trình Ca, nên lão nên tự trọng một chút thì tốt hơn.

Lão Phùng giận dữ:

- Cô nói thế là nói Phùng Đức tôi đây có ý đồ không đúng đắn với luật sư Nhã sao?

- Ý đồ gì hay không thì tôi không biết, nhưng hôm nay cô ấy là người tôi đem đến thì không thể để ông đem đi.

Lão Phùng đập bàn, hần lớn tiếng, quát:

- Một con đàn bà ăn nhà bếp nằm rên trên giường như mày thì có tư cách gì nói chuyện với tao?

Nói rồi lão dùng ly rượu tạt thẳng vào người tôi khiến toàn thân tôi ướt mềm. Tôi nhìn lão, không nói gì chỉ cười cười. Lão lại càng điên tiết, hét:

- Tao nể Trình Ca nếu không mày đã bị ăn bạt tay từ lâu rồi.

Tôi nhìn lão, rút dao găm nhét trong bắp chân ra, một phát ghim đến trên bắp tay lão khiến lão la oai oái. Đàn em đi theo lão tiến đến giữ tôi lại, tôi cũng không phải học quyền để múa cho mèo xem, một cước lại một cước giải quyết vài tên. Nhưng chung quy một đám đông như thế tôi cũng không có khả năng hạ được hết. May sao người của Trình Ca đều là những tên cực phẩm, chỉ trong tích tắc thể cực gần như được định.

Lão Phùng vừa ôm tay vừa hét:

- Mày dám đánh tao sao, con quý cái?

Tôi cười cười:

- Ông nghĩ ông là ai, Tam Như tôi không phải con mèo cho ông đùa. Hôm nay đến đây là nể mặt ông lắm rồi, đừng mong động đến người của tôi.

Lão Phùng tay nhanh nhẹn rút khẩu súng sau lưng ra, thấy lão có súng tôi có chút chột dạ. Nói gì thì nói, súng với tôi vẫn có chút lạ lẫm, lão già này đem theo súng, từ đầu đã có ý đồ bất chính rồi.

- Tao bắn nát sọ mày...

Tiếng của Nhã vang lên:

- Chị Như...

Lão Phùng làm thật, lão bắn ra viên đạn đầu tiên, tôi hốt hoảng nhưng vẫn né được. Mà phía sau Thúy Nhã lại nhào đến, tôi chẳng hiểu cô ta nhào đến làm gì, là tìm đường chết hay sao?

Thôi thì đầu óc cô ta có vấn đề cũng được, muốn đỡ cứ để cô ta đỡ, tôi chỉ cần giúp cô ta không chết là được rồi.

Viên đạn bay nhanh đến chỗ tôi, Nhã cố tình để đạn bay vào người, tôi dùng tay xô cô ta ngã mạnh về phía bên phải, viên đạn trượt qua vai cô ta sau đó bay về sau ghim thẳng vào tường. Cũng lúc hỗn loạn đó, eo tôi bị một mũi dao nhọn đâm phập. Cảm giác đau vấy đến, tôi quay sang chỉ kịp nhìn thấy tên vừa đâm mình. Hắn nhìn tôi, tôi cũng nhìn hắn..

Vừa hay cửa bị phá, từ ngoài Trình Ca bước vào, tôi thấy hắn sững sốt khi thấy Nhã bị thương. Thuận chân tôi đã cho tên vừa đâm tôi một phát, tự tay bịt vết thương lại để máu không rỉ ra. Dù bị dao nhọn đâm nhưng vết thương khá nhẹ, cơ bản không nguy hiểm lắm..

- Lão Phùng, ngày hôm nay là ngày tàn của mày..

Bên ngoài bỗng dưng có tiếng còi hú của cảnh sát, Sói nhìn thấy mọi việc chỉ có điều hắn ta trở tay không kịp. Thay vì đỡ tôi hắn lại quan tâm đến Nhã nhiều hơn, chắc có lẽ Nhã quan trọng hơn tôi nhiều..

Trình Ca ôm Thúy Nhã vào lòng, hắn nôn nóng hỏi cô ấy:

- Nhã, em sao vậy, cố lên, anh đưa em đến viện.

Nhã mỉm cười, cô ta lắc đầu:

- Em không sao, em không muốn chị Như có chuyện nên.... anh không trách em chứ???

Trình Ca liếc mắt sang tôi, tôi lại đứng nghiêng người che đi vết thương nơi eo. Ánh mắt hắn lạnh lùng bao nhiêu khi nhìn tôi, lại dịu dàng bấy nhiêu khi nhìn Thúy Nhã. Phút chốc tôi cảm thấy tim mình nhói nhói, chẳng hiểu là tại sao... Hay là bị thương ảnh hưởng đến tim???

- Anh Trình, đi thôi, cóm đến rồi..

Trình Ca bỗng Thúy Nhã đi mất, cô ấy yếu đuối nhỏ nhẹ mềm yếu ôm lấy cổ hắn, trong như một công chúa bé nhỏ. Còn tôi, lại như tên tội đồ... đây là sự khác biệt của đã nữ và thực nữ sao?

- Tam Như, cô không đi còn đợi gì?

Tiếng Trình Ca quát khiến tôi giật nảy mình, phía bên kia lão Phùng cũng bỏ chạy mất dạng. Sói nhìn thấy tôi có chút chật vật, hắn diu tôi đi xuống.

- Để cô ta đi, ngừng nghênh thì tự chịu, người bị thương không phải cô ta thì diu làm gì?

Sói nhìn tôi, anh ta có chút khó nói, tôi cũng không ép ai, kéo tay Sói ra khỏi eo tôi, mỉm cười nói với hắn:

- Tôi ổn.

- Nhưng cô...

- Tôi không phải người bị thương, Trình Ca nói đúng.

Cố gắng kìm chế không để mồ hôi tuôn ra, tôi còn khống chế cả huyết sắc của mình. Đây là lần đầu tiên tôi đi làm ăn, nếu để lão Trình biết tôi không được việc, hắn đuổi tôi thì sao? Không được, phải cố lên, cố lên..

- Anh Trình, em đau quá, anh đừng trách chị Như, rượu là do em uống...anh bảo chị ấy không thể uống rượu nên em..Chị Như không ép em gì hết, chị Như không...

Trình Ca dịu dàng:

- Được rồi, được rồi, anh không trách cô ta, được rồi, em cố lên....

Một màn này có vẻ thật là cảm động...haha..

Thúy Nhã, cô gái này là đang sợ tôi cướp Trình Ca của cô ta sao? Rõ ràng cô ta không yếu đuối, lúc tôi xô cô ta về phía kia, cô ta cũng ngang ngạnh không chịu, tay cô ta kéo tay tôi lại dùng lực rất mạnh đẩy tôi ngã mạnh ra bên kia mới trúng một nhát dao. Có thể tôi không giỏi võ công gì lắm nhưng nhìn ra ai có võ đạo không lẽ tôi không biết. Cô ta rõ là cố tình lại còn giả mèu khóc chuột thật đáng sợ!

Xuống phía sau nhà hàng, Trình Ca ôm Thúy Nhã đi mất, trước khi vào xe Thúy Nhã vẫn kịp nhìn tôi vài cái, ánh mắt cô ta...à nói sao nhỉ, như là châm chọc thì phải. Sói cũng đi theo, riêng tôi tôi cho xe chạy về nhà, vết thương này nên để tôi tự xử lý thì tốt hơn.

Về đến nhà, tôi đi một mạch lên phòng, trong phòng dì Bạch đang lau dọn, thấy tôi ôm eo, bà hốt hoảng, hét lên:

- Như, cô bị thương, cậu Trình biết không? Trời ơi, mau mau, đến bệnh viện..

Tôi ôm lấy dì, gằn giọng:

- Đừng dì, Trình Ca biết được con sẽ chết đó. Dì thương con thì giúp con đi, giúp con...

Tôi ngã ra giường, vết thương máu rỉ ngày càng nhiều, dì Bạch giúp tôi sơ cứu, băng bó, miếng vết thương hở nên buộc phải may lại. May là trong biệt thự có người trước kia học qua y được, cô ta giúp tôi may miếng vết thương chỉ có điều là... may sống!

Mũi nhọn của kim đâm vào người khiến tôi như muốn ngất đi, từng mũi từng mũi cứ như muốn lấy mạng người khác. Tôi hít hơi đều đặn, cố gắng không để bản thân ngất đi. Tôi không thể chịu thua được... phải cố lên!!!

May xong vết thương, tôi uống một ly sữa sau đó nghỉ một chút. Đến tối khuya, Trình Ca về, hắn giận dỗi đi ra ngoài sân. Không nói không rằng bắt tôi quỳ giữa trời đêm

lạnh rét. Di Bạch có ý can ngăn nhưng tôi không cho, hấn muốn phạt thì phạt, dù tôi thấy tôi không làm sai gì nhưng hấn là chủ, thích thì phạt thôi. Với lại cô gái hấn nâng niu vì tôi mà bị thương, hấn không giết tôi đã là may mắn cho tôi rồi.

- Cô quý ở đó, tôi không nuôi người ngu xuẩn.

Tôi không nói lại lời nào, vì nếu hấn bảo tôi ngu thì tất có lý do...Mà lý do chắc cũng không khác thứ tôi nghĩa là mấy.

Ông Trời quả cũng biết trời đùa người khổ, trời không không lại ào xuống cơn mưa. Cái rét tê người của trời khuya, cộng thêm cơn mưa bất chợt đến khiến cả người tôi run bần bật. Bình thường thì tôi chẳng lo vì lúc trước học quyền, đứng mưa như thế này là chuyện nhỏ đối với tôi nhưng ngặt nỗi hôm nay tôi đang bị thương. Nếu vết thương này mà bị nhiễm trùng thì không còn là chuyện nhỏ nữa rồi.

Nghĩ nghĩ tôi phải tìm đường thoát, không thể lỳ đòn để chịu khổ như thế này được.

Nhìn thấy bóng dáng Trình Ca đang đến gần, tôi nhìn hấn, đến khi hấn dừng lại nhìn tôi. Tôi lấy hết can đảm, nói:

- Xin lỗi Trình Ca, tôi không cố ý để cô Nhã bị thương, tôi xin nhận lỗi.

Hấn vẫn không nói gì, tôi lại thấy chột dạ nên nói tiếp:

- Tôi biết tôi không đảm bảo an toàn cho cô ấy là tôi sai, tôi không có gì oán trách, xin anh cho tôi một cơ hội để chuộc lỗi. Nhất định tôi sẽ đem xác lão Phùng về cho anh.

Lúc bấy giờ tên Trình mới lên tiếng:

- Cô nghĩ là vì Thúy Nhã bị thương nên tôi trách cô?

Tôi nheo mắt nhìn hấn, một tay che eo ngay chỗ vết thương, một tay vuốt nước mưa trên mặt. Nếu không vì cô Nhã kia bị thương thì hấn có gì lại phạt tôi?

Thấy tôi không trả lời, hấn trầm giọng, nói:

- Cô là người đứng đầu, cô là người chịu trách nhiệm cả một tập thể đi theo cô. Tại sao lại vì chút tư tình cá nhân mà quên mất những người đi theo mình. Nếu hôm nay trước mặt cô không phải Lão Phùng mà là một tên gian xảo, không chỉ anh em phải bỏ mạng mà ngay cả mạng cô cũng không còn. Nếu thế, cô lấy cái gì yêu cầu tôi đảm bảo cho cô?

Là...như thế sao? Là vì tôi làm việc thiếu cẩn trọng sao? Nếu nói thế thì không liên quan đến cô Nhã kia sao???

- Tam Như, cô là người của tôi, một khắc cô không cẩn thận thì không chỉ cô mà ngay cả tôi cũng không được yên. Tôi nuôi cô là để làm việc chứ không phải đi gây chuyện. Nếu cô vẫn không hiểu thì sau này cứ ở đây, không cần lẫn lộn ngoài kia nữa.

Tôi hốt hoảng, vội nói:

- Trình Ca, tôi biết tôi sai rồi, anh cho tôi một cơ hội đi, có được không?

Mưa trút xuống ngày càng nhiều, từng trận gió kéo đến nhiều không thể tả. Cái lạnh thấu đến tận xương tủy, vết thương bên eo lại đau nhức, tôi gần như không thể chịu được nữa. Bên trong hiên, di Bạch, tên Sói, một vài người làm của biệt thự đang lo lắng đứng nhìn. Tôi nhìn di Bạch, ý bảo di đừng nói việc tôi bị thương.

Trình Ca quay lưng về phía tôi, hấn vùng đôi chân thon dài bước đi vài bước...

- Cô vào đi, sau này nhớ kỹ lời tôi nói.

- Tôi rõ rồi thưa Trình Ca.

Đợi hấn đi khuất vào trong, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, một giây sau đó tôi đứng lên đi từng bước thật chậm vào trong. Di Bạch nhìn không được thì đến đỡ lấy tôi, cả Sói cũng tiến đến. Khi chạm vào cánh tay di Bạch, tôi mới nhắm mắt để bản thân mình ngất đi. Tôi còn nhớ, trước khi chìm vào vô thức, tôi vẫn luôn miệng nói:

- Đừng cho Trình Ca biết, đừng cho hấn biết...

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sau hôm tôi bị ngã ở ngoài mưa, Trình Ca hình như hoàn toàn không biết. Mà cũng may cho tôi, hấn không biết thì tôi còn cảm thấy an toàn một chút.

Tính đến nay đã được 3 hôm, tôi nghe Sói báo tên Trình đến bệnh viện chăm sóc cho Thúy Nhã. Nếu nói thế thì quan hệ giữa hấn và cô ta cũng không phải đơn giản. Sau này tôi chỉ nên làm hết nhiệm vụ của mình là được. Tôi nghĩ kỹ rồi, tạm thời không thể đụng đến Thúy Nhã, tôi và cô ta nên giữ một khoảng cách an toàn.

Hôm nay tôi đến bar A188, mấy hôm không đến không biết có việc gì xảy ra không, nhưng ngẫm lại chắc không có, nếu có gì tên Sói đã chẳng gọi ầm cho tôi.

Sói biết tôi bị thương nên hấn thay tôi điều đào đi khách, với mấy chuyện này thì tôi không hiểu biết nhiều lắm nên sau này chắc tôi xin Trình Ca đổi tôi về phục vụ hấn thì tốt hơn.

Vừa vào bar, Quỳnh Thi mừng ra mặt:

- Chị Như, mấy hôm chị đi đâu vậy?

Tôi cười cười:

- Chị có chút chuyện, ở đây vẫn ổn hả em?

Quỳnh Thi gật đầu:

- Ôn mà nhưng em nghe nói bên cảnh sát căng máy vụ sử dụng ma túy, chị đề phòng chút.

Nghe con bé nói, tôi nhìn quanh, gọi vài tên đàn em đi kiểm tra một chút. Biết rằng bar của Trình Ca chắc sẽ không bị công an sờ gáy nhưng dù sao vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Bọn con Bích vẫn canh tôi sát nút, chỉ chờ cơ hội lật đổ. Thế lực của tôi vẫn còn non kém lắm, đa số đều là người của Trình Ca đưa qua, họ trung thành với Trình Ca chứ không phải trung thành với tôi.

Kiểm tra cẩn thận một lượt, tôi giao lại cho quản lý, trước khi ra về vẫn nhìn thấy Bích đang ôm tay một tên công tử choai choai, mắt cô ta nhìn về tôi, nửa cười nửa không. Tôi nhìn nhìn, có chút ngạc nhiên, cô ta không phải đào tiếp khách linh tinh, tại sao vẫn bám theo mấy tên nhãi con như thế? Hay có khi là sở thích chăng???

Thôi dù sao cũng không phải việc của tôi, cô ta muốn sao thì mặc kệ, miễn đừng gây phiền phức cho tôi là được rồi.

Hôm nay gió mát, tôi không muốn về nhà sớm, nghe Sói báo, bọn họ đang tiêu diệt Lão Phùng. Cũng đáng đời, vừa ngu vừa hống hách, hạ lão ta càng sớm càng tốt. Nhưng nghĩ lại tôi vẫn thấy khó hiểu, cái tên đâm tôi một nhát dao hôm ấy, tại sao hấn làm như vậy???

Mở cửa xe, tôi ngược mặt đón cái lạnh của màn đêm. Đang ngẩng trời ngẩng đất thì thấy một đám lưu manh đang đánh người, nghĩ cũng không có gì lạ, giang hồ đánh nhau là chuyện bình thường. Nhưng khoan...cái tên bị đánh kia...sao giống tên hôm trước khi đâm tôi quá?

Ấm ức trong lòng, tôi nhìn không được, cho người đi đến lôi hấn lại đây. Đứng trước xe nhìn tên kia trên đầu toàn máu, mặt mũi sưng húp như đầu heo trông vừa chật vật vừa đáng thương. Cũng không muốn làm khó hấn, tôi mới hỏi:

- Mày hôm trước đâm tao đúng không?

Tên thanh niên gật đầu, gương mặt nó khá kiên quyết.

- Mày không phải người của Lão Phùng, tại sao lại muốn hại tao?

Hấn nhìn tôi, không nói. Được, lý đòn thì tôi xử theo lý đòn.

Cầm dao găm nhọn hoắt, tôi tự tay đâm cho hấn một nhát ngay eo. Vết đâm này không sâu nhưng đủ khiến hấn đau đớn mà khai ra.

- Mày nói đi, nói thì tao còn tha cho một mạng. Mày cứng miệng làm gì, người trả tiền cho mày không đến cứu mày đâu. Khôn thì nói, đừng để đến lúc hối hận thì đã xuống khóc tội với Diêm vương.

Tên thanh niên tay ôm eo, miệng hấn lắp bắp:

- Chị...sẽ.. tha cho tôi...sao?

Tôi nhìn hấn, cười:

- Tha. Mày đâm tao một nhát, tao cũng trả mày một nhát, việc gì phải làm khó mày. Cái nghề khó sống trên đời này là làm giang hồ, cùng cảnh ngộ tao không chèn ép. Nhưng mày cũng hiểu, giang hồ có luật của giang hồ, nợ máu trả máu, mày không khai ra thì tao chỉ còn cách trả thù trên đầu mày. Sao, thấy thế nào?

Gương mặt máu me be bét nhưng ánh mắt tinh anh vô cùng, tôi có chút tán dương tên này. Tôi biết hấn không phải người bên lão Phùng, vì nếu là người của lão Phùng thì giờ này một là chết hai là đang cao chạy xa bay. Những tên đi theo lão Phùng hôm đó võ công rất tốt, chỉ có tên này từ đầu đến cuối tôi để ý hấn chỉ đứng im trong góc không hành động gì.

- Tôi tin chị.. là...là....luật sư... Nhã...sai...tôi...giết chị..

Luật sư Nhã sao? Cô ta muốn giết tôi sao?

- Thật không?

Hấn ngả ra đất, miệng thì thảo:

- Thật...

Tôi gật đầu, đang định quay đầu đi liền nghe tên thanh niên nói.

- Chị Như... chị...

Tôi quay đầu lại hỏi:

- Chuyện gì?

Tên thanh niên ngược đôi mắt sáng rực lên nhìn tôi, hấn thều thào nói:

- Em...đi...theo...chị... được... không?

Tôi nhìn hấn, trong ánh mắt là tia kiên định, gương mặt không khổ nhưng ánh mắt lại sáng rực rỡ. Hấn...có nét giống tôi lúc gặp được Trình Ca hôm ấy.

- Vì sao?

Hấn nhìn tôi, trong câu nói tràn đầy hận ý:

- Em...cần tiền.. em muốn trả.. thù..

Tôi chăm chú quan sát hấn, gật đầu, nói:

- Theo tao? Được, mày sống được thì đến bar A188 gặp tao.

Nói rồi tôi quay đi, sống ở giang hồ là vậy, trước khi muốn người khác trọng dụng phải xem bản thân mình có năng lực không trước đã. Tên thanh niên kia, nếu tôi đoán không lầm, sau này sẽ rất khá. Cái ánh mắt kia trông y hệt tên Sói của Trình Ca, sáng rực và kiên quyết. Phàm những người như thế thường rất liêu lĩnh và thành công, điển hình là tên Sói. Còn về tên Trình, hẳn là loại người sinh ra để làm đại ca giang hồ!

Tiếng ting ting của điện thoại vang lên, tôi nheo mắt, là số của Trình Ca.

- Tam Như nghe.

- Cô đang ở đâu?

- Tôi đang trên đường về, có chuyện gì không Trình Ca?

- Về ngay.

Tôi vâng một tiếng, cho người chạy thật nhanh về. Chuyện hôm nay tên thanh niên kia vừa nói, tôi nhất định không để Thúy Nhã được yên ổn...

Vừa về đến đã thấy Trình Ca cùng tên Sói, kế bên là Thúy Nhã đang nằm trên giường. Thấy tôi bước vào, cô ta nheo mắt cười cười nhìn tôi, tôi không quan tâm đến thái độ của cô ta, nhìn Trình Ca, hỏi:

- Có chuyện gì không Trình Ca?

Tên Trình đưa cho Thúy Nhã một ly nước, hẳn nhìn nhìn tôi, ánh mắt thâm thúy:

- Tối nay cô đi đâu?

Tôi nhìn hẳn, việc gì nữa đây, vì sao hẳn lại hỏi như vậy?

- Tôi đến bar kiểm tra một chút, sau đó đi về, trên đường về thấy một tên bị đánh, có chút tội nghiệp nên cứu hẳn. Có gì không, Trình Ca?

Sói nhìn tôi, trong mắt là ý tán dương. Trình Ca nhếch môi cười nhẹ, hẳn gật đầu:

- Cô cũng rảnh rồi nh? Thôi được rồi, về nghỉ đi.

Tôi gật đầu sau đó đi ra ngoài, trước khi đi tôi nhìn Thúy Nhã đang nheo mắt nhìn tôi. Vết thương trên vai cô ta chỉ như mèo quào, lại cố tình nằm mãi trên giường, trông quá mức giả tạo. Cô ta nhìn tôi, tôi cũng trừng mắt nhìn lại khiến cô ta rụt mất vẻ, nắm lấy tay Trình Ca như kiểu sợ hãi.

Trình Ca thấy Thúy Nhã ôm lấy tay hẳn, hẳn cũng nhìn sang tôi, tôi lại thay đổi thành vẻ mặt cười trừ mếu. Muốn bắt bẻ tôi sao, đâu có dễ.

Mấy hôm sau Thúy Nhã cũng đi lại bình thường, cô ta vẫn ở lại biệt thự nhưng không có cùng phòng với Trình Ca. Sáng nào cũng thấy cô ta lượn qua lượn lại trên bàn ăn khiến tôi thật sự nuốt không nổi thức ăn sáng. Khi thì đút tên Trình ăn, khi lại ông ẹo không ăn được cái này, cái kia. Nhưng tên Trình này cũng không phải hạng người mê sắc, hẳn cho cô ta ở bên cạnh nhưng lại không cho cô ta đến phòng riêng nơi hẳn hay báo tôi vào bàn vài việc linh tinh. Chỉ ít thì hẳn không xem cô ta là quan trọng quá.

Mấy hôm gần đây tôi đều theo Trình Ca đi làm việc cùng hẳn, hẳn không có ý giấu giếm tôi những việc làm ăn quan trọng nhưng cụ thể là làm gì thì hẳn cũng không có giải thích. Có đôi khi tôi nghĩ tôi thật sự không hiểu hết được tên Trình Ca này. Nhưng nghĩ cũng đúng, nếu tôi hiểu hết được hẳn thì hẳn đâu còn gọi là Trình Ca.

Hôm nay Trình Ca đi đến một kho hàng, hẳn vừa mua lô vũ khí mới của lão đại họ Trữ, tôi nghe Sói nói bọn họ là anh em tốt. Về phía Trình Ca chủ yếu là mua bán thông tin, hẳn nuôi đào cao cấp, khách hàng nào cần thông tin gì về ai hẳn sẽ cho đào tiếp cận những tên đó sau đó cứ thế mà moi thông tin. Cái hay là hẳn có một hệ thống rất mạnh và bảo mật rất kín dường như bên ngoài không có người biết đến, tất cả dùng để hỗ trợ làm việc cho các cô đào. Bọn Bích hay Quỳnh Thi chỉ là nghiệp dư, còn nói về chuyên nghiệp thì là những cô khác, tôi có lần gặp qua, trong đó ấn tượng nhất với một người. Cô ta là top 5 hoa hậu, xinh đẹp thì không phải bàn, nhất là ánh mắt rất động lòng người. Cô ta tên Thanh Lam, hình như có quan hệ khá tốt với Trình Ca. Tôi nghe Sói nói, một tay Trình Ca đưa cô ta đến ngôi vị hoa hậu như hiện nay, mà tên Sói cũng có chút áp úng khi nhắc đến cô gái kia, nếu tôi đoán không lầm thì giữa Thanh Lam và Trình Ca có mối quan hệ không được bình thường.

Trên đường về, lão Trình hỏi tôi:

- Tam Như, cô có muốn được nổi tiếng không?

Tôi ngạc nhiên, ngờ vực nói:

- Là sao, tôi không hiểu?

Trình Ca nhìn tôi, hẳn có chút ngập ngừng:

- Tôi cần cô làm một nhiệm vụ, nếu hoàn thành tôi sẽ cho cô sự đảm bảo cô muốn, danh phận cũng sẽ cho cô.

Đảm bảo cho tôi, cho tôi danh phận sao?

Tôi nhìn hẳn, e dè hỏi:

- Nhiệm vụ rất khó đúng không?

- Đúng, nhưng...

- Nhưng thế nào... ạ?

Trình Ca nhìn tôi, trong mắt hẳn là sự do dự hiếm có khiến tôi có chút kinh ngạc.

- Thôi, không cần nữa, tôi sẽ để người khác làm.

Thấy cơ hội sắp vượt khỏi tay, tôi cố giành lại:

- Không, để tôi làm, tôi có thể làm được..

- Cô cần sự đảm bảo đến thế sao?

Tôi gật đầu kiên quyết:

- Cần, tôi cần, đó là mục tiêu duy nhất của tôi.

Trình Ca nhìn tôi thật lâu, hần khẽ vuốt ve mặt tôi, nhếch môi, nói nhỏ:

- Được, nhưng cô cần phải đảm bảo cho tôi một việc.

Tôi nhìn hần chăm chú, như là chờ đợi điều kiện hần đưa ra.

- Ngay khi tìm được thông tin cô phải quay trở về, cô và hần ta không được quan hệ cùng nhau, không được phép nảy sinh tình cảm. Cô làm được không?

Tôi sững người, lần này tôi đi làm đào sao?

- Tam Như, được không?

Tôi có bình tĩnh trở lại, nếu như lần này tôi không làm, không lập được công thì về sau sẽ rất khó khăn để hần cho tôi sự đảm bảo. Nhưng... nếu làm đào, việc kia sao có thể không xảy ra..

- Trình Ca, mọi thông tin tôi làm được nhưng việc kia..tôi làm sao không chế được?

- Nên tôi mới hỏi cô làm được không, tôi không ép, cô cứ ở bên cạnh tôi, dù không có sự đảm bảo cô mong muốn nhưng tôi cũng sẽ không để cuộc đời cô chịu thiệt thòi. Lần này rất quan trọng nên tôi cần người cẩn thận và thông minh, nhưng để cô ra làm nhiệm vụ lần này tôi cũng không thích. Quên đi, cô không cần nghĩ nữa, tôi sẽ không để cô đi.

Tôi gật gao nhìn hần, hần là con người thủ đoạn và rất cực đoan hay có phần bảo thủ. Tôi biết cái hôm hần bị hạ được, hần qua đêm cùng tôi cũng đủ để hần không cho tôi đi tiếp những tên đực rựa khác. Chỉ có điều... hần mãi không có sự tin tưởng tôi tuyệt đối, hần chỉ xem tôi như một thuộc hạ bình thường, đến ngang hàng với Sói cũng không được. Nếu như thế thì sẽ rất nguy hiểm, vì khi không có sự tin nhiệm và xem trọng thì cái mạng nhỏ này của tôi cũng sẽ không là quan trọng gì. Đừng nói đến sự bảo đảm, ngay cả mạng sống tôi còn không giữ được thì nói gì xa xôi. Mọi quan hệ của tôi và hần rất mơ hồ, không yêu nhau, không xem nhau là quan trọng, không tin tưởng nhau... Thật sự thất bại quá mức rồi!

Tôi nhất quyết phải có được chỗ đứng, không có con cũng được nhưng nhất định phải có một chỗ đứng vững chắc.

Nắm lấy tay hần, tôi kiên quyết, nói:

- Trình Ca, tôi trước kia sống khổ sở lắm, cả đời này tôi sợ nhất là sự mơ hồ. Lần này... anh cho tôi làm đi, nhất định tôi sẽ đem về thứ anh cần. Những điều kiện kia, tôi sẽ đảm bảo với anh... Tôi sẽ cố gắng hết sức mình, anh tin tưởng tôi một lần đi, được không?

Hần nhìn tôi, tròng mắt kiên định không xoay chuyển, thấy hần không có phản ứng gì tôi chỉ có thể nín thở chờ đợi kết quả.

- Tam Như, cô cần tôi cho cô cái đảm bảo mà liều lĩnh đến như vậy sao? Cô có thể không..

Tôi cắt lời hần:

- Trình Ca tôi biết anh không tin tưởng tôi, cũng không có gì sai cả, một người lạ lắm như tôi làm sao để anh tin được. Tôi cũng hiểu trên đời này sẽ không có ai cho không ai bất kỳ một cái gì. Tôi cần đạt được một tiêu 1 cách sớm nhất, tôi không muốn sống thấp thòm và lo âu nữa.. Lần này là cơ hội của tôi, anh cho tôi.. một cơ hội đi, tôi xin anh.

Hần im lặng, mãi lát sau mới lên tiếng trả lời:

- Được, tôi để cô đi nhưng cô nên nhớ những điều tôi nói. Tôi thích sạch sẽ, sạch cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Tốt nhất nếu không thể làm được thì dừng và quay trở về, tôi sẽ không trách cô, dù sao đây là việc quá sức với cô rồi.

Tôi gật đầu, hai mắt sáng rực, nếu lần này thành công thì về sau không cần vất vả lo nghĩ bọn con Bích ở quán bar hay là Thúy Nhã yêu nữ kia nữa. Sống an nhàn mới thích hợp với tôi chứ... Còn nữa Trình Ca...cũng đáng để tôi lấy làm mục tiêu khi nhàn rồi chứ nhỉ?

Ngay lúc đang hứng chí, tôi không hề hay biết rằng có một người luôn nhìn chăm chăm vào tôi. Mãi sau này tôi mới biết, đó là ánh mắt của sự lo lắng..

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chương trình Hoa Hậu Phương Nam là một trong những chương trình tìm kiếm ra người đẹp nhất, thông minh và nhân phẩm tốt nhất trong hàng ngàn cô gái đăng ký tham dự. Mọi năm đây chỉ là một chương trình với quy mô nhỏ nhưng năm nay lại đặc biệt có tiếng vang vì nhà tài trợ là những ông chủ lớn. CEO lớn của tập đoàn Kim Bình Vạn là Trần Luân, lần này cũng góp phần tài trợ cho chương trình, điểm đặc biệt là hần cũng là một trong những giám khảo lớn của cuộc thi.

Tôi đọc một lượt thông tin của cuộc thi mà cảm thấy có phần phấn khích, một cuộc thi nhan sắc tầm cỡ thế này chẳng biết có bao nhiêu là hồ đen phía sau. Mặc dù giải thưởng chương trình khá lớn nhưng mục tiêu cuối cùng của tôi là vị Trần Luân kia, những thứ khác không còn quan trọng. Ngồi vị hoa hậu tôi sẽ không đến được nhưng top 5 vào vòng vấn đáp cuối cùng tôi sẽ có mặt. Vì theo như kế hoạch sau khi đăng quang của hoa hậu thì top 5 sẽ được đi Hàn Quốc chụp ảnh đại diện cho tập đoàn của Trần Luân, đây cũng là cơ hội cho tôi thực hiện kế hoạch.

Từ liệu tên Sói đưa cho tôi trong đó viết Trần Luân khá độc đoán và nghi kỵ, hần có thói quen không dùng đào chỉ dùng những cô gái có sự nổi tiếng nhất định và lý lịch phải sạch. Nên kế hoạch lần này toàn bộ đào của Trình Ca đều có phần không hợp, mặc dù vẫn có người là diễn viên hoa hậu nhưng vẫn không ổn lắm. Nghe nói Thanh Lam từng có nghi án qua lại với Trần Luân nhưng sự thật thì không phải thế vì Thanh Lam không tiếp cận được quá nhiều với Trần Luân. Thế nên nhiệm vụ lần này Trình Ca không giao cho cô ta làm, mà tôi cũng

không rõ đó có phải lý do cuối cùng hay không hay là do Thanh Lam không được đi tiếp khách?!

Trong thời gian này tôi học catwalk, trang điểm, ăn nói sao cho phù hợp với một hoa khôi. Trình Ca cũng không dận dò gì nhiều, hẳn chỉ bảo tôi cẩn thận một chút, còn về mức độ hoàn thành nhiệm vụ lần này được hay không cũng không nên đặt nặng.

Vòng vo cả tháng cuối cùng cũng đến ngày dự thi vòng sơ khảo tuyển chọn khu vực, tôi được chọn vào vòng trong. Điểm đặc biệt của cuộc thi này là top 50 người đẹp sẽ ở chung trong cùng một ngôi nhà để dễ cho việc huấn luyện và đánh giá. Ngày tôi dọn vào, tôi được phân ở chung phòng với 2 cô gái nữa, mà 1 trong 2 là người của Trình Ca, cô ấy tên Liên.

Cuộc thi diễn ra trong vòng 3 tuần, trong 3 tuần này tôi sẽ không thường được về nhà, nhưng vẫn được sử dụng điện thoại.

1 tuần đầu tiên vừa ghi hình vừa tham gia các khóa huấn luyện, tôi và Liên đều cố gắng hòa nhập hết mức có thể. Nói thật thì cái môi trường toàn là mỹ nữ thiết tha ăn nói nhỏ nhẹ tôi thật sự không có quá quen. Nhưng cũng không thể vì nắm chắc phần thắng mà bỏ bê các buổi luyện được, trong một vài buổi luyện tập Trần Luân cũng sẽ tới xem qua, hẳn dù sao cũng là một giám khảo cho cuộc thi lần này mà.

Hôm nay là ngày cuối cùng tôi ở lại nhà chung, tối nay có thể về một hôm, sáng đầu tuần sau sẽ vào lại và chính thức bắt đầu cuộc thi.

Tôi nhận thấy tên Trần Luân này rất đậm đậm, ngay cả thấy các mỹ nữ mặc bikini lượn lờ khắp nơi mà mắt hẳn vẫn không ngó nghiêng. Tôi thầm nghĩ tên này thật là cứng, nếu sắc không bắt được sự chú ý của hẳn thì tôi nên dùng cách khác.

Tôi nhớ Sói điều tra giúp thì biết được hẳn có 1 đặc điểm khá tốt là rất yêu trẻ con, nghĩ nhiều cũng không thành, tôi quyết định dùng khổ nhục kế để quyến rũ hẳn.

Nhà chung cho phép chúng tôi ra về, tôi cố tình tranh thủ về sớm nhất, đi bộ một lúc trên đường, từ xa đã thấy đứa bé ăn xin được tên Sói sắp xếp sẵn. Trong tai truyền đến giọng nói của Sói:

- Hẳn đang đến.

Tôi nghe thông báo liền đi nhanh một chút, bé gái ăn xin lúc này đang bị một đám thanh niên ức hiếp, vừa hay tôi kịp đi đến.

Giận dữ, tôi quát:

- Này sao mấy người đánh con bé?

Mấy tên đầu gấu nhìn tôi, trông chúng rất dữ tợn, tôi thầm than trong lòng, người của Trình Ca quả nhiên là thượng thừa.

- Cô em kia, chuyện không phải của cô em, đừng xen vào.

Bên ngoài nhiều người hiếu kỳ đứng xem nhưng không có ai vào can ngăn, tôi cũng chẳng bận tâm nhiều, chỉ thấy con bé đang ôm chân tôi thật sự rất đáng thương. Tôi ngồi nhóm xuống, hỏi cô bé:

- Sao thế, sao bọn nó đánh em?

Cô bé thút thít khóc:

- Bỏ em đánh bạc thiếu tiền, mấy anh này kêu em đi tìm bố... huhu...chị ơi..

Nhìn con bé khóc mà tôi cũng muốn khóc thôi, biết chi là diễn kịch nhưng sao con bé diễn tốt thế.

- Được rồi đừng khóc, chị biết rồi.

Lúc ấy, tai nghe mini cũng vang lên giọng nói tên Sói:

- Tam Như, hẳn đến.

Tôi biết thời cơ đã đến, đứng dậy, đi đến trước mặt mấy tên đầu gấu, tôi quát lớn đủ để người xung quanh nghe được.

- Mấy người thanh niên trai tráng sao lại đi ức hiếp một đứa bé, bố nó thiếu tiền chứ nó có thiếu mấy người đâu.

Một tên đầu gấu cũng sùng sĩa:

- Không nói nhiều, mấy có tiền thì trả cho nó không thì biến đi tui tao làm việc.

Thấy xe của Trần Luân đang dừng chờ đèn đỏ, tôi mới ôm cô bé lại, tụi đầu gấu cũng sấn đến.

- Nè, ban ngày ban mặt, tụi bây không được làm vậy đó. Nếu không tao báo...công an bây giờ..

Tụi đầu gấu cười hô hố:

- Mày bị điên hả, mày báo đi, báo ông mày xem thử nào.

Tôi hoảng loạn, ôm con bé lùi về sau, con bé cũng khóc lóc hét toáng lên:

- Chị ơi... huhu...em không có tiền, mấy anh đừng bắt em.. huhu..huhu..

Bên ngoài chẳng một ai dám đứng ra can ngăn, một tên đầu gấu nhào đến bắt lấy tôi, hẳn kéo tôi ra ngoài để bắt con bé. Tôi cố gắng phối hợp thật tốt nên cố tình để bàn thân ngã văng ra đường, vừa vịn vào xe Trần Luân.

Lúc ấy tên Trần Luân ngồi phía sau cũng mở cửa kính, nên khi tôi văng ra hẳn lại dùng tay đỡ lấy eo tôi thông qua cửa kính sau của xe hơi.

Tôi quay lại thoáng chút giật mình lại gạt đầu tỏ ý cảm ơn sau đó hùng hổ la hét với bọn đầu gấu.

- Nè mấy thằng chó dám đánh bà à?

Tôi nhào đến giành con bé lại, bọn đầu gấu cũng diễn rất nhập tâm, chúng lôi đầu tôi ra giành lấy con bé.

Má, đau thật! Nếu không phải biết diễn kịch bà sẽ cho bọn mày mỗi đứa một cước cho biết mặt.

Đang lúc gây cản, tôi thấy tài xế xe của Trần Luân bước xuống, phía sau là Trần Luân. Tên tài xế ngăn bọn đầu gấu, còn Trần Luân tiến lại chỗ con bé, hần cười nhẹ, hỏi:

- Sao vậy cô bé?

Con bé khóc thút thít kể lại sự việc xảy ra, tên Trần Luân nhìn tôi, hần lại hỏi:

- Cô cũng tốt thật đấy.

Sau đó hần đưa cho bọn đầu gấu một mớ tiền, nói:

- Tiền tôi đã trả, tôi không muốn thấy các anh ức hiếp con bé nữa, nếu không đừng trách tôi không nể mặt.

Bọn đầu gấu đếm tiền, sau đó cười cười, một tên chỉ vào mặt tôi, cười đều, nói:

- Con kia coi chừng tao đó.

Nói rồi bọn chúng kéo đi, để tôi lại với tên Trần Luân.

Trần Luân nhìn tôi, lại nhìn con bé, nhân nhật mở miệng:

- Sau này cẩn thận chút, tôi đưa cô và cô bé đến bệnh viện kiểm tra, cô bị thương rồi.

Tôi cố tình tỏ ra do dự, vẫn là cô bé cứu tôi, con bé nắm tay tôi, nhỏ nhẹ nói:

- Chị bị thương rồi, đi bác sĩ đi chị.

Trần Luân kéo tay tôi, hần cười cười:

- Cô đi nhanh đi, ở đây gần khách sạn cuộc thi, để người khác thấy sẽ không tốt cho tôi và cô.

Tôi có chút ngạc nhiên, hần thế mà biết tôi là thí sinh sao? Tên này quả nhiên không hề đơn giản như bề ngoài của hần...

Ngồi trên xe, tôi im lặng, hần cũng im lặng. Sau khi đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ bảo tôi nên nghỉ ngơi vài hôm vì tay phải bị lệch khớp.

Thật sự thì tôi cảm nhận được tay phải của mình bị thương không nhẹ nhưng đến nỗi lệch khớp thì hơi quá... mẹ kiếp, bọn đầu gấu cũng quá đáng, ra tay với tôi cũng thật sự không nể nang.

- Nhà cô ở đâu?

- Tôi tự về được không cần anh lo lắng, nhưng..

Hần nhìn tôi, nheo mắt như chờ tôi nói tiếp:

- Anh...giúp tôi...lo cho cô bé được không?

Trần Luân quay sang nhìn con bé, hần cười cười:

- Được, tôi sẽ đưa con bé đến trung tâm bảo trợ.

Tôi gật đầu, đã diễn phải diễn cho tròn vai, tôi quay xuống nói với con bé:

- Cố gắng sống tốt nhé, sau này chị sẽ đến thăm em.

Con bé gật đầu, gương mặt nhỏ nhắn rất đáng yêu.

Trần Luân cho người đưa con bé đi, còn tôi sau khi nhìn con bé được người đưa đi cũng có ý định rời đi. Vừa đi được 2 bước đã nghe tên Trần Luân gọi lại.

- Tôi đưa cô về.

Tôi quay lại nhìn hần, ý cười có chút đậm:

- Không cần đâu, anh giúp cô bé như thế là tốt rồi, tôi không vấn đề gì.

Nghe tôi nói, hần bước đến chỗ tôi, gương mặt đẹp trai dịu dàng.

- Cô sợ gì sao?

- Anh biết tôi đang tham gia cuộc thi thì chắc sẽ hiểu tôi sợ gì, đúng không? Tôi rất muốn thắng cuộc thi thì nên không muốn vì chuyện gì đó mà đánh rớt.

Trần Luân cười nhật, hai tay hần đút vào túi quần:

- Cô đây là đang muốn nói cho tôi biết cô rất muốn thắng cuộc thi thôi sao?

Tôi nhìn hần, thấy vẻ giễu cợt trong mắt hần, tôi có chút bực bội.

- Tôi chỉ muốn cho anh biết tôi không muốn vì những việc vô cớ mà bị hủy tiền đồ phía trước, còn việc tôi thắng hay thua thì liên quan gì đến anh. Không phải vì anh là giám khảo cuộc

thì mà tôi nhìn bộ anh, nếu anh nghĩ thế thì là nghĩ nhiều rồi.

Nói rồi tôi bỏ đi một nước, để tên Trần Luân đang đứng nhìn phía sau.

Tôi biết dù là thích hay không thích hắn cũng sẽ nhớ đến tôi ngày hôm nay. Còn về có sự yêu thích riêng nào giành cho tôi không thì phải chờ xem sự may mắn. Nhưng rõ ràng trong mắt hắn không phải là chán ghét, nếu là thế thì xem ra tương đối tốt rồi.

Bất chuyển xe buýt đến khu chung cư cũ, tôi đi lên phòng, một môi ngã xuống giường nhỏ. Tôi nghe Sói báo lại, Trần Luân cho người theo dõi tôi phía sau. Nếu tôi đoán không lầm, hắn thật sự để ý đến tôi rồi.

Vì để đảm bảo cho mọi việc được thuận lợi nhất, tôi lấy hồ sơ lý lịch của một cô gái tên Châu, có gương mặt tương đối khá giống với tôi. Chỉ khác việc cô bé này rất ít nói, ngại tiếp xúc bên ngoài và bị bệnh trầm cảm. Lý lịch rất tốt cho tôi, đời tư cô bé này cũng khá sạch sẽ, ít bạn bè, bố mẹ mất, một mình đi học, sau đó bị tai nạn giao thông nên càng ít nói và trầm lặng. Lúc nhìn hình cô bé đến tôi còn thấy ngạc nhiên vì thật sự khá giống, sao trên đời này lại có người giống người nhiều như thế này nhỉ?

Lại cũng cảm thấy Trình Ca quả thật làm việc quá tốt, mà nếu với cách làm việc tốt đến mức này vẫn không tìm được thông tin của tên Trần Luân thì xem ra tên kia cũng không hề tầm thường. Bất giác tôi có chút tò mò, không biết tên Trần Luân nắm giữ bí mật kinh thiên động địa đến mức nào mà khiến Trình Ca phải hao tâm tốn trí vì hắn đến như thế?..

Nằm dài trên chiếc giường nhỏ, một môi tôi liền ngủ một giấc đến chiều. Tỉnh dậy, tôi chạy xuống dưới khu chung cư mua một ít đồ ăn, lúc này người của Trần Luân đã về từ sớm.

Ăn uống một ít, tôi mới chợt nhớ chưa báo cáo cho Trình Ca, mặc dù chắc tên Sói cũng đã báo nhưng hắn cũng yêu cầu tôi phải báo cáo mỗi ngày. Nghĩ nghĩ tôi dùng sim rác gọi cho hắn.

- Alo Trình Ca, tôi là Tam Như.

- Ừm.

- Hôm nay tôi đã tiếp cận được với Trần Luân, hắn cho người theo dõi tôi chắc là cũng có để ý đến tôi.

- Ừm.

Ừm??? Tên này chỉ biết ừm ừm, chán thật. Thấy hắn không có ý định nói gì đó nên tôi cũng không nói nhiều.

- À nếu thế thì tôi cúp máy đây, tôi nhất định sẽ lấy được thứ anh cần.

Đang định cúp máy lại nghe tiếng Trình Ca gọi..

- Tam Như...

- Vâng tôi đây..

- Cô bị thương sao?

Tôi thoáng ngạc nhiên:

- À không sao, bị lệch khớp một chút nhưng không vấn đề gì.

- Ừm. nghỉ ngơi cho tốt.

Nói rồi hắn cúp máy. Tôi nheo nheo mắt, thầm nghĩ tên này thật khó tính và khó hiểu.

Tắm rửa sạch sẽ, uống thuốc, sau đó cảm thấy có chút buồn ngủ, chắc do thuốc có kê ít thuốc ngủ. Không nghĩ nhiều, tôi cũng muốn ngủ thêm nữa, dù sao sáng mai tôi cũng phải đến nhà chung sớm để tập luyện.

Tắt đèn ngủ sớm, đến gần khuya tôi lại nghe tiếng cạch cạch của cửa mở. Có chút mệt mỏi nhưng tai tôi rất thính, kể từ sau khi ở cạnh Trình Ca, tôi rất dễ tỉnh ngủ..

Ngồi dậy nhìn quanh, tôi không bắt đèn, xuống giường bước nhẹ như không bước. Trong lòng thầm nghĩ, có khi nào tên Trần Luân cho người giết tôi diệt khẩu không?

Với tay lấy dao găm, tôi bước ra phía cửa....

- Tam Như...

Nghe tiếng gọi tôi giật mình, chưa kịp phản ứng lại đã rơi vào vòng tay của ai đó. Hương bạc hà thoang thoảng xộc vào mũi, vô thức tôi nhớ đến Trình Ca.

- Trình Ca....

- Ừm.

Tôi định với tay bật đèn nhưng hắn ngăn lại.

- Không cần bật đâu, tôi đến một lát sẽ đi.

Tôi im lặng, mặc cho hắn ôm, thật ra khi ngửi được mùi bạc hà kia...tôi tự dưng lại thấy thật dễ chịu...rất dễ chịu...

Hắn ôm tôi một lúc lâu, lại như chợt nhớ đến gì đó, hỏi:

- Tay cô sao rồi?

Tôi cười cười:

- Không sao, vết thương này khá nhẹ.

Úm một tiếng, tay hắn luồn qua eo tôi, vô tình đụng trúng vết thương kia, tôi khẽ run người. Hắn dường như cảm nhận được, lại hỏi:

- Sao thế?

Tôi cố trấn định lại cảm xúc, nói:

- Không có gì, chắc sáng nay bị đánh trúng nên có chút ê ẩm thôi.

- Cô cẩn thận một chút đi chứ..

Thấy giọng hắn có chút không vui, tôi cũng không dám nói nhiều. Bất ngờ hắn quay người tôi lại, dưới ánh đèn đường rọi vào trong phòng, gương mặt đẹp xuất thần không góc chết của hắn hiện ra. Hắn nhìn tôi, tôi cũng gắt gao nhìn lại hắn..

Úm..đang cố nghĩ xem sẽ nói gì thì hắn lại đột nhiên ghi lấy cổ tôi mà hôn. Hơi thở nóng ấm của hắn phả vào khoan miệng tôi, từng chút từng chút thật sáng khoái..

Tôi không chống cự cũng không quá nhiệt tình, tay vô thức ôm lấy eo hắn mặc cho hắn đang gầy vò môi mình. Trình Ca hôn môi quá mức đạt yêu cầu, hắn nhiệt tình đến mức cả tôi còn bị hắn cuốn theo phải hòa theo hắn. Bàn tay to lớn của hắn đưa xuống hông tôi, một tay kéo quần, tay kia sờ soạng trên ngực..

Tôi có chút hoảng loạn, khẽ trách:

- Trình Ca... đừng..

Trình Ca lại như không nghe tôi nói, hắn càng hôn càng mạnh mẽ. Bàn tay dưới hông đã lần mò vào trong, tìm được nơi bí ẩn kia của tôi mà vuốt ve không ngừng..

Hắn đưa môi xuống cổ tôi, lại hôn xuống ngực, vì ban đêm tôi không mặc áo lót nên hắn cứ thế mà hôn bên ngoài lớp áo. Cảm thấy như không đủ, hắn vén cổ áo xuống, để lộ ra bộ ngực tôi căng tròn.. Cứ thế mà không ngừng liếm mút hôn đến điên đảo.

Tôi không bài xích với hắn cũng không quá mức hòa nhập, để mặc hắn muốn sao thì muốn, dù sao bản thân tôi cũng đã là của hắn rồi còn gì..

Trình Ca lại mạnh bạo tách hai chân tôi dạng ngang, hắn đưa ngón tay vào trong trâu trọc.. Tôi có chút khó chịu khẽ ừm một tiếng. Hắn lại như kích thích liền mạnh mẽ đưa ngón tay tiếng vào..

Tôi ôm lấy cổ hắn, trước ngực hắn không ngừng đắm chìm, phía dưới lại ra sức đưa tay ra vào. Từng tầng kích thích kịch liệt, tôi lại không phải luôn thân mật với đàn ông như thế này. Nên chỉ một lát sau liền rên lên một tiếng đầu hàng.

Trình Ca lúc ấy ôm lấy tôi, hắn ôm tôi đến bên giường, cười nhạt:

- Mèo nhỏ, cô yếu quá, mới chút đã ra rồi.

Tôi xấu hổ rút đầu vào tay hắn, lại thấy hắn đi vào phòng tắm, xả nước không ngừng.

Tôi lại cứ vờ vờ trên giường vì vừa mệt vừa xấu hổ, mãi một lát sau, hắn đi ra, ôm lấy eo tôi, hai tay hắn chống trên đỉnh đầu tôi, hơi thở phả vào mặt khiến tôi gần như im thin thít.

- Thích không Tam Như?

Tôi cắn môi, nghĩ nghĩ lại gật đầu.

Hắn nhoen môi cười, một tay vuốt ve mặt tôi, lại nói:

- Cơ thể cô rất tốt, tôi luôn thích..

- Nhiệm vụ lần này tôi không cần cô hết mình, tôi luôn nói, tôi thích sạch sẽ, cô...hiểu không?

Hắn thích sạch sẽ, tôi biết hắn muốn nói cái gì, tôi đương nhiên cũng không muốn bản thân mình không sạch sẽ.

- Tôi biết.

- Úm, nếu cô và hắn làm như tôi đã vừa làm khi này.. Tôi không ngại giết hắn...và giết cả cô.. Thà tôi mất đi một món hời cũng không muốn mất đi thứ mình thích..

Trong lòng khẽ run lên, tôi hốt hoảng:

- Tôi...sẽ không như thế, tôi không thích hắn.

Trình Ca mỉm cười, giọng hắn dịu đi bớt:

- Tôi tin cô, Tam Như, thông tin của hắn quan trọng nhưng không cần thiết cô phải dùng thân thể mình đánh đổi. Nếu cảm thấy nguy hiểm, dừng lại và quay về, tôi không trách cô.

Nghe hắn nói, trong lòng lại như ngọt ngào... Cái cảm giác này thật sự khó nói..

- Tôi sẽ theo sau cô, đừng lo, tôi luôn bên cô.

Nói rồi, hắn hôn lên trán tôi, gương mặt hắn ôn nhu như nước... Đứng dậy, hắn quay đi, không tiếng bước chân, chỉ một phút tôi đã nghe tiếng cạch cạch đóng cửa.

Bật ngồi dậy, tôi vén rèm cửa liền thấy xe của Trình Ca, cũng lúc ấy hắn nhìn lên, tôi lại hoảng loạn rút đầu trốn. Mãi một lúc mới dám nhìn lên thì thấy xe của hắn đã đi mất.

Ngủ người mùi bạc hà vẫn còn thoang thoảng, tìm tôi lại vô có đập thật nhanh, thật nhanh... Tôi làm sao thế này????!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Sau lần gặp với Trình Ca thì tôi không gặp hấn nữa, Sói báo hấn có việc quan trọng cần xử lý. Tôi cũng không hỏi nhiều, Trình Ca ghét nhất ai dong dài với hấn.

Cũng chẳng hiểu vì sao kể từ cái đêm hấn gặp tôi hôm đó, tôi lại cảm thấy hấn...cũng không hấn đối xử không tốt với tôi. Mà có đôi khi nhớ lại những thứ hấn đã nói, tôi lại thấy có chút vui vui trong lòng.

Quay lại nhiệm vụ, trở về nhà chung tôi vẫn gặp Trần Luân, hấn ta lại xem như tôi như không khí. Nhưng thế cũng được, dù sao nếu hấn đối xử đặc biệt quá với tôi cũng không phải là tốt.

Sáng sớm đã dậy thật sớm trang điểm và làm tóc, hôm nay bọn tôi thi vòng tứ kết. Thật ra tôi cũng không biết là tôi phải làm sao cho thật là đẹp, nhưng vẫn tốt ở điểm Trình Ca sắp xếp người cho tôi và Liên rất được việc.

Liên ngồi kế bên tôi, cô ấy cười cười, bảo:

- Châu, em thấy sợ không?

Tôi gật đầu:

- Có chút nhưng mà chắc mọi thứ sẽ ổn thôi chị.

Liên cười cười nhìn tôi, gương mặt cô ấy khá xinh, mặc dù không quá mức đẹp nhưng nhìn rất thân thiện. Mấy ngày qua sống chung cô ấy cũng khá thân thiện.

Vòng tứ kết diễn ra khá thuận lợi, bọn tôi trình diễn năng khiếu, tôi chọn múa võ. Kết quả cả tôi và Liên đều lọt vào top 30, sẽ thi thêm 3 vòng nữa.

Đêm hôm nay kết thúc, tôi được chương trình cho về nhà vì dù sao cũng có một số cô gái phải ra về. Chào tạm biệt Liên cùng vài người tôi mang túi xách đi bộ một quãng đến chỗ ngồi chờ xe buýt. Vì theo lý lịch này thì tôi thật sự khá nghèo nên việc đi taxi hay có xe riêng rất là xa xỉ.

Ngồi chờ tầm 5 phút thì có xe hơi sang trọng đỗ sát, tôi biết đây là xe của Trần Luân nhưng cứ giả vờ như là không biết.

- Ngọc Châu, lên xe đi.

Tôi ngạc nhiên, đưa tay chỉ vào người mình, ý là ngạc nhiên.

- Tôi sao?

Cửa kính xe mở ít, tôi thấy tay Trần Luân đưa ra ngoài ngoắt ngoắt:

- Ừ cô lên xe đi.

Tôi đứng dậy, vì chỗ này cũng không phải nơi kín đáo nếu để ai đó bắt gặp thì không hay.

Tài xế mở cửa xe, tôi liền ngồi vào trong, trong xe tên Trần Luân đang nhìn tôi. Gương mặt hấn cười nhạt, hỏi:

- Sao cô lên xe?

- Thế để tôi xuống.

Vừa nói tôi vừa có ý định xuống xe liền bị Trần Luân giữ tay lại, hấn cười tươi hơn một chút:

- Cô ngay thẳng như thế sao?

Tôi nhàn nhạt trả lời:

- Tôi quen như thế rồi không thích xua nịnh.

Trần Luân gật đầu, hấn có vẻ thích thú:

- Cô có vẻ khác với những cô gái xinh đẹp bên ngoài.

Tôi cảm thấy có chút mờ mịt thật sự:

- Khác chỗ nào?

- Khó nói nhưng tôi khá thích cô.

Tôi nhìn hấn, vừa cười vừa nói:

- Tôi là cô gái bình thường, may mắn tí thì có chút nhan sắc, tôi không biết anh thích cái gì ở tôi, là mặt, là não hay là thân thể này?

Người đàn ông phong độ nheo mắt, hấn cười rục rịch:

- Thích hết, có ai nói cho cô biết cô sinh ra rất hợp với Trần Luân tôi chưa?

Tôi thật sự hoảng hốt nhìn hấn, cái cảm xúc này cũng không phải là giả vờ mà tôi có chút tiếp thu không kịp thật sự. Nếu mà nói tôi với hấn chỉ gặp riêng nhau một lần duy nhất còn ngoài ra chưa gặp riêng thêm lần nào ngoài trừ hôm nay. Hấn nói thích tôi, ư ờ là có cái gì đó không thuyết phục và chân thực lắm?

Hay có khi nào hần nghi ngờ?

Không. Cái khả năng này không đúng lắm, với lý lịch và gương mặt giống nguyên chủ đến như thế này thì có điểm nào mà nghi ngờ được chứ?

- Cô không cần suy nghĩ đồng tây, tôi thích thì là thích không có lý do.

Tôi nheo nheo mắt, cười nhẹ:

- Anh thích hay không thích thì sao, tôi không thích anh.

Trần Luân thoáng chút ngạc nhiên, hần dường như không nghĩ là tôi nói thế. Im lặng một lát lâu, hần nói:

- Cuộc thi lần này cô không muốn thắng sao, tôi nghe nói cô rất cần tiền.

- Sao anh biết tôi rất cần tiền?

- Tôi là Trần Luân, không phải kẻ khác.

Bá đạo thật sự, tên này còn ngông nghênh hơn cả Trình Ca. E hèm, tôi bất giác có suy nghĩ không biết nếu như Trình Ca và Trần Luân đụng độ ai sẽ áp bức được ai đây nhỉ?

Trần Luân vuốt mặt tôi, môi hần mỉm cười khê:

- Tôi thích cô, cô không từ chối chứ?

- Tôi không muốn chưa yêu mà ở cùng nhau, anh hiểu ý tôi chứ?

Vừa nói tôi vừa quan sát Trần Luân, thấy hần không giận dữ cũng không có chán ghét, chỉ là có chút không ngờ. Cũng đúng thôi, ít cô gái nào có thể từ chối một người vừa có tài, có tiền lại đẹp trai xuất thần như anh ta. Đến tôi nhìn anh ta còn có chút dao động chỉ tiếc là tôi đã là người của Trình Ca.

Trần Luân buông bàn tay đang vuốt má tôi, hần ngã ra sau, dang hai tay thật rộng, vừa cười vừa nói:

- Thú vị thật sự, được, xem ra Trần Luân tôi lại phải chơi trò theo đuổi nhạ nhẽ nữa rồi.

Tôi cười cười cũng ngã ra sau, mắt nhìn lên trần xe:

- Tôi cũng cảm thấy thú vị, chẳng biết một ông chủ như anh khi theo đuổi người khác thì có cái gì khác biệt. Nói trước, tôi cần tiền nhưng cũng không phải tiền của anh, đừng đem tiền mua tôi!?

mĩ

Hần nghiêng đầu nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại hần, góc nghiêng của tên này đẹp thật sự...

Đêm đó hần đưa tôi về, cũng không nói gì khác chỉ bảo tôi nghỉ ngơi cho tốt.

Nằm ngã ra giường, hôm nay quả là một ngày mệt mỏi, tôi lại nghĩ đến tên Trần Luân, hần thật sự có chút thích thú với tôi, nếu thế thật sự thì kế hoạch của tôi đang tiến triển rất tốt.

Những ngày tiếp theo tôi vẫn gặp Trần Luân đều đặn, ban đêm bọn tôi được nghỉ ngơi hoặc là đi dạo đâu đó thì Trần Luân luôn cho người đến đón tôi. Lúc thì đi ăn, đi dạo hoặc về nhà hần. Tất nhiên mọi việc của tôi đều có người của Trình Ca theo dõi và đảm bảo được an toàn một phần nào đó.

Nhưng nếu tính ra thì tên Trần Luân này cũng khá lịch sự, những lúc gặp tôi thì đơn giản là gặp nhau thôi chứ hần cũng không có hành động càn rỡ quá đáng. Tôi không hiểu vì sao nhưng tôi thực sự thấy được hần có vài phần tình ý với tôi, đặc biệt là ánh mắt hần nhìn tôi rất khác biệt. Còn nói khác biệt thế nào thì tôi không giải thích được, chỉ cảm thấy ánh mắt ấy giống như nhìn một người đã từng thân thương...

Gần 1 tuần Trình Ca vẫn không có liên lạc cho tôi, mà Sói cũng bảo tôi nên hạn chế liên lạc nên tôi cũng không dám sai sót.

Đêm nay là đêm bán kết 1, top 30 sẽ còn 25 người, tất nhiên tôi không cần lo vấn đề bị loại vì kiểu gì tôi cũng vào được top 5 của cuộc thi này.

Đang trong phòng thay quần áo, hôm nay bọn tôi thi trang phục dạ hội. Bình thường 1 thí sinh sẽ được 1-2 trợ lý giúp đỡ vấn đề thay quần áo hoặc trang điểm, tôi và Liên cũng được 2-3 người giúp. Sau khi trang điểm xong, Liên thay quần áo trước, tôi thì vào sau nhưng do có vài thí sinh thi trước nhưng chuẩn bị chưa kịp mà tôi lại thi gần sau cùng nên phải nhường phòng thay đồ.

Trong phòng chuẩn bị nhân viên sân khấu thông báo tên tôi kế tiếp sau 5 phút nữa, mà lúc này quần áo tôi vẫn chưa mặc xong, kế bên lại không có người giúp vì tất cả đều bận bịu cho máy cô phía trước trễ giờ. Hết cách tôi đành ôm bộ váy đi ra ngoài, vừa ra đến cửa liền bị một chị trong ban hướng dẫn nhìn thấy, thấy tôi chị ấy hoảng hốt:

- Châu sao giờ em còn chưa thay trang phục?

Tôi cười gấp gấp:

- Trong kia không còn chỗ thay, đông lắm chị.

- Sao thế, đã có sắp xếp sẵn rồi mà?

Tôi cũng lấy làm khó hiểu:

- Em không biết nữa, bây giờ không có chỗ để chen mà trang phục này mặc gấp hông hết, em đang tìm nơi thay sắp đến lượt em rồi.

Chị ấy nhìn đồng hồ, trên mặt cũng không tốt lắm, nhìn nhìn tôi, chị ấy kéo tay tôi vào một phòng trống, dặn dò:

- Em thay nhanh rồi ra ngoài, đừng nhìn ngó lung tung không được đâu.

Tôi quan sát bên trong cũng không khác gì phòng nghỉ ngơi là mấy, thấy cũng không vấn đề gì liền gật đầu.

- Được, em hiểu rồi, cảm ơn chị nha.

- Ừ nhanh đi.

Tôi co chân chạy vào trong phòng tắm, trong đây thật sự rất sạch sẽ và thơm. Không nghĩ nhiều tôi lo cặm cùi thay trang phục, vừa thay vừa nghe tiếng tên Sói trong tai nghe mini.

- Kịp không hả hoa hậu?

- Im miệng đi, tôi đang gấp lắm.

Sói cười ha ha:

- Bọn tôi đang hy vọng cô đoạt cúp hoa hậu về đây này, thật là thú vị.

Tên Sói cười như điên trong tai nghe, tôi lại thấy tay chân ngứa ngáy, tên điên này, không dân cho một trận là không được mà.

Cố gắng thay cho nhanh, vừa xong đang định ra ngoài liền nghe bên trong phòng có tiếng bước chân và tiếng nói chuyện..

- Việc cứ làm như cũ, vận chuyển cẩn thận hơn một chút.

Là tiếng của Trần Luân... tôi khẽ nói nhỏ vào tai nghe:

- Sói.. Trần Luân... tắt tai nghe đi..

Bên ngoài vẫn còn tiếng nói chuyện:

- Trình Ca... Vương Tuấn Trình sao?

Trình Ca??? Hắn đang nói đến Trình Ca sao? Tôi cố gắng im lặng hết mức có thể, tìm đáp liên hồi vì hồi hộp. Tôi phải nghe hết xem hắn nói cái gì mới được..

- Không cần, tên đấy không phải người thường, cậu cho người để ý một chút. Không quan trọng thì không day vào, Trình Ca không đơn giản chỉ là một tên chứa gái cao cấp.

- À chuyện cô gái kia cậu điều tra đến đâu rồi.

Bên trong tai nghe lại tiếng của Sói vang lên:

- Mẹ nó thằng chó này...

Tôi giật mình, tay không cẩn thận va vào chai nước rửa tay khiến nó rơi xuống sàn nhà.

- Ai? Ai đó???

Tôi vội vàng khom người xuống, vừa khom vừa tháo tai nghe nhỏ nhét vào ngực, nói thầm:

- Tôi bị phát hiện, anh tắt tai nghe đi, tôi không tắt được, nó bị hỏng rồi hay sao ấy..

Vừa nói hết câu đã thấy Trần Luân tung cửa, nhìn thấy tôi hắn có chút ngạc nhiên.

- Tại sao cô lại ở đây?

Hắn kéo tay tôi khiến tôi có chút hoảng loạn:

- Tôi...tôi..

Trần Luân nheo mắt nhìn tôi, trong mắt hắn pha nhiều tia sắt lạnh.

- Cô...làm cái gì ở đây?

Tôi bị hắn kéo cả người vào sát người hắn, cái tay siết eo tôi đau khinh khủng. Tôi lúc này không thể hùng hổ chỉ còn cách giả vờ sợ hãi.

- Tôi...tôi...thay đồ..

Hắn cười nhạt:

- Đây là phòng riêng của tôi, là cô cố tình hay cô là...?

Tôi cố vùng vẫy:

- Anh nói gì vậy, tôi không biết phòng này của anh, là một chị trong ban hướng dẫn đưa tôi vào đây?

Hắn ta đưa tay lên cổ tôi, nụ cười có chút tàn ác:

- Lừa tôi sao, cô nghĩ Trần Luân tôi ngu lắm sao? Nói... cô là người của ai, nói???

Vừa nói hắn vừa siết tay rất chặt, dường như không có ý định buông ra. Tôi mặc dù có sức khỏe nhưng với hành động này của hắn căn bản là không có cách chống đỡ, nếu chẳng may mạnh tay nữa thì chỉ còn đường chết.

- Tôi...tôi...không....phải..

Trần Luân lạnh giọng, hắn quát:

- Tôi thích cô nhưng nếu cô là thứ gì đó rác rưởi ảnh hưởng tới tôi thì cô cũng không thể thoát khỏi đường chết. Nói... cô là người của ai? Trình Ca hay Hoắc Ngôn?

Tôi lấy tay mình đập vào tay hắn, cổ họng gần như không thông nổi... Vừa hay bên ngoài có tiếng đập cửa:

- Ngọc Châu, em đâu rồi, đến lượt em rồi, làm gì lâu vậy? Châu?

Tôi nheo mắt, cổ họng đã không thể chịu đựng nữa...

- Ai?

Trần Luân vừa buông tôi ra vừa hỏi, người bên ngoài có vẻ như khúm na khúm núm:

- Trần... tổng...tôi...là Điệp người của ban hướng dẫn.

Tên Trần Luân nhìn tôi chăm chú, hắn thấy tôi ngồi thờ trên nền gạch, mặt mày không còn chút hồng hào nào thì có chút lo lắng.

- Cô...không phải sao?

Tôi giả vờ giận dữ:

- Anh...khụ khụ...có tin tôi đâu...khụ khụ...

Trần Luân hỏi bên ngoài:

- Cô tìm ai?

- Tôi tìm thí sinh Ngọc Châu, phòng trang điểm quá đông nên tôi bảo cô ấy thay quần áo xong ra mà vẫn chưa thấy cô ấy...

Trần Luân nghe bên ngoài lên tiếng, biết rằng tôi nói thật, hắn nhìn tôi, tôi vừa ôm cổ vừa nhìn hắn không dám chớp mắt.

- Cô đi đi, cô ta ra ngay, sau này đừng cho ai vào đây, tôi không thích.

Bên ngoài chị hướng dẫn nghe xong liền vâng dạ bỏ đi.

Trần Luân ngồi xồm xuống, mặt hắn đã dịu dàng đi không ít. Hắn vươn tay xoa xoa cổ tôi, giọng khàn khàn:

- Đau không?

Tôi sợ hãi gật đầu.

- Đứng lên đi, cô còn ngồi đây sẽ không thi được nữa.

Tôi vừa định đứng dậy liền bị trật chân do mang giày quá cao.

- Ai..ôi...đau quá..

Trần Luân vừa hay đỡ lấy tôi, hắn ôm tôi vào lòng:

- Cô có sao không?

Tôi thật sự đau đến nghiêng ngả người:

- Đau...chân tôi đau quá..

Mẹ kiếp, hôm nay là ngày gì vậy? Vừa bị siết cổ vừa bị trật chân?

Trần Luân ôm tôi đến bên giường, hắn ngồi xồm xuống, giọng có chút lo lắng:

- Đau nhiều không, đi được không?

Tôi nhìn vết thương sưng đỏ cảm thấy thật sự bị quan, nếu hôm nay tôi không ra thi thì làm sao được???

- Tôi...còn phải thi..

Trần Luân nheo mắt nhìn tôi, hắn không đồng ý:

- Không được, chân cô bị thương rồi, nếu còn đi nhiều sẽ nguy hiểm.

Tôi lắc đầu, trong lúc này tôi thật sự không thể nghĩ được gì khác chỉ còn biết phải ra thi, ra thi vì sự đảm bảo, vì Trình Ca...

- Không được, tôi không thi không được.

Bên ngoài lại có tiếng đập cửa:

- Trần tổng... Ngọc Châu có bên trong không?

Tôi nghe tiếng chị hướng dẫn bên đáp:

- Em ra ngay đây, chân em bị trật khớp rồi..

- Trời... có sao không Châu? Em còn thi được không bên ngoài đang đợi em..

Tôi vội đứng dậy, nhưng thật sự là quá đau.. Trần Luân có vẻ không muốn tôi ra, hấn vịn tôi lại.

- Chân cô thế này còn đi đâu?

Tôi đứng dậy, cố gắng hết sức nhưng cũng không thể phủ nhận rằng trật chân thật sự đau như điên..

Nhìn hấn tôi cười nhạt:

- Bị anh siết cổ vẫn không chết thì trật khớp chân đã là gì? Anh không cần lo, tôi biết sức khỏe của mình.

Trần Luân không cần tiếp, hấn cười nhạt, giúp tôi đứng dậy sau đó dìu tôi ra đến cửa. Hấn nhìn tôi, nói:

- Ngọc Châu xin lỗi cô.

Tôi không trả lời chỉ khẽ gật đầu, chị hướng dẫn không dám nói gì chỉ biết im lặng dìu tôi về chỗ thi.

Suốt đêm thi đã đôi lần tôi muốn ngã quỵ vì trật khớp chân nhưng cơ hội không cho tôi dong dài. Tôi chỉ còn biết cố gắng hết sức nếu không mọi công sức của tôi và cả Trình Ca đều đổ xuống sông xuống biển.

Đến phần thi cuối cùng, nhìn xuống khán đài, tôi xem chút gãm phải chân vấy khi nhìn thấy Trình Ca... Nhưng nhìn lại Trần Luân lại nhìn tôi không chớp mắt, tôi ngăn kích động trong lòng, hoàn thành thật tốt bài thi.

Đến cuối cùng, kết quả như dự đoán, tôi được giữ lại top 25, còn Liên thi bị loại. Có chút không tin nhưng khi nhìn xuống Trình Ca, ánh mắt của hấn nhìn tôi, tôi như kiên định lại, chắc tất cả đều nằm trong dự tính của hấn.

Sau buổi thi tôi cũng không thấy Trình Ca đâu, lại thấy tài xế của Trần Luân đến tìm. Tôi thay một chiếc váy nhẹ, sau đó đi nhanh ra ngoài tránh cho mọi người thấy được.

Đi từng bước chậm vật, tôi dựa vào vách tường để đi xuống cầu thang do thang máy đang quá tải. Trong lòng lại thăm cảm thấy may mắn, nếu như hôm nay chị hướng dẫn không đến kịp thời chắc tôi đã chết từ lúc nào rồi. Nghĩ lại Trần Luân thật sự quá mức đáng sợ, hấn lại không giống như bề ngoài luôn dịu dàng hay cười.

Đang suy nghĩ, bỗng dưng tôi bị ai đó kéo lại, tìm chưa hết hoảng đã nghe giọng nói quen thuộc:

- Tam Như...

Tìm tôi đập loạn lên khi nghe giọng nói cả hương thơm bạc hà thoang thoảng.

- Trình Ca sao anh lại đến đây?

Tôi vội vàng tránh người sang vì sợ người của Trần Luân nhìn thấy. Trình Ca lại không chịu buông, hấn ôm lấy người tôi, hít hít ngay cổ khiến tôi có chút ngứa ngáy.

- Thơm thật, nhưng... có mùi của Trần Luân..

Tĩnh... tìm tôi bỗng dưng trùng xuống, lấp bắp giải thích:

- Trình Ca... không phải.. vì lúc này tôi..

Trình Ca nhìn tôi, hấn cười nhạt lại hôn lên môi tôi, tay hấn không yên phận sờ soạng nơi ngực đang phập phồng.

- Tôi biết, tôi không trách cô...

Nghe hấn nói tôi như thờ phào nhẹ nhõm, lại sực nhớ đây là cầu thang thoát hiểm bên hoang hốt, nói:

- Trình Ca, anh mau đi đi, Trần Luân sẽ đi tìm tôi..

Trình Ca nhú mày, không vui:

- Yên tâm, có người của tôi canh giữ.

Tôi nghe hấn nói, lại yên tâm được chút, chăm chú nhìn hấn, lại thấy gương mặt hấn có chút xanh xao. Chưa kịp hỏi đã nghe hấn nói, giọng trầm ấm và dịu dàng:

- Tam Như... Tuần Trình tôi... có chút nhớ cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Giọng nói ấm áp, hơi thở thơm mùi bạc hà quanh quẩn bên người tôi, phút chốc tôi nghe tim mình gần như đập loạn nhịp...

- Trình Ca... tôi..

Hấn nhìn tôi, ánh mắt thâm trầm nhu tình đến khác lạ:

- Tam Như, tôi cảm thấy có chút khó chịu rồi?

Khó chịu sao? Tôi hết hoảng, hẳn ta là bị thương ở đâu hay sao?

- Trình Ca anh có sao không, bị thương ở đâu sao?

Tay chân tôi loạn cả lên, hẳn lại không nói gì cứ gắt gao giữ tay tôi lại. Chưa kịp hỏi han đã bị hẳn phủ môi xuống môi tôi, môi hẳn nóng ẩm, từng cái nút môi như khiến cả người tôi tê dại. Tôi không biết hẳn vì sao lại như thế, cứ mỗi lần gặp nhau là mỗi lần day dưa không dứt. Trước kia giữa tôi và hẳn làm gì có những chuyện như thế này, hay là...

Cố kìm nén suy nghĩ trong đầu mình, Trình Ca vẫn còn hôn tôi, tôi không ghét bỏ hẳn, vung tay ôm lấy cổ hẳn, cứ thế mà đông đưa đến khi tôi cảm thấy thở không thông nữa hẳn mới dừng lại.

- Tam Như cô về đi.

Tôi ngạc nhiên:

- Về đâu, tôi đang làm nhiệm vụ mà?

Trình Ca ánh mắt mờ mịt, hẳn khẽ vuốt tóc tôi:

- Nhiệm vụ lần này không cần cô làm nữa, cô về đi, cô muốn bao nhiêu cái bảo đảm tôi sẽ cho cô bấy nhiêu cái.

Tôi thật sự ngạc nhiên, hẳn nói cái gì khiến tôi không thể hiểu nổi.

- Nhưng mà....tại sao chứ, tôi đang làm rất tốt mà.

Trình Ca nhìn tôi, hẳn không trả lời, mãi một lát sau khi thấy tôi khẽ kéo tay hẳn, hẳn mới nhàn nhạt mở miệng:

- Tôi có chút thích em rồi!

Thích... thích... tôi rồi sao? Thật không? Có thật không?

Có chút hết hoảng thật sự, tôi ngạc nhiên hẳn. Hẳn nói thích tôi, tôi cũng không phải là không tin nhưng mà... Trình Ca sẽ thích một cô gái như tôi sao?

Thấy tôi im lặng, hẳn nhìn tôi, giọng nói trầm trầm mà kiên định:

- Tôi thích em, tôi không phủ nhận, thích từ khi nào tôi cũng không rõ nữa nhưng.. thích là thích, sẽ không có lý do.

Thích là thích... sẽ không có lý do!!!

Đến mãi khi tôi xuống đến bãi xe, tinh thần vẫn còn khá kích động. Trần Luân nhìn thấy tôi, hẳn không sợ xung quanh vẫn bước xuống đỡ lấy tôi.

- Sao cô lại lâu thế, chân thế này đi không được phải nói chứ?

Tôi mím môi thật chặt, nhìn thẳng vào hẳn, ánh mắt kia của hẳn không pha chút tạp niệm nào, chỉ có quan tâm, quan tâm và quan tâm.

- Không sao, vì tôi đi thang bộ xuống nên lâu.

- Thang bộ sao? Thang máy đâu?

Tôi cười cười:

- Thang máy đông lắm, không có khả năng chen chân.

Trần Luân không nói nhiều, hẳn nhìn tôi, sau lại nhấc bổng bổng tôi lên xe. Hoảng hết, tôi vội hét lên:

- Trần Luân anh làm sao vậy, thả tôi xuống, tôi tự đi được.

Trần Luân vẫn cương quyết, hẳn không buông mặc cho tôi hò hét.

- Cô im đi, la hét không sợ người khác nghe được sao?

Quên mất, tôi bịt miệng lại, lại quan sát xung quanh một chút. May thật, ở bãi đỗ xe không có ai.

Trần Luân đưa tôi vào trong xe, hẳn ngồi xuống xoa xoa chỗ trật khớp chân cho tôi, giọng hẳn trầm xuống:

- Đau nhiều không?

- Không nhiều, tôi quen rồi.

- Quen rồi?

- Ừ nhà ở chung cư lại trên cao, đi kiểu gì không bị như thế này. Anh không cần lo cho tôi đâu, vài hôm sẽ hết thôi.

Trần Luân ngược mắt lên nhìn tôi, hẳn có chút áy náy:

- Xin lỗi, vì tôi mà cô bị thương.

Tôi cười mỉm:

- Tôi nói không sao mà, anh yên tâm đi, tôi nói thật đó.

Trần Luân lại nhìn tôi, trong mắt hần phát vài tia sáng khó hiểu. Tôi chăm chú nhìn hần, cảm thấy có cái gì lạ nhưng là gì thì tôi lại không rõ. Cái tên này, suy nghĩ của hần cũng không giống với người khác chút nào.

Hần đưa tôi đến bệnh viện kiểm tra, bác sĩ cũng nói không có gì nghiêm trọng lắm, đi lại chú ý một chút sẽ không sao.

Đêm đó về hần cũng không nói gì hay làm gì đặc biệt, hần chỉ bảo tôi ngày mai sẽ đưa tôi đến nhà hần chơi. Tôi có chút ngạc nhiên, nếu như hần buông bỏ phòng bị với tôi, tôi cũng sẽ lều mình một phen để hoàn thành nhiệm vụ.

Về đến phòng, chân có chút đau nhức, tôi lấy rượu thuốc mà Sói đưa cho xoa xoa một hồi, uống thuốc bác sĩ kê sau đó lên giường nằm. Nghỉ lại khi này gặp Trình Ca, sờ sờ lên tim vẫn còn chút vương vấn.

Hần bảo tôi không cần làm nhiệm vụ nữa, hần sẽ tính đường khác. Tôi hỏi lý do, hần chỉ nhàn nhạt bảo rằng: " Tôi không thích nhìn em ở bên người đàn ông khác ". Khi nghe đến câu đó thiếu chút nữa tôi hết lên vì ngạc nhiên, tôi biết Trình Ca, nếu không phải là yêu thích thật sự và chắc chắn thì hần sẽ không mở miệng ra nói.

Trong lòng lại có chút rộn ràng, hần nói thích tôi, tôi cũng thật sự có tình cảm nhớ mong với hần. Cái này cũng không phải là thích từ lâu chỉ là khi tham gia cuộc thi lần này tôi mới biết được rằng trong lòng tôi có hần. Không sâu đậm lắm nhưng là yêu thích xuất phát từ tận đáy lòng. Còn hần.. hần thích tôi từ khi nào tôi không biết... Hần có thật lòng với tôi không, tôi cũng không biết. Cái tôi biết hiện tại chỉ là hần nói hần thích tôi!

Nhưng thích một người đâu cần phải có lý do, cũng đâu cần biết là thích từ khi nào, chẳng phải sao?

Nhiệm vụ lần này có thể tôi không cần làm nữa vì Trình Ca không đồng ý, tôi cũng sẽ không cãi lời hần nhưng ngày mai nhất định tôi sẽ đi theo Trần Luân. Vì biết đâu may mắn tôi sẽ lấy được thứ Trình Ca cần thì sao?

Nghĩ nghĩ một chút, tôi thả lỏng, từ từ chìm vào giấc ngủ...

Vì cuộc thi lần này tôi rút lui nên từ ngày mai tôi không cần đến nhà chung nữa, quần áo của tôi Liên cũng đã giúp tôi thu dọn. Có chút tiếc nuối, ây hoa hậu thật là không giành cho tôi mà.

Chiều nay có hẹn với Trần Luân, hần cũng không cho người theo dõi tôi nữa, đến trưa Sói đến.

Nhìn tên Sói vừa gặm quả táo vừa cười cười, tôi có chút chột dạ, hỏi:

- Anh cười cái gì vậy?

Sói nhìn tôi:

- Tôi phải nói cho cô biết việc này, tôi chưa thấy ai tốt số như cô, từ một cô gái nhem nhuốc nay lại chuẩn bị thành vợ Trình Ca.. Quả thật rất bá phúc cô đó.

Làm vợ Trình Ca, tên điên này có nói quá không vậy?

- Sói, anh bị điên sao, tôi làm vợ Trình Ca khi nào?

- Trước sau gì không thể, sau này Sói tôi phải gọi cô một tiếng là chị dâu đấy haha..

Mẹ kiếp tên điên này, tôi giận quá ném cho hần một trái táo nữa, hần lại không ngăn ngại bắt lấy, bỏ vào miệng cắn một miếng thật to. Tên điên!

Bỏ qua mấy chuyện vặt vãnh, tôi vào vấn đề nghiêm túc.

- Sói, Trần Luân giấu con chip ở đâu?

Sói nhìn tôi, hần thu lại vẻ bồn chồn khi nãy, nghiêm túc nhìn tôi, nói:

- Trình Ca không phải bảo cô rút sao, hôm nay tôi đến đón cô chứ không bàn nhiệm vụ?

Tôi cười cười:

- Tôi biết nhưng tôi muốn thử một lần cuối, đêm nay Trần Luân cho người đón tôi đến nhà hần, chắc hần cảm thấy có lỗi việc hôm qua. Chỉ còn cơ hội một lần, tôi thật sự muốn thử sức mình.

Sói cau mày, hần không đồng ý:

- Tam Như, Trình Ca không muốn tức là anh ấy đã có chủ ý riêng, cô không biết chứ mấy ngày qua...

Hần nói đến đó lại không nói nữa, tôi nhìn hần như muốn bảo hần nói tiếp. Mãi một lúc sau hần thờ dài, nói vài câu:

- Trình Ca là thật lòng với cô, tôi theo anh ấy đã nhiều năm tự dung là tôi rõ hơn ai hết. Thứ Nhã vì sai người đâm cô đã bị Trình Ca đuổi đi không thương tiếc... Cô đừng nên mạo hiểm, mạng của cô bây giờ quý hơn cả mạng của tôi.

Sói nói thật lòng, tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên. Trình Ca thích tôi, tôi có thể hiểu được nhưng nếu nói thật thích hay là yêu thì tôi lại nghĩ không thể. Có tình cảm với một người không nhất thiết là phải yêu?

- Sói, Trình Ca thích tôi chứ nói như anh thì tôi cảm thấy không phải.

Tên Sói lắc đầu, hần cười nhạt:

- Nếu vậy là cô không nhớ gì đúng không? Ai da, tôi nói mà duyên phận giữa người với người thật là kỳ diệu.

Tôi thật sự không hiểu tên Sói đang nói gì:

- Anh nói gì khó hiểu vậy, cái gì duyên phận, cái gì kỳ diệu, tôi sắp ngủ đến nơi rồi đây này.

Sói ngồi lên ghế, hần cười tươi tắn, tay cầm quả táo đưa lên miệng cắn một cái nữa, nhai nhai một hồi, nói:

- Tam Như để tôi kể cho cô nghe một câu chuyện nhé... ngày xưa khi Trình Ca còn là một cậu bé, vì bố mẹ mất đột ngột, gia đình cậu ly tan, tài sản bố mẹ để lại đều bị chú ruột cướp hết. Cậu không nhà không người thân đi lang thang xin ăn khắp nơi, đến một hôm nọ, cậu bé vô tình gặp được một chú luật sư đang tay dắt tay một bé gái nhỏ nhỏ. Cậu bé kể lại hoàn cảnh của mình, may sao chú luật sư tốt bụng đồng ý giúp đỡ không lấy tiền. Khi đó bé gái nhỏ nhỏ kia luôn nhìn cậu bé cười trừu mến...

Bàn tay tôi nắm chặt, trong lòng dao động đến cực điểm.

- Và rồi trời không phụ lòng người tốt, chú luật sư tốt bụng đã thay trời hành đạo giúp cho cậu bé kia lấy lại được toàn bộ tài sản đáng lý thuộc về cậu. Cái hôm tòa xử án, cô bé nhỏ nhỏ kia cũng đi theo. Lại chẳng biết oan tình trái ngang là gì khi mà tòa xử cậu bé thắng án thì bà vợ độc ác không ngại cầm dao muốn giết chết cậu bé, bà ta nói rằng tài sản đó là của bà ta, không phải của cậu bé nhỏ. Mũi dao nhọn hoắt lao đến chỗ cậu bé, cậu bé nghĩ rằng mình đã chết thì cô bé nhỏ kia lại thay cậu đỡ một nhát dao. May sao nhát dao kia trượt một đường, không lấy mạng cô bé...

Nói đến đây Sói lại nhìn tôi, hần vẫn cười nhưng nụ cười chưa chút đi mấy phần:

- Tôi kể không hay nhưng cô cũng hiểu chứ?

Hai tay tôi siết chặt, từ khóe mắt chảy ra một giọt nước mắt trong suốt... Cô bé ấy là tôi...là tôi.

Sờ sờ nơi vai phải, cái vết sẹo do mũi dao để lại vẫn còn... Hằng năm khi trời trở lạnh nó vẫn đôi lần hành hạ tôi đau nhức đến tê dại người. Mẹ Lan thường mắng tôi là đồ xúi quẩy, rành rồi đi cứu người ta để mà mang bệnh mang tật về cho bà.. Cái hôm bố mang tôi từ bệnh viện về, vết thương vẫn còn rỉ máu vì chưa lành. Đêm đó bố lại đi công tác, tôi còn nhớ rõ mẹ Lan vừa rửa vết thương cho tôi vừa day nghiền khiến máu chảy ngày càng nhiều...Nếu không có ông ngoại thẳng Tùng chắc có lẽ bây giờ tôi đã chết vì mất máu.

Trong đầu vẫn văng vẳng câu mà mẹ Lan đã mắng chửi:

- Đồ súc vật, mày đem máu me về nhà tao là muốn yếm cho tao làm ăn không lên phải không con quỷ nhỏ. Tao đánh chết mày, phải đánh cho mày chừa thói đánh đi mất dạy.

Thế đó, là tôi cứu người, cứu cậu bé kia nhưng bản thân tôi lại bị hành hạ khổ sở đến không thể chịu đựng nổi. Có đôi khi nghĩ lại tôi có chút hận cậu bé ngày xưa, nếu không phải vì cậu ta thì tôi đã không bị thương, không bị gãy vò thể xác..

Nhưng mà.. sau này lớn lên tôi lại mỉm cười khi bị vết thương ấy hành cho đau nhức... tôi là làm một việc tốt mà.. tại sao phải nghĩ nhiều chứ?!

Thế là ông Trời vẫn không phụ lòng người... Nào ai biết được cậu bé ngày xưa bỏ tôi từng giúp đỡ lại là Trình Ca của ngày hôm nay!!!

Lau đi những giọt nước mắt, tôi ngơ ngác nhìn Sói, hần cũng không an ủi tôi, chỉ là trong mắt hần chứa thêm nhiều tia thương xót.

- Tam Như, ngày đó tôi cũng có mặt, tôi cũng nhìn thấy mũi dao kia nhưng mà bản thân tôi lại trốn... vì tôi sợ chết.. Cô tốt quá, thật sự tốt quá!

Tôi mỉm cười, nụ cười pha lẫn sự chua xót:

- Tôi không can đảm như anh nghĩ đâu, chắc lúc đó là ai sai khiến.

Nghe tôi nói hần bật cười, nụ cười ngầy ngốc:

- Phải, tôi cũng nghĩ thế.

Xoa xoa vai, trên đời này có nhiều chuyện không thể phủ nhận sự kỳ diệu của số phận. Tôi và Trình Ca tưởng chừng như 2 con người xa lạ, phút chốc lại trở thành duyên nợ của nhau. Tôi biết Trình Ca thích tôi nhiều hơn một phần chắc là vì chuyện khi bé, nhưng bản thân tôi lại cảm thấy hần thật sự cũng có tình cảm riêng với tôi, là chỉ riêng với bản thân tôi bây giờ mà thôi.

Cười cười, nếu ông Trời đã khéo sắp đặt như thế thì tôi làm sao lại phụ sự kỳ vọng của ông.. Không yêu nhau đến cuối đời thì thật là uổng phí nhát dao khi còn bé.

Trình Ca... yêu tôi cũng được, không yêu tôi cũng được, chỉ cần trong lòng hần có tôi thì ngại gì trái tim hần không giao cho tôi chứ?!

Ngước đôi mắt lên nhìn về phía Sói, thấy hần vẫn đang nhìn tôi cười.

- Sói, tối nay giúp tôi đi, xong lần này tôi sẽ ngoan ngoãn làm chị dâu của cậu.

Sói vẫn kiên quyết:

- Tam Như, không được.

Tôi nài nỉ:

- Được, tôi có võ biết dùng dao, tên Trần Luân không bài xích tôi, ngược lại tôi thấy hần có mấy phần dường như yêu thích. Nếu như con chip của Trần Luân là quan trọng thì tại sao không để tôi thử một lần. Biết đâu tôi may mắn thì sao, Sói, anh cũng một lòng với Trình Ca thì tôi cũng thế, tôi trung thành với anh ấy.

Sói do dự nhưng vẫn rất cương quyết:

- Trần Luân không phải người đơn giản, con chip nằm ở đâu trên người hần tôi không rõ. Nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, Trình Ca không muốn cô gặp chuyện không may nên yêu cầu cô rút lui. Tam Như cô chỉ cần ở sau lưng bọn tôi sống thật tốt là được.

Thấy không thể thay đổi được Sói, tôi quyết định không bàn với hần nữa, tự tôi sẽ hành động, tôi không nghĩ tôi lại không làm được.

Chiều hôm ấy tôi nói sau khi dọn dẹp sẽ tự về, tên Sói cũng không mấy nghi ngờ. Đợi hần đi về tôi tự mình trang điểm, chờ người của Trần Luân đến đón.

6 giờ chiều, tiếng chuông điện thoại vang lên, tôi không nhắc máy vì đó là số của Trình Ca, tôi ấn máy bận sau đó tắt máy. Bên dưới người của Trần Luân vừa đến, tôi xuống nhà, lên xe đi đến nhà Trần Luân.

Đây là lần đầu tiên hần đưa tôi về biệt thự Trần gia, ở đây rất đẹp, kiến trúc cổ xưa, giữa lòng thành phố nhộn nhịp lại có một nơi như thế này thật là khiến người khác trầm trồ.

Đi vào trong tôi thấy Trần Luân đã đợi sẵn, thấy tôi hẳn cười thật tươi.

- Ngọc Châu cô vào đi, tôi vừa chuẩn bị xong.

Nhìn trên bàn, có hoa, có nến, thức ăn đặc tiền, tôi nhìn hẳn cười cười, nói:

- Anh cũng chu đáo thật đó.

Trần Luân mỉm cười, hẳn đưa cho tôi một ly rượu, tôi nhận lấy, sau đó đi vòng qua hẳn, lại cố tình vấp ngã khiến áo sơ mi trắng của hẳn loang lổ màu đỏ như máu.

Già vờ hốt hoảng, tôi quyết lên:

- Trần Luân, chết mất, tôi vô ý quá, anh mau cời ra, tôi giặt cho anh.

Trần Luân hơi nhàu mày, hẳn sau đó lại cười nắm lấy tay tôi khiến tôi có chút khó chịu:

- Cô là cố tình sao?

Cố tình? Hẳn nghĩ tôi đang mê hoặc hẳn???

Được thôi, nghĩ theo hướng đó cũng được, tôi mỉm cười quyến rũ, khẽ nói:

- Nếu thế thật thì sao?

Trần Luân buông tay tôi ra, hẳn tự mình cời áo... Nhìn bên ngoài dịu dàng nhưng cái thân thể này thật sự là không dịu dàng chút nào.. Tôi hít vào một hơi, mặt ửng đỏ.

- Trần Luân, anh làm thế là có ý gì?

- Cô không biết sao?

Tôi đi vòng qua sau người hẳn, cố gắng quan sát thật kỹ mong tìm ra được sơ hở. Vẫn không thấy gì, tôi bèn lén gan, đưa tay sờ lên lưng hẳn..

Trần Luân khẽ run lên, hẳn chụp lấy tay tôi, đè ép tôi vào vách tường. Gương mặt hẳn khá hoàn hảo, xem như là rất đẹp trai, hẳn hôn tôi, tôi không kháng cự. Tay tôi cũng như ý hùa theo hẳn, ôm lấy hẳn, bàn tay vòng vo trên lưng hẳn nhưng thật lạ vẫn không tìm thấy gì.

Trần Luân vẫn đang đắm chìm hôn tôi, ngay khi hẳn hôn xuống ngực, tôi có chút bài xích, vừa hay lúc đó tay tôi với xuống eo hẳn, liền phát hiện ra cái gì đó không đúng.

Trần Luân một tay ôm tôi, tay còn lại xoa xoa một bên ngực, giọng hẳn trầm luân:

- Ngọc Châu, cô đẹp quá, lại rất thơm.

Lúc này tôi chỉ còn cách để mặc cho hẳn giày vò, tôi phải cố gắng lấy được con chip càng nhanh càng tốt.

Hẳn kéo dây váy tôi xuống, từ từ vuốt ve thân thể tôi, ánh mắt hẳn trầm luân say đắm, tôi không kháng cự, lại cố gắng thể hiện nhu tình hết sức có thể. Trần Luân xoa một bên ngực, bên còn lại hẳn lại dùng môi phủ lên... Giọng hẳn thật khẽ:

- Cô thơm thật, thơm thật.

Tay tôi vô thức đưa đến eo hẳn, bên ngoài ra bỗng dưng "Bùm!" một tiếng nổ thật lớn. Tôi thừa cơ hội mạnh tay lấy con chip được dán ngay eo hẳn. Trần Luân vừa hoảng do cú nổ lại đưa mắt nhìn tôi, hẳn như ngạc nhiên như không tin khi thấy tôi lấy con chip.

- Ngọc Châu, cô làm gì vậy?

Tôi vùng người, đá vào bụng hẳn, kéo dây áo lên, co chân chạy ra ngoài.

Nhưng thật sự chưa chạy đến đâu đã bị Trần Luân nắm kéo lại, hẳn vẫn không mạnh tay, vẫn nhẹ ôm lấy tôi. Hẳn không chế hai tay tôi lên đỉnh đầu, giọng nói nghiêm nghị:

- Vì sao, vì sao cô muốn lấy con chip, nói..

Thấy tôi vẫn không nói, hẳn vung tay định đánh nhưng rồi lại thôi. Gắt gao dần lấy con chip từ tay tôi nhưng tôi quyết không trả.

- Trần Luân, anh giết tôi tôi cũng không trả cho anh, nếu tôi chết, con chip cũng phải chết theo.

Trần Luân gương mặt tái đỏ, hẳn gần như giận dữ thật sự:

- Vì sao, vì sao, hả? Vì sao cô lại phản bội tôi, Ngọc Châu?

Tôi cố gắng chống trả, bên ngoài người của Trình Ca vừa xông đến. Trình Ca thấy tôi bị giam giữ, hẳn nhanh chóng bắn một nhát vào trong. Trần Luân vì hoảng mà buông tôi ra, tôi nhanh chóng chạy ra ngoài. Nhưng khi Trình Ca bắn nhát thứ 2 tôi lại không nữa...

"Pằng" viên đạn bay đến bụng tôi, va chạm vào bụng khiến tôi như gục tại chỗ.

Trong cơn mê man tôi nghe được tiếng hét của Trình Ca, tiếng Trần Luân gọi tên Ngọc Châu... Tiếng súng đạn 2 bên hỗn loạn...

Vết thương rỉ máu, trên tay tôi vẫn cầm rất chặt con chip.. Đến mãi khi thấy có người xốc tôi dậy, nhìn thấy gương mặt Trình Ca... Tôi mỉm cười thật tươi, cố gắng nói từng chữ..

- Con...chip....em...lấy... được... rồi...

Hốc mắt cay cay, tôi đau lắm, chẳng biết có thể còn gặp lại được hẳn không.. Tôi chỉ biết giờ đây tôi sẽ làm hết sức vì hẳn, tôi biết.. những việc tôi vì hẳn làm sẽ đồng thời như muốn lấy mạng một người khác.. tôi tình nguyện.. bởi vì... tôi đã yêu hẳn mất rồi!!!

Trần Luân thật xin lỗi anh!

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

- Con đi nhỏ này, sao mày không cắt theo mẹ mày luôn đi. Mày về đây hại tao chứ được cái gì tốt.

- Mày cầm bánh của con tao, mày muốn ăn về kêu thằng bố mày mua cho mày ăn...

Tiếng mẹ Lan...giọng bà chua ngoa đanh đá, trong đầu tôi cứ văng vẳng tiếng mắng chửi của bà...

Bà ta đáng sợ thật, đáng sợ thật!

- Tam Như, Tam Như...

Nghe tiếng gọi, tôi hoảng người bật dậy, trước mắt Trình Ca vẫn nhìn tôi chăm chăm, anh trong có vẻ rất lo lắng.

- Như, sao vậy em?

Tôi lắc đầu, trên mặt cháy ra vài giọt nước mắt trong veo nóng ẩm.

- Em không sao đâu.

Trình Ca thở dài, anh ôm lấy tôi, bàn tay to lớn vuốt tóc tôi, ép đầu tôi tựa vào lồng ngực anh, ừ non:

- Sao lại hay gặp ác mộng thế hả Như?

Gặp ác mộng sao? Đúng thật, kể từ khi thoát khỏi Quý Môn Quan thì đêm nào tôi cũng gặp ác mộng. Có khi thấy mẹ Lan, có khi lại thấy mình bị ruột đuối, có khi lại nhớ về hôm đó đỡ đạn cho Trần Luân..

Tôi vòng tay ôm lấy anh, trên tay vẫn còn kim tiêm truyền nước.

- Có thật là anh yêu em không, có thật không anh?

Trình Ca thoáng im lặng, một lát sau trên đỉnh đầu tôi vang lên tiếng cười nhẹ, giọng anh nhỏ nhẹ:

- Thật hay không sau này em sẽ rõ, Tam Như, Sói đã nói với em chuyện khi bé đúng không?

Tôi gật đầu, vẫn không nói gì. Trình Ca nâng tôi dậy, gương mặt anh đối diện với tôi, đẹp đến nỗi không tìm được khuyết điểm.

- Anh thích em, thích từ khi em còn là một con mèo nhỏ kiên cường luôn đòi cho mình sự đảm bảo. Vì thích em nên anh cho người tìm hiểu về em, thật không ngờ Tam Như của anh lại là cô bé gái năm xưa đó...

Anh dừng lại, nâng tay vuốt ve mặt tôi, đầy mắt tràn đầy sự yêu thương sùng nịch:

- Nếu như em không phải là bé gái khi xưa thứ anh vẫn thích em, chỉ là để đẩy đến giai đoạn xem em như mạng sống của anh như bây giờ thì chắc còn thiếu một chút nữa. Anh không giấu giếm là anh thích em, anh yêu em, Trình Ca anh luôn thật lòng và sòng phẳng. Đã yêu sẽ không để cho người yêu của mình thiệt thòi hay chịu uất ức. Nếu có thể cho em được tất cả trên đời thì anh cũng không ngại mà lấy cho em.

Tìm tôi đập liên hồi, đưa tay lên ngực, thật sự ngay trái tim kia vẫn chưa giảm nhịp đập đi một chút nào. Ngược mắt lên nhìn anh, đôi mắt anh chân thành không có một chút tạp niệm..

- Anh rõ ràng, em cũng là người rõ ràng. Nếu anh yêu em thì em nhất định sẽ không để tình cảm của mình ít hơn anh..

Trình Ca khẽ cười, nụ cười rục rịch:

- Ngoan!

Tôi đưa tay ôm lấy anh, cảm giác ấm áp yên bình quá... Tôi không phải người tự ti luôn bị quan với bản thân mình. Tôi luôn muốn cho cuộc sống của mình tốt đẹp hơn thì có gì lại đem lòng nghi ngờ sự thật lòng của Trình Ca chứ?

Cuộc sống này có bao nhiêu lâu để mà hoài nghi, Trình Ca chỉ có một và tình yêu của anh cũng chỉ có một. Nếu không nắm bắt thì không phải là Tam Như nữa rồi!

Buông anh ra, trên môi tôi cười nhẹ, nói:

- Tuấn Trình, em đói rồi!

Trình Ca bật cười, anh xoa xoa mũi tôi, đứng nhanh dậy:

- Tuân lệnh chị Như, sẽ có thức ăn ngay.

Trình Ca trêu khiến tôi cười ngất ngưỡng, bộ dáng anh trông thật buồn cười, nếu người ngoài mà thấy một mặt của anh thế này chắc sẽ phát điên lên mất.

Nhìn bóng lưng anh đi ra ngoài, bất giác tim tôi bình yên trở lại. Sờ sờ vết thương ngay bụng cũng đã không còn nguy hiểm, tôi có thể ngồi dậy như thường. Lại nghĩ đến sinh tử như một trò chơi, tại thời điểm đó tôi tưởng chừng như mình đã chết đi rồi..

Nheo nheo mắt, tôi vô thức lại nghĩ đến Trần Luân, hẳn thật sự rất tốt với tôi. Nhưng tiếc quá bản thân tôi lại trao trái tim cho Trình Ca trước rồi. Tôi biết trong giang hồ không có việc ai nợ ai mà chỉ có thể là kẻ của ai tốt hơn, tâm của ai mạnh hơn, và ai là người thắng sau cùng... Nhưng sâu thẳm trong lòng mình tôi vẫn cảm thấy tôi đã nợ Trần Luân, không phải nợ hần vôi tôi lấy đi con chip mà là nợ ân tình của hần.

Trên đời này, nợ tiền thì dễ trả chứ nợ tình thì làm sao trả lại được đây?!

Tôi tính đến nay cũng nằm không được gần 2 tháng, quả thật là chán đến mức muốn ngốc luôn rồi. Trình Ca không cho tôi làm bất cứ một việc gì, chỉ có ăn ngủ và ăn ngủ.

Tên Sói ngày nào cũng vào cười cợt tôi rằng, lên chức chị dâu nên chỉ ăn với nằm. Nhiều lần nhìn gương mặt phách lối của hần, tôi chỉ muốn bay lên tung cước đá cho hần vãi cái cho bỏ ghét.

Đến tròn 2 tháng tôi quyết định không nằm không nữa, nếu không cho tôi đi đánh đấm thì tôi phải được ra hít không khí, dù là ô nhiễm tôi cũng chịu.

Biết rằng hôm nay tên Trình kia về sớm vì hần hứa sẽ đưa tôi đi dạo, không nghĩ nhiều nữa tôi quyết định dùng mỹ nhân kế buộc hần phải cho tôi ra khỏi nhà làm việc.

Nghĩ thông suốt tôi lên đi đến trung tâm thương mại mua mấy bộ váy ngủ, mấy cô nhân viên thấy bộ dáng có chút ngốc ngốc của tôi thì rất hăng hái tư vấn. Cuối cùng tôi một tay xách nách thì mang bao nhiêu là túi, bao gồm váy ngủ, áo choàng ngủ, nước hoa body, nước hoa vùng kín, chưa kể cả vớ ngủ sexy... Thật sự tôi không hiểu vì sao lại mua mấy cái vớ bao tay bao chân gì đó nhưng mà sau khi nghe tư vấn một lát không mua thì cảm thấy thiếu thiếu, mà khi mua về rồi lại không biết mặc như thế nào?!

Cuối cùng sau khi suy nghĩ đắn đo trước sau, tôi quyết định mặc một chiếc váy ngủ... không giống váy là bao?!!

Sự thật, chắc chỉ có mấy sợi dây màu đen thôi chứ chẳng thấy vãi vốc gì nhiều cho cam. Nhìn mình trong gương tôi có chút ngại ngùng, thật sự phải mặc như thế này mới lòi kéo được Trình Ca đồng ý cho mình ra ngoài làm việc sao?

Xoay một vòng trong gương, à ừ cũng có chút đẹp đấy, mặc dù thân thể tôi không quá là quyến rũ nhưng chỉ ít thì vòng nào ra vòng đó, chỗ nào cần to sẽ to, chỗ nào cần nhỏ sẽ nhỏ, xem như cũng được phước trời ban. Nhìn đồng hồ, Trình Ca hẳn sắp về, tôi quyết định mặc cái áo choàng rộng bên ngoài, bên trong vẫn "thiếu vãi" như cũ.

Đang ngồi xem tivi, nghe tiếng cạch tôi biết lão Trình đã về, vì bình thường tôi cũng chỉ ở trên phòng không thường xuống nhà lắm nên Trình Ca đi về sẽ lên luôn trên phòng.

Hần đi vào, lại nhìn tôi cười cười:

- Hôm nay sao lại ăn mặc thế kia, em là muốn đi ngủ sớm sao?

Tôi giả vờ ngáp ngắn ngáp dài:

- Ủ em muốn ngủ, tự dưng lại buồn ngủ quá.

Thấy hần vẫn nhìn nhìn tôi, tôi mới giục hần đi tắm. Mãi lát sau hần đi ra với bộ dạng rất rất là thiếu vãi, trên không mặc áo, dưới chỉ quần khăn lông trắng, tôi còn biết cả phía dưới kia chỉ mặc độc nhất một cái quần lót.

Thấy thời cơ đã đến, tôi đứng dậy đi đến chỗ hần, giành cái khăn lau tóc trên tay hần, đề hần ngồi yên trên giường cho tôi giúp hần lau khô tóc.

- Tam Như, em hôm nay có gì đó khác khác.

Tôi chột dạ:

- Em vẫn như thế mà, chắc vì buồn chán quá cho nên nhìn em mới khác khác như vậy đấy.

Trình Ca gật gù:

- Ra thế sao?

- Đương nhiên rồi.

Hần bỗng dưng quay phác người lại, ôm lấy eo tôi.

- Hay anh cho em ra ngoài nhé, được không?

Nghe hần đề nghị, tôi mừng như điên, ngẫm nghĩ chưa dùng mỹ nhân kế thì lão Trình đã mắc bẫy.

- Được được, nếu thế thì tốt quá rồi còn gì.

Trong lúc khoái chí, Trình Ca đột nhiên ấn người tôi ngã ra nệm, hần cũng thừa cơ hội nằm trên người tôi. Nhìn ánh mắt như gọi tình của hần, tôi cảm thấy chân mình có chút run run, nếu như tôi nhớ không nhầm thì 1 tháng trước khi tôi đề nghị ra ngoài cũng là bị vòn cho một trận đến nửa đêm, thiếu chút nữa hôm sau không đi ra khỏi phòng được... Lần này...

- À mà Trình Ca này, em...em... hy vọng thôi nếu không được thì..

Tôi vội vùng dậy, chẳng may dây áo choàng buộc ngang eo bị nói lỏng, trong một khoảnh khắc tôi cảm thấy như chính mình bị đóng băng.

Trình Ca nhìn tôi, à không nói đúng hơn là hần nhìn bộ váy mỏng manh chỉ toàn dây quần. Ánh mắt hần tôi sầm lại, nụ cười bỗng dưng có chút man rợ..

- Tam Như, ai dạy em cái trò này vậy, hả?

Thấy giọng hần có chút lạnh lẽo, tôi co người, thăm nghĩ không lẽ tôi chạm phải điểm gì hần không thích?!

Trình Ca thấy tôi rút về trong giường, hần vương tay kéo chân tôi lại, ánh mắt càng ngày càng thẳng thừng.

- Ai dạy em cái trò này, nói đi..

Tôi áp a áp ứng:

- Em..em...à...

Chưa nói hết câu đã nghe hần cười lớn:

- Ai dạy em thì nói anh biết anh trọng thường haha...

Chưa kịp nghĩ xem hần nói thế là ý gì, liền thấy một thân cường tráng lao vào tôi như hổ đói nhìn thấy con mồi... Cái váy dây quần của tôi bị hần xé rách không thương tiếc...

- Tam Như, em không mặc gì là đẹp nhất nhưng mà nếu em thích loại áo ngủ như này anh sẽ cho người thiết kế cho em mấy chục bộ, mặc thường xuyên được không?

Mẹ ơi, nghe hần nói mà chân tôi như muốn rơi rụng ra ngoài... Đêm nay quả thật là đêm quá quá dài rồi...

Trong lần va chạm cuối cùng, Trình Ca khê hôn lên trán tôi, cây gậy th*t hung hãn vẫn đang vùi sâu trong cơ thể tôi như không ngừng di chuyển. Trong phút chốc như đạt đến cực điểm, hần dịu dàng âu yếm nói nhỏ vào tai tôi, giọng nói hần nhẹ nhàng mà tràn đầy chân thật:

- Tam Như, sinh cho anh một tiểu bảo bối đáng yêu giống em được không, anh thích con gái...

Trong lòng tôi lộp độp vài tiếng, sau đó là tiếng gầm nhẹ của hần, trong cơ thể tôi chắc đã mang một phần nào đó quý báu của hần...

Quả thật người quân tử thường rất giữ lời, qua hai hôm sau hần cho phép tôi ra ngoài làm việc. Cũng không làm gì nhiều, chỉ là rảnh rỗi đến bar xem xét tình hình một chút.

Hôm nay như mọi hôm, tôi ghé A188 nhìn xem tình hình, cậu thanh niên lúc trước Thúy Nhã sai hần đâm tôi giờ đây đã được tôi thu nhận. Cậu ấy tên Hoang, làm việc dưới trướng của tôi.

Vừa đến bar, tôi đã nhìn thấy cậu ấy, gương mặt nghiêm túc nhìn xét xung quanh, từ khi cậu ấy đến đây khu vực này gần như yên tĩnh nhiều hơn một chút.

Thấy tôi, Hoang đi lại, nói:

- Chị Như, vẫn ổn lắm.

Tôi gật gù:

- Ủa cậu đề ý đến hàng cấm, Sói báo đạo này đang căng vấn đề đó, đừng để bar mình bị điểm tên.

Hoang gật đầu, tôi cũng nhìn nhìn một chút thì đi lên trên xem tình hình kinh doanh thế nào. Khi đi ngang qua Bích, con ả cười khinh khinh nhìn tôi, ý cười rất đều.

Ngồi xem sổ sách được một lát, tôi nhận được điện thoại của Trình Ca.

- Em nghe đây.

- Em đang ở bar sao?

- Vâng, em đến xem một chút, khi nào anh về?

- Anh sắp đến, một lát nữa anh qua đón em, chờ anh bên đó.

Tôi cười cười:

- Vâng vâng em nghe rồi.

Bên đầu dây bên kia giọng nói Trình Ca nhẹ nhẹ:

- Mèo nhỏ, anh vừa lấy cho em mấy bộ váy thiết kế riêng giành cho em đây, tối nay em muốn mặc màu nào?

Tôi đứng hình, lại gần như muốn nở cả mũi, gần giọng:

- Vương Tuấn Trình, anh không đứng đắn một chút nào..

Trình Ca đầu dây bên kia cười ha ha, tôi gợn quá bèn tắt máy.. Cái tên khốn kiếp, trong đầu chỉ nghĩ toàn chuyện ân ái...

Đang có chút xấu hổ, lại nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, tôi khôi phục lại bộ dáng bình thường, nói:

- Có chuyện gì?

Hoang có chút gấp gáp, hần nói:

- Chị Như, bên dưới khách của chúng ta bị công an bắt vì sử dụng ma túy.

Tôi hốt hoảng, đi nhanh ra ngoài

- Cái gì, ma túy ở đâu ra?

Hoang thấy tôi, hần kể lại sự việc, tôi neho neho mắt, khách ở đây không thể đem ma túy từ ngoài vào được vì trước khi vào đã bị kiểm soát gắt gao. Nếu nói như vậy, chỉ có người trong bar mới làm được loại việc này..

Bích... là ả ta!!

- Mẹ kiếp, cậu đi lời con Bích về cho tôi, gọi ngay cho Trình Ca.

Vừa đi xuống dưới, đã thấy không ít cảnh sát hình sự bao vây, tôi thu lại vẻ tức giận, mỉm cười nói:

- Các sếp có chuyện gì vậy?

Viên cảnh sát quay đầu, nói:

- Cô là.... Nh...

Khi nhìn thấy viên cảnh sát chỉ huy kia, tôi xem chút đã đứng hình... Trung...là Trung...Trong lòng từng cuộn sóng vỗ tan, bàn tay có chút run run tôi cố trấn an bản thân mình thật tốt.

- Có... chuyện gì không sếp?

Trung nhìn tôi, anh cũng không để lộ quá nhiều biểu tình mặc dù tôi thấy được sự run rẩy từ cơ thể anh.

- Cô à cô là quản lý ở đây?

Tôi hít một hơi, gạt đầu:

- Đúng, có gì không sếp?

Một vị cảnh sát phía sau tiến lên, hùng hổ:

- Mời cô về đồn lấy lời khai, chúng tôi phát hiện quán bar này có người sử dụng chất cấm, hơn nữa đối tượng này chưa đủ 18 tuổi.

Tôi nhìn sang mấy tên loại choai đang ngồi thần thờ, trong lòng lửa giận như cao ngút. Mẹ kiếp bọn con Bích, bọn nó nghĩ làm như thế là có thể tổng tôi vào tù hay sao, lũ ngu!

- Mấy sếp nói thế là oan cho tôi, mấy cậu bé này sử dụng ma túy cũng đâu chắc là do từ bar của tôi cung cấp. Nếu nói bắt tôi thì e là không đúng lắm.

Trung nhìn tôi, anh lên tiếng:

- Có oan hay không về đồn sẽ rõ.

Tôi nhìn anh, nếu anh đã cương quyết, tôi cũng không lép vế:

- Được, tôi có quyền gọi luật sư chứ?

Trung gạt đầu, trong mắt anh chứa quá nhiều tia phức tạp:

- Tất nhiên, mời cô đi trước.

Tôi quay sang Hoang, nói:

- Gọi cho Sói, nhớ những gì chị dặn.

Hoang gạt đầu:

- Em nhớ rồi chị Như.

Trung nghe Hoang nhắc đến tên tôi, ánh mắt anh lại dao động vài lần nữa.. Nếu tôi đoán không lầm... anh đã biết tôi là Ngọc Như của mấy năm về trước...

Tôi theo bọn họ về đồn, thái độ cũng hợp tác cực kỳ, ai hỏi gì tôi đều trả lời cặn kẽ. Vì thực sự quán bar của tôi hoạt động rất lành mạnh, không hề theo mục đích không đảng hoàng. Nhưng phía sau sự hoạt động của A188 là sự tính toán của Trình Ca, tôi biết đây chỉ là bề mặt, vì chẳng có lý do gì anh ấy phải mở một quán bar thu về không được quá nhiều tiền bạc cho mình. Nhưng đến bây giờ anh vẫn bảo vệ tốt A188 tất sẽ có lý do riêng của anh.

Lần này tôi sẽ không tha cho con Bích và cả người đứng sau, vì theo lý A188 luôn được cấp trên nhắm mắt mở mắt cho qua. Lần này nếu không có người tố cáo giết đây thì không thể không một tiếng động mà cấp lệnh kiểm tra lục soát.

Trung từ nãy giờ vẫn hỏi theo nguyên tắc, đến khi cấp trên yêu cầu dừng điều tra, thì toàn đội ai nấy mặt mày lạnh ngắt thả tôi ra ngoài.

Vừa ra đến cửa đã thấy Trình Ca đợi sẵn, phía sau Trung đã đuôi theo đến nơi.

Trung nắm lấy tay tôi, anh gấp gáp hỏi:

- Như, có phải là em không Như, có phải không?

Tôi kéo tay về, lạnh giọng:

- Không phải, anh nhìn nhầm người rồi anh cảnh sát.

Trung vẫn không buông tha, lại kéo tay tôi giữ chặt, anh thấp giọng:

- Không, anh biết chính là em, thói quen mỗi lần lo sợ em lại xoa xoa 2 ngón tay...Đúng rồi, là em, em đừng trốn anh...Như...sao em lại thành ra như thế này?

Trong lòng thoáng rầu rĩ, tôi khi xưa không nợ anh cái gì, chỉ có anh nợ tôi một lời đính ước.. Nhưng sao bản thân tôi lại thấy buồn rầu đến như vậy chứ???

- Sếp Trung, sếp giữ vợ tôi lại là có ý gì?

Đang mải đau lòng, tôi không biết từ xa Trình Ca đang đi lại. Thấy tay tôi bị Trung giữ lấy, anh khó chịu kéo tay tôi về, giọng nói lạnh lẽo:

- Đã có lệnh thả người, sếp Trung đây là không đồng tình sao?

Trung ngạc nhiên, anh nhìn tôi, lấp bắp hỏi:

- Như... em là vợ Trình Ca?

Tôi gật đầu, nói:

- Trung, nếu anh đã nhận ra tôi thì tôi cũng không giấu nhưng mong anh giữ im lặng xem như là nể mặt đã quen biết tôi trước kia. Còn về sau này, tôi và anh chọn những con đường không giống nhau, anh đừng để ý đến tôi và cũng đừng hỏi tôi tại sao lại như thế này... Không có quá nhiều tại sao đâu.

Trung giọng điệu buồn bã, đáy mắt anh như vô hồn:

- Bà ngoại em mất rồi, ông ngoại luôn mong em quay về...

Bùm. Trong tim tôi gần như tan vỡ.. Ông ngoại... ông ngoại... bà ngoại chết rồi???

Khóc mất cay xè, tôi vội quay sang chỗ khác...Trình Ca kéo lấy tay tôi, anh tháo chiếc mũ đang đội trên đầu xuống đội vào cho tôi. Ôm tôi vào lòng, để mặt tôi úp vào lòng anh. Sau lưng bàn tay to lớn khẽ vuốt ve dỗ dành..

- Không còn việc gì nữa, tôi đưa vợ tôi về, anh không phản đối chứ?

Tôi không thấy được bộ dáng Trung lúc đó, chỉ nghe anh trả lời:

- Được.

Bàn tay tôi vô thức tìm lấy tay Trình Ca, anh cũng không kiên dè đàn tay anh vào tay tôi. Quay đi, anh khẽ thì thào:

- Ngoan, anh sẽ đưa em về thăm ngoại.

Nước mắt ngừng rơi, tôi ngược mắt lên nhìn anh, gương mặt anh sống động như trong tranh vẽ, cái giọng nói kia như an ủi lòng tôi rất nhiều..

Trình Ca, gặp anh đều là may mắn!!!

Bạn đang đọc truyện *Một Đồi Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Sau đêm bị bắt ở đồn công an về, Trình Ca cũng không hỏi tôi về Trung, chắc không phải anh không hỏi mà làm anh đã biết cả rồi..

Sự việc lần này là do Thúy Nhã cùng bọn con Bích gây ra, bar A188 Trình Ca không cho phép sử dụng chất kích thích từ khi mới thành lập, khách bên ngoài cơ bản là không có khả năng đem hàng vào, nếu đã thế thì chỉ có thể là người của bar tự ý đem hàng vào.

Lần này giựt dây để công an kiểm tra cũng là Thúy Nhã, quan trọng ai giúp cô ta thì lại là Lão Phùng. Lần này thì ngon rồi, Trình Ca giận đến nổi điều động người đi bắt liền bọn chúng về chịu tội.

Tại căn cứ rừng cao su.

Bọn con Bích bị bắt trói tay chân, thấy tôi đi theo Trình Ca vào, nó giật dử:

- Như, mày may mắn thật đấy.

Trình Ca ngồi trên ghế, tôi đi lại gần con Bích tát cho nó một cái vào miệng:

- Ngu, mày sinh ra là để ngu hay sao vậy?

Bích giật dử, nó có vẻ đau nhưng lại không phản kháng lại được chỉ biết hậm hực nhìn tôi. Đi sang chỗ Thúy Nhã, tôi thật sự không hiểu cô ta tội gì lại chọc phải Trình Ca, rõ ràng cô ta biết A188 là dưới quyền của anh ấy, tại sao cô ta lại chơi đút tình như vậy chứ?

Giọng Trình Ca ồ ồ:

- Nhã, sao cô làm vậy?

Thúy Nhã nhìn tôi, à hét:

- Trình Ca, em đi theo anh nhiều năm như vậy vì anh mà làm bao nhiêu việc nhưng cuối cùng anh lại bỏ rơi em. Con Như đó nó tốt hơn em chỗ nào vậy?

Trình Ca nhú mày, không vui:

- Vì thế nên cô sai bọn con Bích đem ma túy vào quán, cũng chính cô báo công an, lệnh khám xét cũng do cô cung cấp. Thúy Nhã, cô lên đến vị trí ngày hôm nay là ai cho cô?

Tôi quan sát Thúy Nhã thật kỹ, cô ta giờ đây tự dưng run rẩy, giọng nói cũng không còn hùng hồn nữa:

- Trình Ca...nhưng mà vì sao không ở bên cạnh em mà lại chọn nó, nó vô dụng hơn em nhiều, anh vì sao không nghĩ đến mười mấy năm qua em là vì anh, em yêu anh không lẽ anh không biết.

Trình Ca đứng thẳng dậy, anh đi đến chỗ tôi, nắm lấy tay tôi, nói với Thúy Nhã:

- Cô bên tôi là vì tôi cho cô lợi ích, cô làm việc cho tôi đổi lại cô có mọi thứ cô muốn. Tôi nghĩ cô không yêu tôi, cái cô yêu là quyền lực của tôi. Thúy Nhã, tôi đã từng nghĩ sẽ cho cô sống an nhàn một đời không thiếu tiền cũng không thiếu quyền nếu như cô chịu an phận. Nhưng mà xem ra lần này tôi nhìn nhầm người, Trình Ca tôi không phải dễ dãi, không phải vì cô làm việc cho tôi mà tôi phải yêu cô, nếu nói như cô thì tôi cũng phải yêu Sói sao?

Sói đứng một bên che miệng cười, mà tôi cũng nhin không được mím môi.. Trình Ca mà yêu Sói... haha...cười chết người mà!

Thấy tôi hơi run người, Lão Trình nhủ mày, siết chặt tay tôi. Tôi nhìn hấn cổ gắng nhin lại, nhin lại...

- Nhã, sai là sai, cô sau này không cần làm luật sư nữa, tôi sẽ để cô ở đây nấu nướng cho lính tập sự.

Nói rồi anh nhìn Sói, ra lệnh:

- Sói giải quyết mấy người còn lại đi, mạng người là quý nhưng nếu chủ nhân của cái mạng đó không tự quý mình thì chúng ta không cần giữ ý tứ.

- Tam Như đi thôi.

Tôi mím môi, dù sao thì sau đêm nay cũng vài người không còn thấy ánh mắt trời nữa. Nhưng mà đây là quy luật gì, là thế giới gì chẳng lẽ bọn họ không biết. Thế giới ngầm có những quy luật của thế giới ngầm, tam quan bình thường của con người không được áp dụng tại đây..

Tôi không biết nói gì chỉ còn biết thờ dài.... những chuyện người giết ta ta giết người tôi thật sự đã quen rồi!

Tối hôm ấy ngay trong đêm Trình Ca đưa tôi về lại quê nhà, nơi mà tôi đã từng chịu đựng rất nhiều đau khổ...

Ngồi trên xe anh ôm lấy tôi, giọng trầm ấm

- Sao không nói là muốn về thăm ngoại?

Tôi trả lời chậm rì:

- Em..không định sẽ về..

Hắn véo mũi tôi, thờ dài nói:

- Còn người thân thì nên quý, ông ấy tốt với em mà.

Tốt, ông bà ngoại chẳng Tùng thật sự tốt với tôi nhưng mà... tốt cách mấy thì họ cũng chính là người sinh ra mẹ Lan. Mà bà ta là người mà tôi hận nhất.

Tôi không nói gì chỉ thờ dài nhìn ra cửa sổ, biết bao hình ảnh quá khứ như từng ly từng tí chạy về. Trình Ca cũng lặng lẽ ôm lấy tôi, chắc có lẽ anh biết tôi không vui nên cũng không hay ồn ào như trước.

Tầm khuya 8 giờ tối thì tôi về đến nhà ngoại, nhìn căn nhà nhỏ điều hiu, lòng tôi bất giác siết thật chặt. Cấn môi, tôi do dự mãi có nên đi vào hay không...

Trình Ca đứng sau tôi, thời tiết dạo gần đây khá là lạnh. Anh mặc áo khoác to bao trùm lấy cơ thể gầy nhỏ của tôi, đội lên cho tôi một chiếc mũ lưỡi trai màu đen. Anh khẽ nói:

- Không có gì phải sợ, ông ấy là ông ấy, bà kia với ông ấy không liên quan. Ông ấy nhớ em...

Tôi quay lại nhìn anh, dưới nền trời đen một màu, hôm nay không có vì sao nào hiện hữu. Bất chợt tôi như cảm nhận được ánh mắt anh trong suốt sáng rực như ánh sao...

Tôi như cảm thấy ấm áp và mạnh mẽ hơn nhiều, quay người lại, tôi quay bước vào trong.

Trình Ca không vào, anh đợi tôi ngoài xe.. Mãi đến khi thấy tôi đi ra, anh mới bước ra đón..

Hốc mắt tôi vẫn còn đỏ rực, sóng mũi cay xè vì khóc. Anh ôm lấy tôi, ôm thật chặt, giọng anh ấm áp:

- Không khóc, anh đây rồi.

Tôi chaoàng tay ôm lấy anh, bao nhiêu kim nén như vỡ toang, tôi òa khóc như đứa trẻ:

- Anh...em tha thứ cho mẹ Lan rồi, em tha thứ cho bà ta rồi..

Trình Ca vẫn cứ ôm lấy tôi, anh luôn miệng an ủi:

- Ừ tha thứ cũng được, tha thứ cũng được, em không cần sống trong thù hận, không cần..

Tôi mím môi, nước nớc:

- Em chán bản thân mình quá, em đã nói với lòng suốt đời này dù có bất cứ việc gì cũng sẽ không tha thứ cho bà ta, nhưng khi này ông quỳ trước mặt em... Ông...ông già lắm rồi.. ông thật sự đã già lắm rồi...

Đau lòng, tủi thân, uất ức... tôi như không thể khống chế được bản thân mình nữa rồi. Bao nhiêu năm qua, tôi cố gắng cố gắng hết sức mình để nhận được sự đảm bảo của Trình Ca, tôi muốn mình được sống cuộc sống an ổn cũng có thể trả thù được người đàn bà đã hại cuộc đời tôi. Nhưng mà...nhưng mà... ông ngoại lại quỳ dưới chân tôi, tay ông run rẩy, giọng ông uất nghẹn, ông nói là:

- Ông van xin con đó Như, cha mẹ nào mà không thương con, ông biết con Lan nó hại con ra nông nổi này nhưng nó là con gái ông...ông không còn sống được bao lâu nữa, ông chỉ còn có thể giúp nó đến được nước này. Con hứa với ông đi Như, ông dập đầu lạy con, con tha thứ cho mẹ con con Lan đi Như...

Tôi nhớ lại ông khi này, gương mặt ông lấm lem nước mắt, da nhăn nheo nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn. Ông dập đầu từng cái từng cái, nhìn theo ông mà tim tôi như muốn rĩ từng giọt máu. Đau lắm chứ, mẹ Lan ác với tôi, tôi hận bà ta nhưng ông ngoại lại tốt với tôi, ông bà rất tốt với tôi.

Nhìn lên đi anh bà, tôi cảm thấy bản thân mình thất bại quá...

Trình Ca siết chặt tôi vào lòng, anh cho xe chạy, tôi len lén nhìn vào trong nhà, ông...vẫn đứng ngay cửa.. vẫn đứng ngay cửa..

Đêm đó về tôi bỗng dưng phát sốt...

Nửa đêm trời lại lạnh giá, Sói đi đón bác sĩ đến tận nhà, sau khi khám cho tôi, ông nói tôi bị sốt không đáng ngại lắm, nghỉ vài hôm sẽ hết thôi.

Trình Ca ngồi cạnh bên giường, anh dùng khăn ẩm chườm làm mát cho tôi liên tục. Nằm yên tĩnh trên giường, tôi quan sát anh thật kỹ, gương mặt không phải bàn, đáng người cũng không cần bàn nốt. Là một đại ca lưng lầy bốn phía, bàn tay to lớn ấy là để làm đại sự chứ nào phải để chăm sóc cho tôi chứ?

Nhìn anh vắt khăn rồi lại chăm chút lau tay, lau mặt cho tôi, tự dưng hốc mắt lại cay nồng, nước mắt nóng hổi cũng theo đó mà chảy ra.

Trình Ca nhìn tôi, anh thoáng kinh ngạc, thấy tôi khóc anh lại luống cuống cả lên:

- Tam Như, sao em lại khóc, em không khỏe phải không hay là em đau chỗ nào?

Tôi cố mỉm cười lắc lắc đầu:

- Không, em không sao mà...

Trình Ca nhủu mày, anh vẫn không tin lắm:

- Không sao sau lại khóc, hả?

Tôi nắm lấy tay anh, ní non:

- Anh... liệu sau này anh có mãi yêu em như thế này không?

Anh nhìn tôi, ánh mắt thâm tình triu mến:

- Có, anh sẽ luôn luôn như bây giờ.

Tôi siết tay anh thật chặt, khẽ cười, trên đời này được một người yêu thương mình thật lòng đã là may mắn lắm rồi. Không nói đến chuyện sau này, nói bây giờ thôi, con người biết đủ mới là người thông minh.

Sốt mê man phải 3 ngày sau tôi mới khỏe thật sự, vừa hết sốt lại đến kỳ kinh nguyệt. Không biết có phải do sốt nóng quá không mà kinh nguyệt lần này như muốn lấy đi của tôi gần nửa cái mạng.

Ôi mẹ ơi đau đến mức muốn lấy dao đâm vào bụng cho bớt không khổ. Lúc trước tôi cũng có đau, mặc dù không đau ít nhưng vẫn xem như tôi cần răng chịu được. Nhưng mẹ ơi, lần này là vô cực rồi, đau đến mồ hôi chảy ròng.

Trình Ca nhìn tôi lăn lộn trên giường, dì Bạch liên tục chấm nước ẩm chườm lên bụng cho tôi giảm đau. Mặc dù đã cố gắng không chế đau đớn nhưng căn bản là trên mặt tôi vẫn rất khó coi.

Dì Bạch luôn miệng:

- Như, mỗi tháng đều đau đến nổi như tháng này.

Tôi không thể trả lời được, đau quá cơ miệng gần như không hoạt động nổi. Chỉ nghe tiếng Trình Ca cau có:

- Mỗi tháng đều đau sao?

Dì Bạch trả lời:

- Phụ nữ ấy mà cậu, có người đau nhiều người đau ít, cũng có người sau khi sinh con sẽ hết đau. Nhưng mà tình trạng này của Tam Như là quá nặng rồi, nếu lát nữa không giảm đau phải đi khám xem.

Trình Ca lại quay sang hỏi Sói:

- Thật sự là đau như thế hả?

Sói:.....

Nhìn nhìn một lát, Trình Ca bỏ đi mất, mãi một lúc sau anh đi vào với một đồng bánh kẹo ngọt.

Mặc dù đang khá đau nhưng khi nhìn anh tự dưng lại đem đồ ngọt về, tôi có chút khó hiểu, hỏi:

- Anh...mua bánh về làm gì?

Trình Ca đi lại giường, anh đỡ tôi ngồi dậy, tay cầm cái bánh ngọt đầu đem đến trước mặt, nói:

- Hồi nhỏ anh nghe bọn con gái ở cô nhi viện nói nếu đau bụng... à đau như em ăn bánh ngọt sẽ hết.

Tôi tròn xoa mắt, ngay cả dì Bạch cũng ngạc nhiên há hốc mồm. Tôi thấy gương mặt anh nghiêm túc, tự dưng lại buồn cười không chịu được:

- Trình... không phải đâu...

- Không phải?

Thấy anh cau mày hỏi, tôi gật đầu.

- Thế làm sao mới hết đau, em đau như thế này thì làm sao chịu được.

Tôi cười méo xẹo:

- Từ từ sẽ hết, không cần lo cho em đâu.

Bụng dưới lại quặn lên từng hồi, mặt tôi lại nhăn nhem một chút. Trình Ca cau mày càng chặt, anh bỗng dung bỗng tôi dậy đi nhanh ra cửa, nói với Sói:

- Sói gọi cho ông Từ, tôi đưa Tam Như đến bệnh viện khám, bảo ông ấy chuẩn bị, nếu không chữa được đau bụng quái quỷ này, tôi biến hắn thành đàn bà cho hắn biết thế nào là đau đớn..

Ông Từ là ông nào, sao tự dung bị Trình Ca đồ bực tức lên người vậy nè???

Ông Từ nào đó:!!!!

Ngày hôm ấy bệnh viện gà bay chó sủa um sùm cả một khu sân khoa. Sự thật thì Trình Ca phở trương quá mức, tôi chỉ bị áp lực về tâm lý nên sinh ra đau bụng kinh nguyệt cộng với việc vừa sốt gây cản trở kinh nguyệt đến nên bây giờ "chảy máu" mới đau như thế này.

Nhưng đến tai Trình Ca thì lại thành máu đỏ thành sông, có thể sẽ chết do mất máu??!!

Chết do mất máu "kinh" sao, tên này lo lắng quá mức rồi!

Tối hôm ấy về nhà, Trình Ca liên tục thay đi Bạch thay nước chườm bụng. Anh nhìn tôi vẫn còn nhăn nhó, nói nhỏ:

- Đau như thế này thì sau này sinh con sẽ còn đau như thế nào nữa, hay thôi, không cần sinh, sinh ra lại phiền phức.

Tôi chung hững, khó hiểu:

- Có liên quan gì đâu, anh không muốn có con sao?

Lão Trình do dự, cau mày nói:

- Anh hỏi rồi, sinh con sẽ đau như thế này nhưng gấp 100 lần. Anh....thôi...hay là khỏi sinh, dù sao sinh ra vẫn phải cực cho em, thấy em đau đến lặn lội như thế, anh chịu không được.

Tôi cảm thấy quá đối ẩm áp, trong lòng tự dung lại muốn sinh cho anh thật nhiều, thật nhiều những đứa trẻ.

- Đừng nói thế, anh không phải bảo thích con gái sao, em không sinh không lẽ anh muốn ai sinh cho anh à?

Trình Ca vội giải thích:

- Không ý anh không phải thế nhưng mà đau đến như thế này thì thôi không cần nữa.

Tôi cười cười:

- Sinh con là điều hạnh phúc của phụ nữ, đau hơn em vẫn chịu được vì đó là con của em và anh mà.

Trình Ca hôn lên trán tôi, môi anh cong lên thành đường cung đẹp mắt.

- Cảm ơn em, thật sự cảm ơn em..

Tôi nhìn anh, mỉm cười hạnh phúc, thật ra thì phụ nữ rất dễ thỏa mãn. Không cần gì quá nhiều chỉ cần người mình yêu quan tâm đến mình, lo lắng cho mình thì dù có cơ cực đau đớn hơn nữa vẫn chấp nhận được. Nên người ta mới nói phụ nữ thường là dễ mềm lòng..

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

Sau khi "hết máu" thì cuối cùng tôi cũng sống lại thành một người bình thường, mấy ngày qua sự thật là Trình Ca xem tôi như trẻ con mà đối đãi. Mặc dù thật sự cảm thấy ẩm áp nhưng nói thật ra thì cũng có chút gò bó, mà bản thân tôi lại không thể chịu được những việc quá mức khuôn phép.

Tôi có ý định thi đại học, mặc dù ôn tập không đến đâu nhưng mà lần này tôi vẫn muốn đi thi. Lúc trước đã nhờ Sói giúp đăng ký vào một Trường đại học điểm không quá cao, ngày mai là ngày thi đầu tiên, nên hôm nay tôi phải ôn tập thêm một chút.

Mặc dù không hy vọng quá nhiều nhưng chỉ ít thì được ngồi ở phòng thi như những cô gái khác đã làm tôi hạnh phúc lắm rồi.

Sáng hôm sau tôi dậy thật ra, thay áo sơ mi cùng quần âu đen như khi còn đi học, không trang điểm chỉ thoa một chút son nhạt, như thế xem ra là ổn rồi.

Trình Ca vẫn còn nằm trên giường, nghe tiếng động, anh ngồi dậy, nhìn tôi:

- Sớm thế, để anh đưa em đi.

Tôi cười cười, đeo ba lô lên vai:

- Không cần đâu, em đi đây, đi sớm tốt hơn, thành phố mấy hôm này kẹt xe nhiều lắm.

Tôi tiến lại hôn lên má anh, anh nắm lấy tay tôi, thấp giọng:

- Trưa anh đến đón.

- Không cần đâu, em tự về được rồi.

Trình Ca cau mày:

- Vậy không cần đi thi nữa.

Tôi nhìn gương mặt méo mó của tên đang ngồi trên giường thì có chút buồn cười, không thể

trễ giờ hơn nữa nên đành gạt đầu.

- Được rồi được rồi, trưa đến đón em, em đi đây, sắp trễ mất rồi.

Tôi không kịp nghe hắn nói thêm gì liền bỏ chạy ra ngoài, cứ day đưa một hồi nữa chắc không cần thi nữa mất.

Đến phòng thi may vẫn còn dư chút thời gian, nhìn lớp lớp học sinh vẫn đang còn ôn bài mà bất giác tôi cảm thấy như quay về cái thời cấp 3, thời ngây ngô nhiều mơ mộng. Mím môi cười lắc đầu, cảm thán sao thời gian trôi qua nhanh quá, mới đây đã hơn 3 năm rồi.

Tiếng trống từng từng thông báo tập trung, tôi nhanh chân đứng sắp hàng chờ đến tên. Môn thi lần là môn toán, đối với tôi đề thi lần này thật sự quá sức với tôi rồi.

Tiếng trống thông báo kết thúc thời gian làm bài, tôi nộp bài theo tên gọi sau đó đi ra ngoài lấy balo. Đang đứng xem lại cách làm của một bài toán, tôi nghe phía sau một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Như, em đi...thi sao?

Quay đầu lại, tôi thấy Trung đang đứng sau lưng, thân mặc quân phục cảnh sát, tay cầm theo túi hồ sơ. Thấy anh tôi mím môi, trả lời:

- Ừ tôi đi thi.

Trung tiến lại thêm một bước, gương mặt anh dịu dàng:

- Em vẫn như trước...

Vẫn như trước sao?

- Không, tôi không còn như trước, anh nên quên tôi đi thi hơn.

Đang định đi thì nghe tiếng Trung nói, anh nắm lấy tay tôi thật chắc:

- Em đã về thăm ông đúng không, em vẫn còn nhớ về quá khứ nhưng tại sao... tại sao em lại là Tam Như của Trình Ca? Tại sao vậy Như???

Tôi không quay lại nhìn anh, giọng nhàn nhạt:

- Trung, tôi bây giờ mới là tôi thật sự, những thứ mà anh nhớ trong quá khứ, tôi chưa một lần muốn nghĩ lại. Có thể tôi và anh đã sắp trở thành của nhau nhưng cuối cùng vẫn là không thể sao. Nếu như tôi không ở bên Trình Ca, không được anh ấy cứu giúp thì giờ đây đến cái tay của tôi anh cũng không nhìn được.

Trung bực dọc, anh có chút lớn tiếng:

- Nhưng như thế em cũng có thể trở về là Như như trước kia không được sao, tại sao lại phải thành người của tên trùm, tại sao?

Tôi cười nhạt:

- Trở về sao, còn được sao? Mà nếu như còn có thể tôi cũng không muốn quay trở về. Tôi ở đây được là chính mình được dùng khả năng của mình để đi lên. Những thứ tôi muốn tôi đều có thể tự làm, đó mới là hạnh phúc.

Trung cười yếu, anh vẫn không buông bỏ:

- Nhưng em có biết em đi theo một tên trùm buồn gái, đó là phạm pháp, phạm pháp đó em biết không? Hay em muốn có tiền, có được cuộc sống sung túc? Nếu muốn như thế thì về bên anh, anh cho em, anh cho em tất cả.

Tôi cười khinh trong lòng, dẫn tay lại:

- Phạm pháp, tôi đồng ý cùng anh ấy phạm pháp, trên đời này pháp luật cũng không thể che chở được cho tất cả mọi người và đặc biệt là những người như tôi trước kia. Trung, tôi cảm ơn anh vì trước kia đã đối tốt với tôi nhưng tôi không muốn quay về càng không muốn nói nhắc lại những thứ đó. Tôi bây giờ là Tam Như không phải Ngọc Như, tôi là người yêu của Trình Ca không phải cô ngốc bị nhiều người chà đạp. Có thể anh nói tôi ham quyền, cũng được, tôi không phủ nhận. Nhưng tôi can tâm tình nguyện, sau này tốt nhất anh đừng nói chuyện với tôi nữa. Sẽ không tốt cho anh cả tôi đâu.

- Như, em đã từng yêu anh không?

Tôi bước được mấy bước thì nghe tiếng anh hỏi, tôi không quay lại không thể nhìn được gương mặt anh lúc đó nhưng tôi biết chắc chắn được rằng anh đang đau lòng... Thờ dài, tôi nhỏ giọng:

- Đã từng thích nhưng bây giờ thì không.

Nói rồi tôi quay đi, tôi không biết rồi Trung sẽ như thế nào nhưng ngay bây giờ điều tôi có thể làm chỉ có như thế. Tôi là người của Trình Ca thì chết đi cũng sẽ làm người của anh ấy, Trung từng là người tôi thích nhưng bây giờ thì không. Tôi không muốn mãi day đưa để rồi làm cả anh ấy và Trình Ca buồn. Thế giới của Trung và tôi đã không còn giống nhau nữa rồi..

Không trách ai, chỉ trách mối duyên này không nên có.

Vừa đi vừa nghĩ ra đến công, tôi không để ý có xe đứng chờ. Xung quanh lái nghe vài tiếng rít lên:

- Đẹp trai quá, giống soái ca ngôn tình quá.

- Trời ơi đẹp thấy sợ luôn đó.

- Rước ai mà hoành tráng vậy trời, soái ca soái ca a...

Tôi ngược mắt, xem chút chết đứng ngay tại chỗ.. Đây là hiện tượng gì vậy???

Trước mắt Trình Ca đang đứng dựa lưng vào cửa xe, tên Sói thì đang đi về phía tôi. 2 người đàn ông xuất sắc cùng một em xe đặc tiền...choáng quá, thật sự choáng quá..

Tôi lấy tay che che mặt, cố giảm bớt hào quang của 2 tên kia.

- Chị dâu, lên xe thôi.

Chị dâu????

- Chị dâu, anh gọi tôi chị dâu sao?

Sói gật đầu, một thân vet đen lịch lãm:

- Vâng, anh Trình đã ra thông báo, anh em phải hết mức tuân thủ. Chị dâu về thôi, trưa rồi.

Nói rồi Sói bung dù che cho tôi, mẹ kiếp tôi sắp phát điên vì tên này rồi.

Không dưng đưa nữa tôi đi nhanh về phía xe, Trình Ca thấy tôi đi đến liền tháo kính đen che gần nửa mặt xuống. Tôi phải hít một hơi trước sự cảm dỗ mê người này, mà xung quanh đã không biết tụ tập bao nhiêu thiếu nữ trái tim bé nhỏ. Ngó ngó xung quanh, không biết nếu mấy cô gái nhỏ biết tên đẹp trai như trong tranh này là trùm buôn gái thì liệu có cô nào yêu mến được nữa không đây?!

- Bà xã làm bài ổn không?

Tôi há hốc mồm, ngờ ngạc không khác gì mấy tên thần kinh. Trình Ca nhìn tôi, hấn lại vùng môi nở nụ cười thần chết..

Thôi xong rồi, thôi xong rồi, tôi không chịu nổi nữa rồi, máu hạo sắc của tôi sắp tràn đến rồi. Bàn tay có chút run run, tôi cười yếu ớt:

- Trình này, vào xe vào xe thôi anh.

Trình Ca thần nhiên mở cửa xe, sau đó lịch thiệp nắm tay tôi để tôi ngồi vào. Suốt quá trình hắn luôn mỉm cười, luôn luôn mỉm cười..

Đến khi tất cả an vị trong xe, tôi thật sự không yên tâm quay quanh nhìn xem có phải đang có một đoàn làm phim ẩn nấp ở đâu không... hai cái tên điên này hôm nay lại dở chứng ầm ầm đâu à?

- Tuấn Trình, em chỉ là đi thi đại học thôi.

- Ủ anh có nói em đi thi sát hạch sát thủ đâu?

Tôi tức đến điên:

- Anh và anh ta có thể đứng đóng phim nữa được không, cái bộ dáng cười cười của anh em xem không được. Còn nữa Sói anh làm ơn đừng có nghiêm túc giùm tôi nữa được không, trời ơi nổi da gà, nổi da gà rồi này.

Tên Sói đang ngồi ghé phụ lái cổ ním môi cười, còn Trình Ca mặt mày đen thui, nụ cười héo đơ cứng ngắt.

- Haha...như vậy phải tốt hơn không, Trình Ca anh mặc dù đẹp trai lắm nhưng đừng khác thường như vậy, em sợ anh nhìn quá phát đầy bụng mất.

Tên Sói nhìn hết được phì cười như điên, Trình Ca lại quay về dáng nghiêm túc và nghiêm túc.

- Ai bày cho anh vậy hả?

Tôi hướng Trình Ca hỏi tới, mặc dù biết chắc đây là chủ ý của anh.

- Tam Như là Trình Ca bảo rằng thiếu nữ đều thích như thế.

Tôi bật cười:

- Công nhận, thế hóa ra hôm nay hai người đi cướp hồn thiếu nữ sao?

Trình Ca bỗng dưng lên tiếng:

- Cướp được bao nhiêu thì cướp, nếu cướp mất cũng được như thế chẳng phải em thi đại học sẽ dễ đậu hơn sao?

Tôi:!!!!

Haha...cười chết tôi mất, Trình Ca của tôi ngay thời phải biết!!!

Tôi và tên Sói thay phiên nhau cười điên cười khùng hết đoạn đường về nhà. Trình Ca chỉ ngồi im lặng không hề nói bất cứ cái gì nữa.

Vừa về đến nhà, tôi đã bị lôi lên phòng 7749 hiệp không ngưng nghỉ, kể từ sau việc hôm nay, sau này có đánh gãy chân tôi tôi cũng không dám trêu hấn ta kiểu đó nữa.

Thảm nhất là Sói, hẳn bị bắt lau dọn toàn bộ nhà vệ sinh của tất cả những căn nhà mà Trình Ca có được, đến ngay cả anh tài xế im thin thít cũng bị bắt lau xe đến ngu cả người... Thê thảm quá, thê thảm quá rồi!!!

Phải sáng của mấy hôm sau tôi mới gặp lại Sói, hẳn ta mặt mày đen xì, da tay nhăn nheo, tôi hốt hoảng:

- Chỉ là lau dọn nhà vệ sinh thôi mà, sao lại thành ra như thế này?

Sói cười đau khổ:

- Tôi phải vừa dọn nhà vệ sinh vừa đưa tay cho cá tập rĩa....

- Đưa tay cho cá tập rĩa???

Sói kêu trời kêu đất:

- Trình Ca đem về một đồng cá con, bắt tôi thử xem răng chúng có nhọn....Trời ơi, tay ngọc ngà của tôi, trời ơi..

Nhìn thấy bộ dáng khồng khở của Sói, tôi vừa buồn cười vừa cảm thấy sợ hãi... May...may ra tôi vẫn còn quá nhẹ rồi.

Qua chuyện lần này, tôi và Sói đã rút ra được một chân lý sống tốt, đó là không được cười ông chủ, không được cười ông chủ!!!

1 tháng sau, kết quả thi đại học của tôi đã có, không đủ điểm để vào trường tôi đăng ký. Thật ra cũng không quá buồn, tôi cũng biết rõ bản thân mình hoàn toàn không có khả năng.

Tôi ngồi rầu rĩ, cho mấy con cá trong hồ ăn, từ xa đã nghe tiếng bước chân nhưng là chẳng buồn quay lại.

- Em buồn lắm sao?

Trình Ca ngồi xuống, anh ôm lấy eo tôi.

- Không nhưng mà cũng còn chút buồn thôi.

Xoa xoa đầu tôi, anh cười nói:

- Nếu muốn đi học đến thế thì để anh giúp em.

- Không không không cần đâu, em chỉ hơi buồn chứ không phải buồn vì không được đi học. Dù sao thì em cũng không có duyên với học hành, huống hồ gì em bây giờ còn có việc rất quan trọng cần thực hiện.

Trình Ca nhìn tôi, anh nheo mắt:

- Việc gì?

- Sinh con.

Tôi quan sát anh thật kỹ, khi nghe nói đến sinh con, tròn mắt anh đảo vài vòng, cơ thể cũng có chút phản ứng.

- Em..muốn sinh con sao?

Tôi ôm lấy anh, gật đầu nói:

- Tất nhiên rồi, em có anh, có tất cả nhưng đang thiếu một đứa bé, một sự đảm bảo tuyệt đối.

Ngước đôi mắt lên nhìn anh, tôi chớp chớp mắt mấy cái, nũng nịu hỏi:

- Anh...có cho không?

Trình Ca nhìn tôi gất gao, anh bỗng đứng đứng phất dậy, tôi lại có chút ngạc nhiên. Chưa kịp hỏi chuyện gì đã bị anh nhắc bỗng vác lên vai. Tôi hốt hoảng, hét:

- Thả em xuống, anh vác em đi đâu hả?

Trình Ca vẫn vững bước đi về phía trước, giọng anh khàn đục:

- Đi tạo người.

Đi...đi tạo người?!!!! Hông rồi, hông rồi, tôi đang yên đang lành lại tìm đường chết rồi..

Tối ngày hôm sau..

Biệt thự Quách Thọ.

Hôm nay tôi cũng Trình Ca đi dự tiệc của một đối tác làm ăn chân chính, biệt thự này khá to lại vô cùng sang trọng nhưng nếu so với của Trình Ca hay Trần Luân thì không đủ trình.

Tôi mặc chiếc váy xòe hai dây màu da người, chân đi giày cao gót phiên bản giới hạn, Trình Ca một thân vets đen lịch lãm, Sói cũng đi theo nhưng không đi quá gần. Vừa nhìn thấy tôi và Trình Ca, chủ tiệc Quách Thọ đã nhanh chân tiếp đãi. Tôi không nói gì chỉ mỉm cười theo khuôn phép, nhiệm vụ của tôi là đi cho đẹp đội hình, việc còn lại cứ để Trình Ca lo.

Đi được vài chỗ, thấy chân có chút đau vì không quen đi cao gót, tôi nói nhỏ vào tay Lão Trình:

- Em tìm chỗ ngồi một lát được không, chân em đau.

Trình Ca nhìn xuống chân tôi, mặt cau có:

- Đau nhiều không? Anh đã bảo không quen dùng đi, cứ mang giày bình thường thì không đồng ý. Đưa chân anh xem..

- Dùng dùng, chỗ đông người dùng làm thế.

Trình Ca vẫn không quan tâm, anh khom người, nhắc chân tôi ra khỏi giày, kiểm tra một chút, miệng cũng lẩm bầm:

- Đò hết thịt rồi này, em đau nhiều không?

Tôi cười cười, nhìn bộ dạng quan tâm của anh, trong lòng bỗng dưng thấy ngọt ngào.. Chưa kịp trả lời đã nghe một giọng nữ hết sức ngọt ngào lên tiếng.

- Tuấn Trình, thì ra anh ở đây?

Ngước mắt nhìn về phía giọng nói, tôi giật mình khi thấy Trần Luân đang đi cùng một cô gái, mà cô gái kia... thật sự có nét hao hao với tôi..

Trình Ca nghe giọng nói, anh đặt chân tôi lại vào giày, tay luồn qua eo, đỡ lấy gùm tôi một bên người.

- Ủ em cũng ở đây?

Trình Ca hỏi cô gái kia, mà cô ta dường như nhìn anh đến không chớp mắt. Tôi lại nhìn thoáng qua Trần Luân, hần vẫn như cũ, gương mặt vẫn tuấn tú nhưng hình như có chút gầy. Lại nhìn một đôi bạn họ, trai thanh gái tú đi cùng nhau quả rất đẹp mắt mặc dù cô gái kia có chút già dặn hơn.

- Anh Trình, đây là Tam Như sao?

Tam Như, cô ta biết tên tôi???

Trình Ca gật đầu, anh siết eo tôi thêm một chút, giọng trầm trầm nói với tôi:

- Đau nhiều không?

Tôi lắc đầu, bộ dáng mèo nhỏ ngoan ngoãn.

- Tam Như, nghe danh cô đã lâu, anh Trình vẫn hay nhắc về cô. Mãi đến hôm nay mới có dịp được gặp, Thanh Lam tôi phải ngã mũ trước vẻ đẹp của cô.

Thanh Lam? Cô ta là Thanh Lam? Giống... thật sự có nhiều nét rất giống tôi..Bất giác tôi quay sang nhìn về Trình Ca, anh vẫn bộ dạng hừng hờ như thế...Tôi và Thanh Lam giống nhau chỉ là trùng hợp thôi sao?!

- Chào chị, em nghe mọi người nói về chị rất nhiều, quả thật chị rất đẹp.

Thanh Lam cười nhẹ, cô ta ôm tay Trần Luân:

- Tam Như đừng nói thế, tôi là người có tuổi rồi thật sự là không so được với cô. Nhìn cô tôi lại thấy giống tôi khi còn trẻ, xinh đẹp lại được nhiều người yêu mến... Trần Luân em nói có đúng không?

Trần Luân vẫn gất gao nhìn tôi chăm chăm, nghe Thanh Lam hỏi, hần mới gật đầu:

- Ủ quả thật như thế, Tam Như vừa xinh lại vừa giỏi nữa.

Trần Luân này... hần là đang nhắc lại chuyện con chip sao?

Trình Ca có chút không vui, anh hần giọng:

- Về thôi, anh đưa em đi bệnh viện.

Tôi gật đầu, nhưng lại nghe tiếng Thanh Lam mềm mại:

- Tuấn Trình, em có vài việc muốn nói với anh, hay anh nhảy cùng em một điệu được không, bản nhạc này chẳng phải anh rất thích sao?

Thấy Trình Ca vẫn không có phản ứng gì, Thanh Lam lái quay sang tôi, cô ấy nắm lấy tay tôi, cười mỉm:

- Tam Như, cô không phiền đúng không?

Thanh Lam, cô hỏi thế thì hỏi tôi làm gì, cứ trực tiếp hỏi người ra sân múa may chẳng phải tốt hơn sao...

Tôi lắc đầu, tò về hiền lành. Thật sự tôi cũng không phải là hiền lành yếu mềm gì, chỉ là tôi rất muốn thấy hai người họ đứng cùng một chỗ để xem xem Trình Ca có phản ứng nào với Thanh Lam. Tôi khá giống với Thanh Lam, thực sự tôi không hề hy vọng sẽ có cái nghịch cảnh nghịch duyên nào xảy ra. Nếu như Trình Ca không có biểu diễn gì thì thực sự tốt, mà nếu anh ấy có cái biểu hiện gì tôi cũng yên tâm mà tìm hiểu. Sau đó trực tiếp gỡ gỏi... gỡ gỏi... cắt đứt mối duyên già kia...

Mỉm cười hiền dịu, tôi nói:

- Không sao, em không thấy phiền.

Thanh Lam đưa tay tới trước mặt Trình Ca, cô ấy nói:

- Tuấn Trình, nhảy một điệu đi.

Trình Ca nhìn tôi, ngay giây phút tôi tương tác chừng anh sẽ đồng ý nhưng sự thật lại làm tôi bất ngờ.

- Không, anh không thích, em đi cùng ai thì nhảy cùng người đấy sẽ tiện hơn. Chân Tam Như bị đau, anh đưa cô ấy đi kiểm tra.

Thanh Lam cười cười, gương mặt không còn quá tươi tắn:

- Anh...thật sự giận em sao, chuyện đó...

Trình Ca cắt lời:

- Thanh Lam em quên đi, anh với em là không có gì. Anh không giận em, nếu em cần giúp đỡ anh vẫn sẽ giúp. Chỉ là bây giờ Tam Như đang bị thương, cô ấy quan trọng hơn bất cứ việc gì.

Bàn tay tôi khẽ run, Trình Ca lại nắm thật chặt như kiểu an ủi.

Chưa kịp ra về đã thấy Sói đi lại, hần nói nhỏ vào tai Trình Ca, mặt anh khản trương. Ôm eo tôi anh nói nhỏ:

- Em chờ anh ở đây một chút được không, anh quay lại ngay.

Tôi gật đầu, mặc dù trong lòng có chút thấp thỏm nhưng vẫn không cản trở anh. Tuấn Trình đi rồi, Thanh Lam cũng chạy vội theo....

Nhìn về phía kia, thấy vài vị tai to mặt bự cũng khản trương đi đến, sự việc kia hình như có chút quan trọng.

- Tam Như, tên đẹp đấy.

Tôi quay lại thấy Trần Luân vẫn đứng yên, trợ lý của anh đã không còn bên cạnh. Tôi nhìn hần, nghiêm túc hỏi:

- Chuyện kia...

- Cô muốn nói là cô bị ép hay là cô không muốn?

- Không, tôi chỉ muốn xin lỗi.

Trần Luân ngạc nhiên, hần hỏi:

- Xin lỗi?

Tôi gật đầu:

- Đúng, tôi xin lỗi không phải vì tôi đã lấy con chip của anh, tôi xin lỗi là vì đã lợi dụng tình cảm của anh. Trong xã hội này, anh bị người tính kế đó không phải lỗi của tôi nhưng tôi lại dùng tình cảm của anh mà thực hiện mục đích, đó mới là lỗi của tôi.

Trần Luân nhìn tôi, hần như không tin vào tai mình. Mãi một lúc sau, hần mới lên tiếng:

- Tam Như... tôi...không trách cô.

Tôi gật đầu, cũng không lấy làm ngạc nhiên. Hần là người làm việc lớn tự phải hiểu được đạo lý này, nếu không là tôi thì sẽ là người khác thay tôi lấy con chip. Tôi cũng không cảm thấy tôi mang quá nhiều lỗi, chỉ là khi đã từng đối mặt với tình cảm của Trần Luân giành cho tôi, tôi lại cảm thấy mình có lỗi.

Thấy tôi im lặng, hần hỏi tiếp:

- Vết thương kia, cô có sao không?

Tôi lắc đầu:

- Không, tôi khỏe rồi.

- Vì sao cô đỡ thay tôi?

Tôi mỉm cười:

- Tôi thấy không nỡ, thế thôi.

Ngay khi Trần Luân vừa định hỏi gì đó thì Trình Ca đi ra, Thanh Lam đi bên cạnh mặt mày trắng bệch, Sói phải đỡ tay cô ta.

Đi đến chỗ tôi, Trình Ca hỏi:

- Còn đau không?

Tôi lắc đầu. Trình Ca ôm eo tôi, anh nhẹ nhàng nói:

- Ừ về thôi.

Ra đến xe, Trình Ca cười cười hỏi:

- Em và tên kia nói gì?

Tôi cười lắc đầu, về đích ý:

- Em tò tính, được không?

Tuấn Trình nghiêm mặt, nụ cười tắt ngúm. Ôm lấy eo tôi, giọng anh khản đặc:

- Em dám sao, muốn hồng hạnh vượt tường à?

Tôi cười khanh khách, ôm lấy cổ anh, hôn lên má anh một cái, cười nói:

- Phải, nếu anh không yêu em nữa, em nhất định sẽ vượt tường cho anh xem

Trình Ca nhìn tôi, trong mắt anh tràn đầy vẻ yêu thương cùng nụ cười sùng nịch. Yêu thương... như thể là đủ rồi!!

Bầu trời hôm nay trong lành nhưng ai biết được ngày mai lại là một màu đen tối bắt đầu cho một cơn mưa dai dẳng mãi không dứt...

□□□ TRUYỆN: MỘT ĐỜI THƯƠNG.

CHAP 16.

"Đừng", tiếng sấm chớp vang dội, tôi giật mình bừng tỉnh giữa ban ngày. Ngó xung quanh Trình Ca đã đi mất, cảm giác khi tỉnh dậy không có anh thật là không tốt chút nào. Vội tung chăn, tôi chân trần chạy đi tìm anh.

Đi đến trước thư phòng, tôi gấp gấp đẩy mạnh cửa vào, bên trong Trình Ca đang nói chuyện với ai đó qua màn hình máy tính. Thấy tôi gương mặt hoảng sợ, anh nghiêm túc nói vào màn hình:

- Kết thúc đi.

Nói rồi anh đứng dậy đi về phía tôi, gương mặt lo lắng, bàn tay khẽ nâng niu lau đi nước mắt không biết từ khi nào đã vương vãi trên má.

- Sao vậy, sao em lại khóc?

Tôi cuộn người co rúm ôm anh thật chặt, mới vừa nãy thôi, tôi nằm mơ thấy anh bị giết chết.. tôi lại đang mang thai bụng to, một mình dưới mưa ôm thân thể còn nóng ấm của anh, trên trời mưa to như muốn lấy mạng người.. Tiếng sấm rền vang, tôi bật người tỉnh dậy...

- Em sợ, em sợ quá.. anh ơi, anh đừng đi, anh đừng đi mà...

Trình Ca ôm lấy tôi, anh siết chặt thêm một vòng, bàn tay to lớn vỗ về sau lưng tôi như là một kiểu an ủi mà anh vẫn hay làm.

- Anh đây, anh sẽ ở đây, anh ở đây mà.

Tôi khóc tu tu trong ngực anh đến khi bản thân cảm thấy an tâm hơn, tôi mới thì thào, nói:

- Em vừa nằm mơ, giấc mơ đáng sợ quá, em mơ thấy anh bị giết chết... huhu...thật sự sợ lắm.

Trình Ca khẽ cười, giọng anh bình thản:

- Thì cũng là mơ thôi mà, đừng không?

- Nhưng...nhưng mà em vẫn lo lắm, em ít khi nào mơ linh tính kiểu như vậy..

Tuần Trình im lặng, anh nhìn xuống chân tôi, cau mày có chút không vui:

- Trời mưa sao em lại đi chân trần, còn mặc áo ngủ phong phanh nữa, anh đưa em về phòng.

Tôi níu tay anh lại, gương mặt rầu rĩ:

- Em không ngủ nữa đâu, khi nãy giấc mơ kia vẫn còn hiện hữu trong đầu, trong mơ em lại đang có thai nữa, bụng to như này này...

Vừa nói tôi vừa diễn tả, cách đó không xa Sói đang co người vào trong góc, tôi thoáng nhìn qua anh thì có chút giật mình. Ày...dạo này tôi hành xử lỗ mãng quá, quên mất Sói vẫn còn ở đây.

Trình Ca nghe đến có thai liền cau có, anh nhìn chăm chăm vào bụng tôi, hỏi:

- Thế sao bây giờ bụng em lại không có gì?

Tôi:!!!!

Sói:!!????

Cái này thì làm sao tôi biết được, đâu phải chỉ mình tôi muốn là có đâu chứ!

- À...thì chỉ là mơ thôi mà, là mơ mà.

Trình Ca không nói nữa, anh một tay nhấc bổng tôi lên, giọng trầm khàn:

- Anh không thích mơ, em mau mau một chút, anh sắp già đi rồi.

Tôi ngơ ngác, anh già đi sao? Anh mà già thì đám đàn ông ngoài kia là gì đây?

Tôi im lặng cầm nắm đề mặc anh vác đi, vì tôi biết có kêu gào cũng vô ích, một khi anh đã vác thì chỉ có chết ngất ở trên giường mà thôi.

Sói nhìn tôi với ánh mắt thương cảm, chắc tâm tình hẳn đang sợ hãi lắm vì có một đại ca háo sắc như Trình Ca.

Cuộc sống của tôi dạo gần đây rất rất là nhàn hạ, tôi nghe tên Sói báo rằng công việc gần đây rất thuận lợi, ngoài việc Thanh Lam vẫn hay quấy rầy ra thì không có gì đáng kể.

Mà nói về cô gái tên Thanh Lam này cũng không hẳn là tốt, mỗi lần cô ta nhìn tôi, tôi như cảm thấy nổi cá da non. Không biết vì sao tôi có linh cảm cô ta sẽ làm nên cái chuyện gì đó rất kinh thiên động địa!

Sáng hôm nay đi Bạch nấu một nồi chè hạt sen đậu xanh, di nói Tuần Trình rất thích chè đậu xanh nhưng tôi lại không thích mấy. Ấy mà lúc đi Bạch nấu xong, một mình tôi lại ăn lấy 3 chén liền. Kết quả cuối cùng là vì no quá nên tôi phải đi ra sau vườn lăn lộn một phen để tiêu thực. Lúc Trình Ca về, tôi vẫn còn đang lăn lộn đấm đánh.

- Tam Như, không có gì làm thì đi dạo đi sao lại ở đây tập quyền?

Thấy Trình Ca và Sói đang đi đến, tôi co chân đá một quyền lên cao, bàn chân thẳng tắp thật oai hùng...Ừ oai hùng là tôi thêm vào...

- Chị Như ngứa chân rồi à?

Tôi cười hề hề:

- Có chút nhớ nghề, hay mai mọi người cho tôi đi theo đi.

Trình Ca nghiêm mặt:

- Em quên lần trước vừa đến bar là xảy ra chuyện sao, còn muốn đi làm nữa?

Tôi buồn hui, thật sự chuyện lần đó cũng đâu phải do tôi, là do Bích và Thúy Nhã chứ bộ, tôi thật sự nằm không cũng trúng đạn mà.

- Chị Như em thấy tốt nhất chị nên ở nhà thì hơn, à hay là nếu chị nhàm chán có thể đi mua sắm, đừng lo tiền của Trình Ca chị xài không hết đâu.

Tôi đi đến bên cạnh Tuấn Trình, về mặt bắt đắc dĩ:

- Sói anh lo thừa rồi, tôi có được đi đâu đâu mà mua sắm, không lẽ mua xong lại mua, mua nhiều thì có mặc hết đâu.

Thấy tôi buồn rầu ủ rũ, Sói cũng đồng cảm không ít. Hắn nhanh miệng nói:

- Hay là chị đến trung tâm đào tạo đi...à...ừ...

Nói đến đây lại không nghe hắn nói nữa, tôi liếc mắt nhìn lên thì thấy tên Sói đang co người vì Trình Ca đang trừng mắt với hắn.

- Cậu lo việc của cậu đi, nếu không đừng trách tôi bắt cậu thử nghiệm bầy cá mới đem về.

Sói nghe đến cá liền rút người co giò chạy mất, tôi cũng tính chạy theo nhưng liền bị Trình Ca kéo lại. Anh lôi tay tôi vào trong đình nghi mát, nghiêm túc nói:

- Em chán lắm sao?

Tôi thành thật gật đầu:

- Có chút chán, anh biết đó em quen với đánh đấm rồi, trước kia em được đào tạo để làm việc cho anh chứ đâu phải để làm người tình của anh đâu...

Trình Ca cau mày:

- Người tình?

Tôi khẽ lùi về sau, mùi nguy hiểm đang đến quá gần:

- Em...à mà đúng mà..

Trình Ca nhìn tôi, mặt anh thật sự rất không vui, môi mông khẽ nhếch lên, anh nói từng tiếng rõ ràng nghiêm túc:

- Tam Như, anh không xem em là người tình, nếu em cảm thấy không an toàn đến thế thì gả cho anh đi.

Tôi cười xi...tưởng gì gả cho anh thôi mà... Ở khoan, gả cho anh, gả cho anh sao???

Hai má tôi nóng ran, tay run run như không tin vào mắt mình.

- Gả cho anh... em gả cho anh? Hiện tại anh đang cầu hôn em sao hả Tuấn Trình?

Trình Ca nắm lấy tay tôi, ánh mắt anh nhu mì:

- Ừm, anh biết là do anh không chu đáo, trước kia anh nghĩ chỉ cần em ở bên anh là được, việc cưới nhau không quan trọng. Nhưng mà nếu em đã cảm thấy không an toàn đến vậy thì anh nhất định không để em chịu thiệt thòi.

Nói rồi, anh rút trong túi quần một hộp nhung đen, bên trong là chiếc nhẫn bạch kim đính kim cương tinh xảo sáng lấp lánh.

- Tam Như, gả cho anh đi, được không em?

Tôi cảm giác tay ừ mắt nhòa đi rất nhiều, trước mắt chỉ còn thấy được gương mặt của anh. Gương mặt thật lòng, quan tâm và lo lắng...

Trái tim đập không ngừng, tôi chưa từng nghĩ đến ngày nào đó Trình Ca sẽ quỳ dưới chân tôi cầu hôn kiểu này. Anh là một người không mấy lãng mạn càng không chú trọng hình thức quá nhiều. Tôi đã chuẩn bị tâm lý cả đời này sẽ không lên xe hoa, không gả cho ai chỉ lẳng lặng ở bên cạnh anh, sinh cho anh mấy đứa trẻ đáng yêu là đủ lắm rồi. Vì bản thân tôi có cái gì tốt đẹp mà đòi hỏi cao sang đến thế, cái mạng này cũng là anh mua về, dạy dỗ tôi cũng là do anh, yêu thương bảo vệ tôi cũng đều do anh. Như thế thì còn đòi hỏi cái gì nữa chứ?

Bàn tay run rẩy, hốc mắt cũng không tự chủ được mà rơi lệ..

Trình Ca không nóng vội, anh vẫn quỳ ở đó, giọng càng ôn nhu thâm tình:

- Em không đồng ý ngay cũng được, anh biết em vẫn chưa thật sự tin tưởng anh..

Chưa đợi anh nói hết câu, tôi đã gật đầu lia lịa, vừa gạt nước mắt vừa rơi không ngừng:

- Em... đồng ý... đồng ý mà..

Trình Ca mỉm cười, anh hôn tay tôi, lại lau đi nước mắt đang lấm lem trên mặt:

- Ngốc, sao lại khóc hả, anh có ép em đâu?!

Tôi vừa khóc lại vừa cười, cảm giác bây giờ chắc chỉ còn thiếu mọc thêm cánh bay lên cung trăng thôi. Tôi nào có tài cán gì kia chứ, nào có phúc phần gì lớn đến thế...

Trình Ca một tay lấy nhẫn, lát sau lại đeo nó vào tay tôi, chiếc nhẫn sáng lấp lánh đeo vừa khít vào ngón áp út. Tôi ngắm nhìn chiếc nhẫn, không phải vì nó to nó đắt giá mà vì tâm tình của người mua chiếc nhẫn này.

Trình Ca.... em thật sự yêu anh mất rồi!

- Tam Như, sau này đi theo anh, sinh con cho anh, mãi mãi ở bên cạnh anh, có được không em?

Tôi nhìn anh, kiễng chân hôn lên môi anh, dưới ánh nắng hiền hòa, gương mặt anh như hòa chung một màu. Đẹp đẽ, sáng rực, ấm áp....

- Em hứa, chỉ cần anh còn cần em thì em sẽ ở mãi bên cạnh anh. Tam Như xin hứa...

Trình Ca véo mũi tôi, ánh mắt anh sáng rực mà nhu tình:

- Ngốc không cần em hứa chỉ cần em có anh trong tim là được rồi.

Tôi không đáp lại, chỉ khẽ ôm lấy anh, tôi sắp được làm vợ người ta rồi!

Mấy ngày sau phải nói là bận rộn, bận rộn đến bù đầu, cái tên Trình Ca chẳng hiểu gì lại chọn ngày kết hôn vào một tháng sau. Ôi tôi bận đến nỗi không có thời gian ăn trưa.

Vừa gặm một cái bánh bao nhân thịt cua vừa lật xem mấy nhà hàng có thể đãi tiệc cưới. Sói kể bên lại đang bù đầu lên danh sách khách mời.

- Chị Như quá nhiều, quá nhiều người rồi.

Tôi hét lên:

- Tôi cũng sắp điên rồi, xem từ sáng đến giờ vẫn chưa chọn được một địa điểm làm tiệc. Sói hay là anh chọn luôn đi, tôi mệt rồi.

Sói nhảy dựng, anh vò đầu bức tai:

- Chị Như, chị rảnh rồi làm gì, ngồi giúp tôi đi, một mình tôi quả thực làm không xuể.

- Này, tôi giúp anh nhiều lắm rồi đấy nhé.

Sói gào thét:

- Nhưng đây là hôn lễ của ai, đâu phải của tôi.

Tôi vênh mặt, hét:

- Vậy anh đi nói với Trình Ca đi, đi nói là không phải hôn lễ của anh nên không làm đi.

Sói im lặng, gương mặt hấn u ám:

- Chị Như, chị thay đổi rồi, chị không còn là Tam Như mà tôi quen nữa, tôi buồn quá.

Nhìn gương mặt sầu thảm buồn rầu của hắn, tôi lại thấy đáng thương. Nói gì thì tên Sói này thật sự rất tốt với tôi, kể từ lúc tôi đi theo Trình Ca đến giờ, hắn không hề bắt nạt tôi, còn có lúc che chở cho tôi nữa.

Thở dài, tôi lại cầm quyển chụp danh sách các nhà hàng lên, lật lật xem tiếp.

- Thôi được rồi, để tôi xem, để tôi xem mà, anh đừng than thở nữa.

- Ai than thở?

Từ xe Trình Ca đi đến, tôi vội nhường cho anh một chỗ ngồi.

- Không có gì, bọn em chỉ đang bàn luận để tổ chức hôn lễ thôi.

Trình Ca cau mày:

- Anh chẳng phải nói là để Sói làm sao, em nhúng tay vào làm gì?

Anh vừa nói vừa nhìn tôi, gương mặt lại đen thêm một chút:

- Tam Như, em ốm đi sao, anh vừa đi công tác có mấy hôm mà em đã ốm đi như thế này?

Tôi cảm giác thật sự rất muốn khóc... chẳng phải do anh sao, đi công tác thì đi đi, tự dưng lại gọi về bảo rằng tháng sau tổ chức hôn lễ. Tôi hoang mang đến cứng đờ người, phải mất hơn 15 phút đồng hồ mới hoàn hồn lại.

- Em vẫn thế mà, chỉ có điều là việc tổ chức hôn lễ gấp quá nên em đang giúp Sói một tay.

Trình Ca nhìn qua Sói, tên này giờ đây cả người ngu ngu ngẩn ngẩn, tóc tai bù xù, mặt mày đen thui.

- Trình Ca thật sự là gấp quá, em không làm kịp nên mới nhờ chị Như một tay.

Trình Ca lại cau mày, anh ngã ra sau ghế, xoa xoa vai tôi, nhàn nhạt nói:

- Tôi kêu cậu làm khi nào, không phải tôi chỉ bảo cậu lên danh sách khách mời thôi sao. Đừng nói với tôi chỉ nhiều đó mà cậu cũng không làm được?

Sói ngẩn người, anh hỏi gấp:

- Chỉ lên danh sách khách mời thôi sao, không cần làm cái khác?

Trình Ca gật đầu:

- đương nhiên, chỉ riêng việc đó là cần cậu đích thân làm còn những việc khác chẳng phải có người lo cậu chỉ cần kiểm tra lại lần cuối là xong sao?

Sói đứng bật dậy, anh hét to mừng rỡ:

- May quá, may quá.

Tôi cũng phấn khích không kém, hò hét:

- Khỏe rồi, khỏe rồi, Sói anh biết không, tôi thật sự không có hứng thú với bông hoa cây cảnh, mấy việc cần tính thẩm mỹ này tôi là gà mù. May quá, quá may rồi.

Sói càng phấn khích, hẳn quên luôn kiên dè mà ôm lấy tôi nhảy vòng vòng, tôi cũng hùa theo vừa ôm nhau vừa la hét.

- Hai người làm loạn cái gì?

Nghe tiếng quát, tôi với Sói liền dừng lại. Tôi ngơ ngác nhìn Trình Ca, tên Sói cũng ngơ ngác nhìn tôi, cả 2 không biết nói cái gì.

- Còn ôm nhau nữa, buông ra!

Ôm nhau? Tôi giật mình vội buông tay tên Sói ra, hú hồn thì ra là do hai đứa tôi mừng quá ôm lấy nhau chọc cho Trình Ca giận.

Trình Ca liếc mắt nhìn Sói, kéo tôi đi lên phòng, giọng anh trầm trầm:

- Cậu mau làm xong đồng thiếp mời này đi, còn nhiều việc cần cậu lo đấy.

Sói nghiêm mặt, hẳn gật đầu kiên định:

- Em rõ rồi thưa Trình Ca.

Trình Ca vừa kéo tay tôi vừa nói, vừa đi tôi vừa quay lại co tay thể hiện sự quyết tâm, Sói cũng gật đầu, mặt hắn chẳng khác gì mấy thanh niên chuẩn bị đi nghĩa vụ quân sự, tràn đầy khí phách chuẩn bị ra chiến trận.

Lên đến phòng, Trình Ca kéo tôi vào trong, anh ôm lấy tôi:

- Nhớ anh không?

Tôi thành thật gật đầu:

- Nhớ.

- Nhiều không?

- Rất nhiều.

Trình Ca bật cười, anh ôm tôi, để đầu tôi tựa vào ngực anh. Bờ ngực anh rộng rãi lại ấm áp dễ chịu, tôi cọ mặt vào ngực anh, lại tham lam hít hà không thôi.

- Tuấn Trình, sao lại kết hôn gấp đến như vậy?

Lão Trình thông thả trả lời:

- Em không muốn sao?

- Không phải không muốn, chỉ là gấp quá em không kịp chuẩn bị thôi.

Trình Ca buông tôi ra, anh cười nhẹ:

- Không cần chuẩn bị gì hết, chỉ cần hôm đó em chịu đến hôn lễ làm cô dâu của anh là được rồi.

Tôi mỉm cười, là nụ cười của hạnh phúc và yêu thương.

Trình Ca cúi người xuống hôn lên môi tôi, tôi cũng cuồng nhiệt đáp lại, môi lưỡi quấn quýt day dưa nhiệt tình. Đã mấy ngày rồi không gặp, không nhiệt tình hơn thì không đúng rồi. Bàn tay to lớn của anh đưa xuống ngực tôi, lần mò vào trong. Ngay lúc ấy tôi vội bật dậy, đẩy người anh ra, hét:

- Dừng lại không được.

Trình Ca bị mất hứng, gương mặt anh ngờ nghệch, hỏi:

- Sao lại không được?

Tôi lùi về sau, đồng dục nói:

- Chưa đến một tháng nữa là chúng ta kết hôn rồi, từ giờ đến khi động phòng anh và em không được.... với nhau.

- Chúng ta còn chưa đủ gọi là động phòng sao?

Tôi nhìn anh, về mặt cười cợt của anh thật là phách lối. E hèm lần nữa, tôi nói thẳng:

- Cái đó không tính, người ta nói gái chưa già đi không được đánh mất trinh tiết...

Mẹ kiếp, tôi đang nói cái gì vậy????

Trình Ca xoay người nửa nằm nửa ngồi trên giường, anh bật cười sáng lạng:

- Ai bày cho em cái trò vớ vẩn này vậy?

Tôi nhìn mặt anh càng thấy bất an, không nói nhiều tôi lôi tay anh ra ngoài, đẩy anh ra ngoài cửa, tuyên bố:

- Từ giờ em ngủ ở đây, anh về phòng mình đi, nhớ là nam nữ thụ bất tương thân. Trước khi đám cưới diễn ra, bọn mình không được ngủ cùng nhau nữa.

Nói rồi không đợi anh đồng ý, tôi đóng sầm cửa lại, không quên chốt luôn khóa cửa. Đến khi nghe tiếng bước chân đi xa tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không phải tôi mau mề làm loạn, mà chỉ là tôi nhớ đến bà nội trước kia đã từng nói. Nam nữ trước khi cưới nhau không nên quá gần gũi chuyện kia, nếu không về sau sẽ không có hậu. Chẳng biết là đúng hay không đúng, nhưng tôi vẫn muốn làm. Vì tôi xem cuộc hôn nhân này là quan trọng nhất và cũng là duy nhất mà tôi có được!

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Một tuần nữa là đến hôn lễ, tôi đến bây giờ vẫn còn ngơ ngác như không tin vào những gì mình thấy nữa. Nhanh quá, thật là nhanh quá!

Đang ngồi cho cá ăn, tôi nhận được cuộc gọi của Trình Ca.

- Em đến studio đi, hôm nay thử váy cưới.

Tôi gạt đầu, phản kích cực điểm:

- Em đi ngay, anh chờ em nhé.

- Ủ từ từ thôi, em đến trước đợi anh, anh đến trễ một chút.

- Vâng ạ.

Trà lại thật nhỏ nhẹ, không đầy 5 phút sau tôi đã ngồi trên xe đến studio, không giấu được sự phản kích cực điểm của mình, miệng tôi cứ cười tùm tùm mãi.

Chú tài xế thấy tôi vui vẻ cười không ngấm được miệng, ông liến trên.

- Cô Như hôm nay vui quá đấy.

Tôi xua tay, cười hi hi:

- Vâng, cháu sắp làm cô dâu rồi đó chú.

Chú tài xế cũng vui vẻ chúc mừng:

- Chúc mừng cô với ông chú, thật là thấy hai người hạnh phúc tôi cũng vui lắm. Tôi chờ cô từ khi cô mới vừa về, nhìn cô cực khổ chịu thương tích đầy mình mà tôi không nỡ...

Tôi nghe chú tài xế nói mà trong lòng cảm khái không thôi. Mới đây cũng đã hơn 2 năm rồi, nói nhanh không nhanh, nói chậm cũng không chậm. Cái hình ảnh tôi chạy ở rừng biên giới tìm đường thoát vẫn còn đọng lại trong tôi. Nếu ngày hôm đó Trình Ca không cứu tôi thì có lẽ bây giờ tôi đã đang sinh con đẻ cái cho mấy lão bụng bự ở cái nhà nào đó rồi.

May thật, may vì tôi gặp được Trình Ca đúng thời điểm!

Tôi đến studio được tầm 5 phút thì Trình Ca đến, nhìn thấy anh tôi mỉm cười rạng rỡ.

- Anh đến rồi ă?

Trình Ca vươn tay ôm lấy tôi, giọng anh nhẹ nhàng:

- Ủ anh vừa xong việc, em đến bao lâu rồi?

Tôi gạt gù:

- Vừa đến thôi.

- Ừm vào trong đi.

Nhân viên cửa hàng ra chào đón, đích thân giám đốc của studio ra tiếp tôi và Trình Ca.

- Trình Ca, váy của anh đặt đã có, mời anh qua đây xem.

Trình Ca nắm tay tôi, anh đưa tôi vào trong. Bên trong là một căn phòng khá lớn, trong đây treo rất ít váy không giống như bên ngoài.

- Những thứ tôi đặt đã có chưa?

Vị giám đốc cười tươi, đáp:

- Dạ tất cả đã xong.

Quay sang tôi, vị giám đốc nói:

- Cô Như, mời cô theo tôi vào trong, váy cưới của cô đã xong.

Tôi gật đầu, buông tay Trình Ca đi vào trong. Phía trong một chiếc váy cưới màu trắng đuôi cá ôm sát người được treo ngay giữa, kế bên một chiếc váy màu da người xòe rộng, làn đuôi váy dài chắc phải hơn 1m. Tôi nhìn hai chiếc váy, đầu óc có chút hỗn loạn, đẹp quá, đẹp không khác gì váy công chúa mà tôi khi nhỏ được xem trên tivi.

- Đẹp quá!

Vị giám đốc cho người nâng chiếc váy xòe lên, cô ấy mỉm cười, nói:

- Đây là mẫu thiết kế độc quyền của cửa hàng tôi, Trình Ca đã đặt hơn 3 tháng trước, bên bọn tôi phải tập trung hết nhân lực để thực hiện cho kịp ngày giao.

Đặt từ 3 tháng trước sao?

Tìm tôi đập mạnh, cảm giác lâng lâng không tả được, 3 tháng trước...3 tháng trước tôi và anh vẫn chưa ở bên nhau mà?!

Trình Ca, anh yêu em từ bao giờ vậy?

Thấy tôi thất thần, vị giám đốc thều thều tôi vài cái.

- Cô Như, cô Như...

Nghe tiếng gọi, tôi giật mình, vội trấn tĩnh lại bản thân, nói:

- À tôi đây.

- Cô Như theo tôi vào thử váy nhé.

Tôi gật đầu, cố ngăn lại cảm xúc đang dâng trào trong lòng, đi từng bước như bay vào trong phòng. Chiếc váy xòe được đem đến, mấy nhân viên chụm lại thành một chỗ giúp tôi mặc chiếc váy lên người.

- Oa đẹp quá!!!

Nghe tiếng khen, tôi nhìn vào trong gương, quả thật là rất đẹp, người ta thường nói người đẹp vì lụa là không sai mà. Bộ váy ôm khít, gần như là vừa vặn không dư không thiếu lấy một phần vải nào.

- Cô Như, cô có muốn sửa lại ở đâu không?

Tôi lắc đầu, miệng cứng đờ vì vui mừng.

- Không cần đâu, như vậy rất vừa rồi.

- Được, cô ra ngoài cho Trình Ca nhìn một chút đi.

Tôi gật đầu, bước xuống bậc, phía sau mấy cô nhân viên cùng nhau ôm phần đuôi váy. Chiếc rèm được vén lên, tôi đi từng bước chậm rãi ra ngoài.

Đến khi thấy được Trình Ca đang gác tay vào tủ quần nhìn tôi, tôi mới biết hồi hộp được viết như thế nào. Anh đứng đó, gương mặt nghiêm túc, thần sắc nghiêm nghị khiến người ta nhìn không được mà phải khiếp sợ.

Tôi đi từng bước đến trước mặt anh, trôi nổi vẫn không ngưng nụ cười rực rỡ. Anh đã thay bộ vét trắng, một thân cao lớn tỏa ra khí chất hơn người.

Nhìn tôi, ánh mắt anh nhu hòa hơn hẳn, môi nhếch lên cười nhẹ, giọng anh ấm áp thâm trầm:

- Em đẹp lắm!

Tôi cười bên lên:

- Anh cũng vậy, đẹp trai lắm.

Cả hai bật cười, tôi vẫn không thể tin được rằng mình đang đi thử váy cưới, cũng không dám tin rằng chồng tương lai của tôi lại là Trình Ca, người đàn ông thần tượng của biết bao nhiều người.

- Em gả cho anh có thấy hạnh phúc không?

Tôi mỉm cười cười gật đầu, nói không cần suy nghĩ:

- Rất hạnh phúc.

Anh ôm lấy vai tôi, cúi người hôn lên trán tôi, cái hôn trìu mến ấm áp mà yêu thương..

- Trình Ca, hôm nay chụp ảnh cưới luôn được không?

Trình Ca gật đầu, anh lại nhìn tôi hỏi:

- Chụp luôn nhé?

Tôi đương nhiên là đồng ý rồi, Trình Ca hỏi tôi có muốn chụp ngoại cảnh không, tôi lại không thích mấy. Hình cưới tôi chỉ muốn đơn giản, chụp một tấm ảnh thật to để phòng vợ chồng là được rồi. À ừm nhắc đến vợ chồng, mặt tôi tự dưng nóng ran lên, hai má lại đỏ ửng.

- Tam Như, em đang nghĩ cái gì mà đỏ mặt vậy?

Tôi giặt mình, cười giả vờ:

- Nào có gì, em bình thường mà.

Anh nhìn tôi, lát sau lại áp mặt sát mặt tôi, cười đều:

- Thật không, hay là đang nghĩ chuyện kia, em nhìn lâu như thế... à anh hiểu rồi.

Tôi chưa kịp phản bác đã nghe tiếng nhiếp ảnh gia nói lớn:

- Đúng rồi, đẹp lắm, hai người giữ nguyên tư thế đó đi. Đúng rồi đúng rồi, đẹp hết sảy...

Cái studio này, chụp ảnh mà toàn rình mò cô dâu chú rể thôi!!!

Do tôi thích đơn giản nên không chụp quá nhiều ảnh, tầm hơn 1 tiếng sau là xong. Thay bộ váy, tôi đi theo Trình Ca về công ty của anh.

- Anh này, váy đẹp nhưng nặng quá.

Ngồi trong xe, anh đang chăm chú xem tài liệu, nghe tôi nói, anh ngước mắt lên nhìn:

- Nặng quá sao em?

- Vâng, có một chút.

Anh cũng không nói gì, chỉ im lặng làm việc tiếp. Tôi nói cũng là nói vậy thôi chứ thật ra bộ váy ấy là đẹp lắm rồi.

Thời gian gần đây, Trình Ca dọn dẹp bớt vài tổ chức rửa tiền và quán bar, anh cho mở một công ty điện tử với quy mô khá lớn. Có lần tôi không hiểu hỏi anh vì sao anh lại mở công ty, lúc đó anh chỉ cười nói: " Anh không muốn con anh sau này tiếp nối nghề của anh ". Nghe đến đó chẳng hiểu sao tôi lại thấy chua xót, tuổi thơ của anh đã từng rất cơ cực, thời trẻ cũng toàn là dao súng đánh nhau, đến cái độ này anh lại từ bỏ tất cả đi theo con đường chính thiện. Vì anh không muốn con mình sau này cũng cơ cực như anh...Người đàn ông này, ưu điểm đã đủ lần áp hầu hết những khuyết điểm không đáng có rồi!

Hôm trước lễ cưới, bên studio cho người đem váy cưới và ảnh cưới đến. Tôi phải ngạc nhiên há hốc mồm khi mà váy cưới xòe đã gần như mỏng đi mấy lớp. Không những thế đuôi váy còn ngắn đến đáng thương...

- Đây...sao lại đổi rồi?

Vị giám đốc đích thân đem váy đến, cô ngỡ ngác hỏi lại:

- Dạ theo yêu cầu của Trình Ca, bên tôi phải gấp rút chỉnh sửa theo yêu cầu.

Trình Ca cho chỉnh sửa sao, có phải??? Thôi hỏng rồi, tôi chỉ là vô ý nói ra thôi mà, nào xem là thật chứ?!

Đau lòng sờ sờ váy cưới, tôi đành nuốt nước mắt vào trong, thầm trách bản thân mình ngu ngốc, ăn nói linh tinh.

- Cô Như, nếu cô muốn váy dài như cũ tôi sẽ cho người làm lại, không có vấn đề gì.

- Thật sao, làm lại như cũ được sao?

Vị giám đốc gật đầu:

- Được nhưng độ dài sẽ ngắn đi một chút, độ mỏng vẫn giữ nguyên như bây giờ. Cô thấy được không?

Tôi gật đầu, dài một chút là được rồi, tôi không muốn đi chiếc váy ngắn cùn này lên sân khấu đâu, trong như mấy đứa bé mặc váy công chúa nhỏ, không thích hợp cho lắm.

Vì là chỉnh sửa lại nên bộ váy xòe ngày mai bên studio sẽ cho người mang trực tiếp đến hôn lễ. Chỉ còn một ngày nữa thôi là tôi đã quang minh chính đại gả vào nhà họ Vương, làm vợ Vương Tuấn Trình rồi. Phấn khích đến mức ngủ cũng toang miệng cười!

Sáng hôm sau, tôi không kịp giặt mặt chú rể đã vội theo xe đến phòng cô dâu ở khách sạn nơi tổ chức hôn lễ để trang điểm. Trình Ca cho mời chuyên viên trang điểm nổi tiếng về làm trang điểm này xuyên suốt buổi tiệc cho tôi.

Lúc tôi đến nơi thì mọi người bắt tay ngay vào việc, ông chú trang điểm nhìn tôi, xong lại nhìn vào gương, giọng ông khá vui:

- Cô dâu này gương mặt tốt quá, mọi người lại ít đi nhiều việc rồi.

Tôi cười cười, biết chắc là ông ấy đang khen mình, chẳng biết khen thật hay đùa nhưng cứ khen là đã làm người ta yêu thích rồi.

Phải ngồi trên ghế đến 2 tiếng đồng hồ, mãi đến khi trang điểm xong tôi mới đi sang phòng bên cạnh thay váy. Phía sau có người của Trình Ca đi theo giúp tôi, đến trước cửa phòng, tôi thấy có người đã đợi sẵn, thấy tôi cô ta mỉm cười, nói:

- Chị Như, chị đi qua bên kia đi, váy cũng được đem qua bên ấy rồi, trong phòng này vừa sơn sửa lại nên không dùng được.

Tôi gật đầu, nhìn nhìn cô gái trước mặt, cô gái này có chút gì đó lạ nhưng trên người cô ta vẫn mặc váy của studio nên tôi cũng không lấy làm nghi ngờ nhiều.

Đến trước cửa phòng, cô ta mở cửa cho tôi vào nhưng cô ấy lại không vào. Vừa bước chân vào trong tôi đã nghe tiếng ầm, cánh cửa đóng sầm lại, cô bé đi theo tôi bị nhốt bên ngoài. Thấy có gì đó không đúng tôi liền lui về sát cửa, từ trong phòng nhảy ra mấy tên áo đen lao đến, tôi điên tiết nghĩ thầm có người giờ thủ đoạn trong hèn lố. Bực dọc, tôi chửi một tiếng:

- Mẹ tui bây dám đến phá đám cưới của bà à?

Bọn chúng lao đến tôi như beo vỗ con mồi, tôi lại không hiểu như bọn chúng nghĩ. Một tay tát đũa trên, tay lại đá đũa dưới, hai bên tả xung hữu đột đập phá loạn hết lên.

Lần này tôi không muốn nhịn mấy thằng điên này nữa, dám đến phá đám cưới của tôi, được lắm, để bà méc chồng bà xem chúng mày có bị bắt cho cá rìa vùng kín không thì biết.

Vì là đi làm cô dâu nên trên người tôi không có dao găm, bên ngoài lại lặng im như tờ, cơ bản kêu gào là không ai nghe.

Đang đánh nhau hăng say quên trời quên đất, bụng tôi lại đột nhiên hơi đau, con đau không nhiều nhưng là nhâm nhâm đau rất khó khăn chịu. Nghĩ nghĩ không lẽ mình đến tháng???

Đang còn không biết thế nào thì "lũnh" một phát, bụng tôi bị một cước thật mạnh đánh tới. Tôi ngã về sau, hai tay ôm bụng, con đau lại kéo đến như vũ bão. Tôi không đứng dậy được cũng không đánh trả được nên bọn áo đen liền kéo tôi ra ngoài.

Mở hồi tưởng ra như suối, bọn chúng bỏ tôi vào một thùng rỗng chuyên để khăn trải bàn, sau đó đưa tôi ra ngoài. Trước khi đi, bọn chúng cũng không quên đánh thuốc mê cho tôi bất tỉnh.

Đến khi tôi tỉnh lại, trên bụng vẫn đau, không đau nhiều nhưng cứ âm ỉ vùng bụng dưới. Nhìn xung quanh căn phòng tương đối sạch sẽ, trong phòng đặt một cái tivi to, tay chân tôi lại bị xích lại không thể cử động được.

Trong màn hình tivi, một đôi nam nữ đang ôm nhau tiến vào lễ đường. Hai mắt tôi như căng hết cỡ, hốc mắt không tự chủ được mà chảy nước mắt không ngừng. Tôi điên cuồng gào lên, vừa gào vừa khóc:

- Trình Ca không được, không được lấy người khác, không được mà.

Màn hình quay cận cảnh cô dâu chú rể, gương mặt chú rể cười tươi, cô dâu lại hết sức xinh đẹp... Gương mặt cô ta đến chết tôi cũng không quên được... là Thanh Lam...chính là cô ta..

Bỗng dưng màn hình chuyển hướng quay cận cảnh Thanh Lam, cô ta mỉm cười, nói:

- Tam Như, cô nghĩ cô có giá đó ư, Trình Ca là của tôi, anh ấy chỉ yêu một mình tôi thôi. Ngày hôm nay cô bị bắt là do anh ấy sai người làm, anh ấy đã nhận ra tình cảm của anh ấy là giành cho tôi nên là... haha xin lỗi cô, cô ở chơi vài hôm đi đến khi vợ chồng tôi đi hưởng tuần trăng mật về sẽ thả cô ra.

Tiếng cười vang vọng, gương mặt Trình Ca vẫn hiện diện trước mặt tôi, anh nhìn vào màn hình, ánh mắt tĩnh lặng không gợn sóng...

- Trình Ca, anh nói cho cô ta biết là anh yêu em đi?

Trình Ca nhìn vào màn hình, môi anh mấp máy, giọng anh không lớn không nhỏ nhưng là lạnh nhạt khiến tôi đau đến thấu tận trời xanh:

- Anh yêu em Thanh Lam!

Tim tôi như bị ai bóp nghẹn, hét lên một tiếng đau lòng:

- Anh giết tôi đi..

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Chiếc xích dài giam giữ tôi vào chiếc giường mềm mại, từ hôm qua đến giờ tôi chưa ngủ được một chút nào. Dưới bụng con đau vẫn âm ỉ không ngừng.

- Thả tao ra, thả tao ra lũ chó này.

Đây không biết là câu yêu cầu lần thứ bao nhiêu của ngày hôm nay rồi. Từ năn nỉ, van xin, đe dọa, khóc lóc, tôi gần như điên cuồng làm đủ cách nhưng vẫn không thấy bất cứ ai được vào hỏi han.

Gần như kiệt sức, bụng vừa đau vừa đói, trước mắt tôi chỉ còn một màu trắng hư ảo.. Tôi không hiểu, tôi đến giờ cũng không thể hiểu được vì sao Trình Ca lại phải làm như thế. Anh không yêu tôi nữa, không muốn ở bên cạnh tôi nữa, anh có thể nói mà.. Chỉ cần anh nói thì tôi nhất định sẽ không làm khó anh, tôi sẽ không bao giờ làm khó anh đâu. Tôi tình gì anh phải hành hạ tôi như thế chứ?!!

Một tay ôm bụng, tay còn lại cố gắng chống đỡ đi xuống giường nhưng chỉ được một bước tôi lại ngã nhào xuống đất. Nền gạch lạnh lẽo, lạnh như chính cõi lòng của tôi bây giờ vậy...

- Châu, Ngọc Châu cô có sao không?

Nghe tiếng gọi tôi ngẩng đầu lên nhìn, Trần Luân một tay đỡ lấy tôi, tay còn lại nâng tôi lên giường.

- Anh...anh...

Trần Luân ôm lấy thân thể gầy gò của tôi, giọng hân ôn nhu lo lắng:

- Lát hãy nói, cô cố gắng lên, tôi sẽ tìm cách đưa cô ra khỏi đây.

Tôi gật đầu, bay giờ nên im lặng là tốt nhất, cơ thể tôi gần như sắp chống đỡ hết được nữa rồi.

- Trần Luân à, anh lại thương hoa tiếc ngọc nữa sao, bộ anh quên là cô ta đã lấy đi con chip trên tay anh à?

Thanh Lam, cô ta một thân quý phái đi vào, tôi nhìn cô ta, cô ta lại trừng mắt cười khinh bỉ nhìn tôi. Nếu giây phút đó tôi có dao găm, tôi sẽ xiên cho cô ta một nhát chết ngay tại chỗ cũng được, bộ mặt kia xinh đẹp nhưng đáng hận quá.

- Thanh Lam chuyện của tôi không cần cô nhắc, nên nhớ là giao ước của chúng ta.

Thanh Lam cười ha ha, cô ta đi đến gần tôi, Trần Luân nhìn không được chắn ngang lên trước bảo vệ. Cô à thấy thế liền nhếch môi, đẩy Trần Luân sang một bên, tiến về phía tôi. Thanh Lam nâng cằm tôi lên, giọng à lạnh lẽo không thiếu mùi ganh tỵ:

- Cô tốt sống thật thế mà được 2 người đàn ông...à không bây giờ chỉ còn 1 thôi...cô biết vì sao không? Vì Tuấn Trình là của tôi, là của riêng Thanh Lam tôi thôi. Cô lấy tư cách gì mà tranh giành với tôi.

Tôi ngẫm nghĩ một chút, trong mắt cô ta có ý vị của sự ganh tỵ, mà mức độ ganh tỵ rất mạnh. Nếu như Trình Ca yêu cô ta thì cần gì cô ta phải ganh tỵ với tôi, chưa hết Trần Luân sẽ không thể nào chung hội chung thuyền với Trình Ca được.. Đây là như thế nào?

Tôi già vờ sợ hãi, bây giờ mà quật cường quá thì thiếu điều đi tìm Diêm vương.

- Cô thắng rồi tại sao còn giam giữ tôi, cô và Trình Ca muốn gì?

Thanh Lam như thỏa ý, cô à bật cười:

- Tôi biết cô bây giờ hận tôi và anh Trình nhiều lắm...nhưng mà làm sao được tình yêu mà, cô ép anh ấy cũng không được.

- Tôi không bằng cô, đúng nhưng cô xem cô và anh ta đề tiện nhốt tôi lại thì có ích gì? Chỉ bằng thả tôi ra để tôi đi đến nơi khác sống sau này tôi sẽ không bao giờ quay lại quấy rầy hai người ân ái nữa..

Giọng điệu tôi đau buồn hết sức có thể, Thanh Lam thấy thế còn thích thú. Nếu tôi đoán không lầm, trong việc này e ra có ân tình mà tôi không biết được.

Trần Luân bây giờ mới lên tiếng:

- Cô để tôi đem cô ấy đi được chưa?

Thanh Lam cười nhạt, cô à cho ra bật laptop, trên màn hình tivi hiện lên gương mặt Tuấn Trình. À ta nhìn tôi, cười man rợ:

- Đây là người đàn ông cô yêu thương muốn gửi gắm đến cô, cô mau nghe đi, nghe cho kỹ vào.

À vừa nói vừa ấn đầu kéo tôi lên trước, may có Trần Luân giữ lại nếu không tôi đã ngã nhào lên trước rồi.

Tôi cố gắng gượng, trên bụng đau nhói, mồ hôi rỉ ra không ngừng. Tôi phải cố gắng chịu đựng, bên cạnh Trần Luân may ra tôi còn được sống tốt còn hơn ở lại nơi này chịu đựng đau khổ.

Trên màn hình Trình Ca gương mặt lạnh lẽo, anh đang ngồi trong phòng làm việc, phía sau là tên Sói với vẻ mặt nghiêm túc hết sức.

- Tam Như tôi xin lỗi nhưng người tôi yêu là Thanh Lam...Cố gắng hơn nữa cũng không thể yêu được ai ngoài cô ấy... Tôi biết cô đau lòng nhưng mà để cô ấy đau lòng thì tôi chỉ có thể chọn để cô đau lòng, vì với tôi cô ấy quan trọng lắm...Cứu giúp em chỉ là một việc tôi xem trên lợi ích để làm, hoàn toàn không xuất phát từ tình yêu em phải hiểu cho tôi... Em nên quên tôi đi, tôi sẽ buông tha cho em, còn nếu như em vẫn ngoan cố chống đối lại cô ấy tôi sẽ không để em được sống yên ổn trên cõi đời này!

Bàn tay tôi run run giấu sau chiếc váy trắng, tôi hiểu... tôi hiểu cả rồi!!

- Trình Ca, anh là đồ khốn nạn, anh khốn nạn, tôi hận anh, hận anh...

Kèm theo tiếng hét đau thương là tiếng khóc thảm vang vọng trời đất. Tôi đau lòng, thật sự có chút đau lòng...

Thanh Lam thấy tôi khốn khổ, à vui mừng phấn khích, tay à bóp lấy mặt tôi, nói từng câu từng chữ:

- Cô nên quên đi thì hơn, người như cô không đủ tư cách được yêu thương đâu...haha..haha..

Nói rồi à quay sang Trần Luân, phẩy tay hào phóng:

- Anh đưa cô ta đi đi nhưng nhớ những gì tôi và anh đã nói.

Trần Luân tiến đến ôm lấy tôi, bên ngoài Thanh Lam cho người mở khóa xích, không đợi ai nói Trần Luân một khắc ôm tôi thật nhanh đi ra ngoài.

Đến xe, tôi cố hết sức nói thầm vào tai hắn:

- Bụng tôi...đau...

Cuối cùng tôi ngất đi không còn biết gì nữa..

Lúc tỉnh dậy hình như đã là sáng của ngày hôm sau thì phải, ngược nhìn xung quanh là một căn phòng sang trọng ảm áp. Tôi cố nâng người ngồi dậy nhưng trên bụng vẫn còn khá khó chịu, vừa hay Trần Luân từ cửa đi vào. Thấy tôi, hắn cuốn quýt ấn người tôi xuống, giọng lo lắng:

- Ngọc Châu, cô nằm xuống đi, không được ngồi dậy đâu, bác sĩ nói thai cô yếu có nguy cơ sảy cao nếu cô còn đi lại nhiều.

Tôi cười khẩy:

- Tôi có gì đâu chỉ là sảy thai.. ừ, anh nói cái gì, anh vừa nói ai sảy thai???

Bàn tay tôi run run gần như không khôn chế được, kích động như điên nhào lên phía trước. Trần Luân phải một tay ôm lấy tôi, tay còn lại ấn tôi nằm xuống, hần thở phào một hơi ý vị khó hiểu, hỏi:

- Cô không biết mình có thai sao?

Tôi ngơ ngác lắc đầu, tay bắt gác đặt lên bụng...Con...đây là con tôi và Trình Ca sao??

- Chẳng trách, cô có thai được hơn 1 tháng rồi, hôm qua tôi đưa cô đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra thai yếu, cô phải yên tĩnh nằm trên giường, nếu không sẽ rất nguy hiểm.

Tôi liên tục gật đầu, trên mặt chắc bây giờ đang ngốc lảm. Không giấu được kích động, tôi bắt gác nờ nự cười hạnh phúc và thỏa mãn. Ước nguyện sinh con cho Trình Ca cuối cùng tôi cũng làm được rồi...

Trần Luân nhìn tôi, hần có chút không hiểu được:

- Trình Ca đối xử với cô như thế mà cô vẫn vui kho biết có con với hần sao, cô mù quáng đến thế à?

Tôi lắc đầu, cười nhẹ:

- Trình Ca..anh ấy bị ép!

Trần Luân ngạc nhiên, hần lát sau lại cười khẩy:

- Cô vẫn còn bao che cho hần?

Tôi lại lắc đầu, một tay che lấy bụng nhỏ, ngược mắt lên nhìn Trần Luân, nhỏ giọng nói:

- Trên người tôi, có cái gì nguy hiểm đúng không?

Trần Luân lần này ngạc nhiên cực điểm, hần không do dự, hỏi:

- Sao cô biết?

- Tôi cảm nhận được, nó đặt ở đâu, đầu, ngực hay là chân?

Trần Luân mím môi, hần thở một hơi, nói:

- Bên hông, bên hông trái của cô.

Tôi ngạc nhiên đưa tay sờ sờ, phát hiện ra một khối u u nhỏ.

- Cái này giống boom phát nổ sao?

- Gần như vậy, Thanh Lam cô ta có chip công tác tôi cũng không thể làm gì được, tất cả người của tôi chưa nhìn thấy loại chip boom được gắn vào da con người như thế này. Cô...cố gắng chịu đựng, tôi nhất định sẽ giúp cô.

Tôi gật đầu nhìn hần, xin một khăn cầu:

- Trần Luân tôi biết anh thích tôi nhưng bản thân tôi bây giờ đã là vợ là mẹ của con người ta, tôi căn bản không có cách nào báo đáp được anh. Nhưng mà nếu anh đã thương xót cứu tôi một lần, tôi xin anh có thể giúp tôi một việc nữa không?

- Việc gì, cô nói đi nếu giúp được tôi sẽ giúp?

Tôi cố gắng ngồi dậy:

- Anh giúp tôi liên lạc với Trình Ca, rằng tôi đã được an toàn ở chỗ anh.

Trần Luân ngạc nhiên:

- Chỉ như thế thôi?

- Ừm chỉ cần nhiều đó thôi, Trình Ca tự biết cách đến đưa mẹ con tôi về.

Trần Luân khẽ cười nhẹ, hần không hiểu hỏi:

- Cô tin tưởng anh ta đến mức độ đó sao?

Tôi gật đầu, thành thật nói:

- Yêu nhau phải tin tưởng nhau, nếu đến cả việc tin tưởng vào chồng mình tôi còn làm không được thì nói gì đến việc ra ngoài làm chuyện lớn lao chứ?!

Trần Luân lắc đầu, hần ta cười khổ:

- Xem ra tôi hết cơ hội rồi, thật đáng tiếc..

Tôi nhìn hần, trong mắt hần hoàn toàn có sự tiếc nuối cùng thất vọng. Hần...thật sự là một người tốt nhưng tiếc quá tôi lại không thể yêu được người tốt này rồi, xem ra tên đàn ông xấu xa nào đó mới là gout của tôi.

- Cảm ơn anh, anh rất tốt!

Trần Luân cũng không nói gì khác, hấn gật đầu nhìn tôi thêm một lát sau đó đi ra ngoài.

Tôi khẽ thở dài, bàn tay lại vô thức vuốt ve bụng nhỏ phẳng lì. Trong đây ấy mà bây giờ đã có một sinh linh bé nhỏ, là mầm sống của tôi và Trình Ca.. thật sự tốt quá rồi!!

Nghĩ đến Trình Ca, tôi thoáng chốc cảm thấy rầu rĩ. Anh ấy đã nói với tôi rằng " Tam Như cố gắng tôi cứu em ", người khác có lẽ không biết nhưng tôi thì làm sao lại không biết được. Ngày trước tôi và anh từng chơi đùa với nhau về câu nói ấy. Một câu nói dài nhưng đầu dòng mỗi câu sẽ mang một từ trọng điểm. Cũng giống như hôm qua khi Thanh Lam cho tôi xem đoạn video Trình Ca nói, ở mỗi câu anh luôn ngắt một nhịp mới nói tiếp. Đó chẳng phải là ý chính mà anh muốn biểu đạt hay sao?

Đùa sao, Thanh Lam cô làm sao cướp được ngay đàn ông của tôi được cơ chứ?!!

Sờ sờ bên hông, tôi cố chạm vào nơi có con chip boom nhỏ, chỗ đó da thịt nóng ẩm khác lạ. Tôi không nghĩ rằng Thanh Lam lại có thể dùng thủ đoạn cực đoan đến mức độ này để đối phó với tôi và Trình Ca. Chắc hẳn con chip boom này chỉ có thể ngắt mạch chính mới có thể tháo gỡ được, nếu không thì với thủ đoạn của Trần Luân có thể ngồi nhìn con chip boom vẫn ngang nhiên trong người tôi sao. Còn nữa Trình Ca nếu không vì sự an nguy của tôi thì nhất định đã cho Thanh Lam một nhát ngay tim rồi, với tính cách của anh mà làm những việc dưới sự sai khiến của người khác thật sự là điều tệ hại..

Khẽ nhếch môi cười, Thanh Lam này, tôi phải tự tay xử lý á ta mới cảm thấy sáng khoái!

An yên dưỡng thai ở biệt thự của Trần Luân, mỗi ngày đều ăn ngủ đúng giờ, chiều chiều còn được Trần Luân đưa đi dạo ăn uống vui vẻ. Tôi cũng rất phối hợp với hắn, vì nếu không làm thế Thanh Lam kia sẽ nghi ngờ. Họa may cô á kích động ấn một nút chắc tôi thịt nát xương tan không còn lưu lại một cọng lông trên cõi đời này rồi quá.. Eo con tôi vẫn còn chưa ra đời đâu nha!!!

Hôm nay Trần Luân đưa tôi đi ăn hải sản, trong phòng VIP của nhà hàng là một đội ngũ bác sĩ sản khoa đang túc trực. Thấy tôi đến mọi người không hện mà im lặng thăm khám thai kỳ cho tôi và bé con. Người ngoài không biết nhưng tôi có thể biết được nhà hàng này là của Trình Ca, anh sắp xếp cho tôi đến đây với mục đích an toàn là chính. Thanh Lam cực đoan và nguy hiểm, cô ta có thể cài người theo dõi tôi và Trần Luân ở bất cứ chỗ nào.

- Cô Như, cô và đứa bé đều khỏe, bước sang tháng thứ 3, thai tương đối ổn định nhưng cô vẫn nên chú ý những thứ tôi dặn. Hiện tại cô không thể xem được hình siêu âm nhưng một thời gian sau ổn định lại tôi sẽ cho cô xem tất cả.

Tôi gật đầu, trong lòng vừa vui mừng vừa phần khích..

Sau khi mấy vị bác sĩ đi được một lúc, thức ăn cũng được đưa lên. Trong phòng không còn ai, tôi mới hỏi Trần Luân:

- Anh liên lạc với Trình Ca sao?

Trần Luân tách cho tôi thịt cua, hấn nhàn nhạt trả lời:

- Là hấn liên lạc cho tôi, ở đây là địa bàn của hấn.

Tôi gật đầu, hải lòng ăn một miếng thịt cua, đứa bé này tương đối ngoan ngoãn, ngoài việc mỗi sáng đánh răng sẽ nôn một chút thì cả ngày đều vui vui vẻ vẻ ăn uống ngủ nghỉ thoải mái. Tôi dạo này do ăn nhiều lại béo lên một chút, sắc mặt hồng hào, Trần Luân quả là nuôi khéo.

- Trần Luân, Thanh Lam cô ấy đáng sợ đến mức cả anh cũng phải kiên dè sao?

Trần Luân vẫn bộ dạng lộc vồ tôm, hấn nói:

- Có thể nói thế, ngay cả Trình Ca cũng không lật được cô ta thì tôi không thể rồi. Nhưng mà Thanh Lam đáng lý không thể nào thần thông quảng đại đến mức khống chế được Vương Tuấn Trình. Chỉ là hiện giờ cô ta nắm giữ mạng sống của em nên không ai có thể động đến cô ấy. Con chip boom trong người em là hàng cực phẩm vừa được nghiên cứu.

Tôi ngạc nhiên:

- Tôi là người thử nghiệm đầu tiên sao?

Trần Luân gật đầu:

- Ừm, tôi và Trình Ca cũng không chắc nếu mở lấy con chip boom ra có thật sự như lời Thanh Lam là phát nổ hay không nhưng dù sao cũng không nên mạo hiểm trên tính mạng của em

Tôi gật đầu:

- Tôi cũng không muốn mấy anh mạo hiểm trên người tôi đâu, tôi vẫn còn muốn ăn thịt cua đến khi răng rụng đấy. Nhưng mà Thanh Lam cô ta là ai, trước kia tôi nghe Sói nói cô ta là đào cao cấp được Trình Ca đào tạo lên mà, mà hình như cũng có quan hệ tình cảm với anh mà?

Trần Luân giống như chột dạ, hấn nhét tôm đã lột vỏ vào miệng tôi, háng giọng, nói:

- Ừ thì cũng có, cô ta cũng là tiếp cận tôi lấy con chip kia, nhưng mà tôi chỉ thích thú với thân thể cô ta chứ không đến mức yêu thích mà buông bỏ phòng bị như khi gặp em, cho nên đừng đánh đồng, chẳng ai giống em được cả.

Tôi nghẹn họng, e hèm một tiếng, nhai nhai com tôm

- À ừ anh đừng nhắc chuyện con chip, tôi cảm thấy áy náy..

Trần Luân nhìn tôi, ánh mắt anh dịu nhẹ đi rất nhiều.

- Con chip đó vốn cũng là điều phiền phức, em lấy đi nhưng không lấy mạng của tôi là đã tốt rồi, tôi chưa bao giờ trách em

Tôi lại lột cho hấn một con tôm nhỏ, đưa vào miệng hấn, vui vẻ nói:

- Cho anh, tôi đền bù con chip cho anh bằng một con tôm, được chưa?

Trần Luân thoáng bật cười:

- Quá chênh lệch nhưng mà tôi chấp nhận haha..

Nhai nhai xong con tôm, Trần Luân nghiêm túc nói:

- Thanh Lam trước kia là người của Trình Ca nhưng sau khi hắn không điều cô ta làm việc nữa thì dần như cô ta dần biến mất khỏi giới giải trí nhưng theo tôi đoán thì tình cảm của Thanh Lam giành cho anh ta vẫn không thay đổi, có thể nói là cô ta yêu Tuấn Trình thật lòng. Tôi có nghe nói lúc em và Trình Ca ở bên nhau cô ta có qua lại với một người đàn bà bí ẩn, không biết là mối quan hệ gì nhưng khi người đàn bà đó trả thù vài tên máu mặt trong bữa tiệc của Quách Thọ thì bà ta biến mất. Sau đó hình như tổ chức bí ẩn kia rơi vào tay Thanh Lam và xảy ra loại chuyện như bây giờ.

Tôi nheo mắt:

- Nếu nói thế chẳng phải Thanh Lam đang lợi dụng người đàn bà kia sao?

Trần Luân gật đầu:

- Có thể, người đàn bà kia mất tích ít nhiều cũng liên quan đến Thanh Lam. Bên phía Trình Ca đang cho người tìm kiếm, bà ta cũng chính là người chế tạo ra loại chip boom này. Nếu tìm được bà ta thì mạng của em xem như được giữ và em cũng có thể quay về bên tên họ Trình... Nhưng mà tôi lại không muốn em phải đi, dù là nuôi em hay con em tôi cũng cảm thấy vui về..

- Trần Luân, anh tội gì phải làm vậy...

Trần Luân cười nhạt, giọng anh bất lực thật sự:

- Hết cách rồi, tôi không kim được tình cảm với em.

Tôi hít vào một hơi, nhìn hán ta, lòng tôi bất giác lại khó chịu. Tình cảm vừa thiêng liêng vừa là thứ gây mê mù quáng nhất trên đời này. Trần Luân đi đến bước này đã là điều không dễ, nếu tôi là hắn tôi chắc sẽ không để cho hắn phải rời xa tôi. Nhưng mà có nhót tôi cả đời thì tôi vẫn chỉ yêu Trình Ca, ai bảo là do anh ấy hành hạ trái tim tôi trước chứ.

Thở dài một hơi, trong lòng tôi thầm gào thét:

- Trình Ca đầu đất, anh không mau cứu em thì em sẽ gả cho người khác đấy, con anh cũng sẽ gọi người ta là bố đấy. Anh còn chậm chạp lè mề thì sẽ mất vợ như chơi.....

Bên trong biệt thự Trình Ca, một người đàn ông đẹp trai tuấn tú chắc đang hắc xì dừ dội!

□□□ TRUYỆN: MỘT ĐỜI THƯƠNG.

CHAP 19 - CHAP CUỐI.

Trần Luân thấy tôi một chút lo âu cũng không có, hán khó hiểu, hỏi:

- Em không sợ sao, Trình Ca vẫn còn ở bên cạnh Thanh Lam đó?

Tôi cười tủm tỉm, lại nhai nhai con tôm nhỏ:

- Thì sao dù gì giờ tôi cũng không về được, trong bụng lại có đứa nhỏ, không vui về thì có lỗi với con lắm.

Trần Luân lắc đầu, chắc hắn cũng không còn lời gì để nói về tôi nữa rồi.

Thấm thoát cái đã gần thêm 3 tháng nữa trôi qua, Trình Ca vẫn âm thầm sắp xếp người hỗ trợ và bảo vệ cho tôi. Chỉ có điều tôi và anh kể từ hôm cưới hụt kia thì đến bây giờ hơn 6 tháng rồi vẫn chưa được gặp nhau. Nhiều lúc nhớ anh đến điên lên tôi chỉ có thể lên mạng internet, tìm kiếm một vài tấm ảnh hiếm hoi của anh để ngắm. Mặc dù nhìn ảnh cũng không thỏa được nỗi nhớ nhưng có còn hơn là không được thấy mặt.

Bụng nhỏ cũng đã lộ ra, cái bụng bé bé nhìn đáng yêu, buồn thì buồn đến phát ngu người nhưng bản thân tôi cũng không để cho con tôi chịu thiệt thòi, vẫn hàng ngày ăn nhiều ngủ kỹ. Một bên được Trần Luân bảo vệ đến con muỗi cũng không tiếp cận được, tôi cảm thấy thật sự sắp nuôi tôi tròn trĩnh đến lần được trên đất rồi.

Nhưng mà chắc do số hay sao ấy, tôi dù tốt lành đến mấy cũng không thể nào yên ổn lành lặn một cách nghiêm túc được.

8 tháng mang thai, bụng tôi lộ rõ một vòng tròn nhỏ, Trần Luân lại cực kỳ bảo hộ gắt gao, chưa kể bên ngoài Trình Ca cho phong tỏa tin tức nghiêm ngặt. Hiện tại Thanh Lam vẫn như con hồ điệp, cô ta đi đâu cũng kè kè công tấ con chip nổ trong người, chỉ cần quên quên ăn vui thôi cũng khiến tôi nỗ lực xác không thu được hình dạng. Có lúc tôi cầu trời khấn phật cho bản thân mình bình an đến lúc sinh con ra, như thế có nỗ lực tôi cũng không cảm thấy sợ hãi nữa.

Không cần thì thôi mà cầu là ngay đúc, ngay đến nỗi 8 tháng cũng phải sinh con cho bằng được...

Mọi thứ vẫn tốt lành đến giữa tháng thứ 8 của thai kỳ, bụng tôi tụt xuống hẳn, chân cũng phù lên trong rất khó coi. Bác sĩ có khám qua, bà cũng cho tôi biết là hiện tại vẫn ổn, các thai phụ đều phải trải qua như thế mới sinh được. Mặc dù mệt mỏi cũng khó chịu nhưng bản thân tôi vẫn rất vui vì sắp gặp được con.

Phòng sinh cũng được sắp xếp chu đáo ở biệt thự, vì với tình trạng của tôi hiện tại không đi ra ngoài được, Thanh Lam vẫn không biết là tôi có thai nếu cô ta biết thì mọi chuyện sẽ càng nguy hiểm hơn nữa.

Sáng chủ nhật đang ngồi cho ăn trong vườn, Trần Luân thấy tôi gấp gấp đến mức xém va vào mồm đá bên cạnh. Tôi cười cười nhìn hán, trên:

- Anh làm gì mà như ma đuổi vậy?

Trần Luân nắm lấy tay tôi:

- Đi mau, Trình Ca tìm được người đàn bà của Thanh Lam rồi, em đi mau, đi mau.

Tìm được rồi sao??

Tôi hốt hoảng:

- Trình Ca đâu?

Trần Luân vừa kéo tay tôi vừa nói:

- Hắn đang đến bệnh viện, em nhanh lên, khó khăn lắm mới bắt được Thanh Lam đi xa, nếu không kịp sẽ nguy hiểm cho em lắm.

Thấy bộ dáng gấp gáp của Trần Luân mà tôi cũng gấp gáp theo. Ôi sợ quá, nếu giữa chừng bà cô Thanh Lam phát hiện "bùm" một phát, thịt của tôi ai gom lại được đây???

Càng nghĩ càng hoảng, bước chân tôi nhanh hơn cả Trần Luân, lại xui xẻo đến mức vấp phải hòn đá nhỏ lẫn trong cỏ xanh té nhào lên phía trước.

- Ngọc Châu, cẩn thận...

Không kịp cẩn thận nữa rồi!

Ủnh một cái, cả thân hình đồ sộ của tôi ngã nhào, Trần Luân với tay lên chụp lấy nhưng rất tiếc chỉ kéo được góc váy còn lại đều theo tôi lăn xuống nền đất.

Trong bụng truyền đến từng cơn đau co rút, toàn thân tôi như ngầy dại, trên trán mồ hôi chẳng biết từ khi nào lại tuông ra như mưa trút nước. Một tay đặt lên bụng, tay còn lại cố chống đỡ để đứng lên..

"Ào" dưới hạ thân một dòng nước nóng ầm chảy ào ra, tôi hoảng lên đưa tay sờ sờ, một dịch nhầy nhầy pha chút màu máu đỏ..

- Trần Luân.. sinh...sinh...

Tôi nói không nên lời nữa rồi, Trần Luân càng hoảng loạn, anh một tay ôm lấy tôi lên xe, miệng hét to:

- Gọi tất cả theo tôi đến bệnh viện.

5,6 chiếc xe sang trọng được đánh ra từ nhà xe, tôi lúc này đang đau đến vật vờ, bụng đau quá, lại có cảm giác như dưới thân đang có gì đó muốn chui ra... Tôi không nhận được gong mình xem chút nữa là rặn sinh theo con co của tử cung.

- Ngọc Châu, em cố lên, tôi đưa em đến bệnh viện, em cố lên.

Bàn tay tôi vùi chặt vào tay hắn, lúc bấy giờ trong đầu chỉ còn duy nhất hình ảnh của Tuấn Trình.. Bởi vậy mới biết, phụ nữ khi sinh cần nhất người đàn ông của mình là vì sao? Cái cảm giác sợ hãi, lo âu cùng bất lực như khiến bản thân không chịu nổi nữa, giờ phút này chỉ còn nhớ đến người từng yêu thương, từng nâng niu mình hết lòng...

- Trình Ca...Trình Ca... anh...ở đâu???

Trần Luân vội trấn an:

- Yên tâm yên tâm, tôi gọi cho hắn ta rồi, hắn ta sẽ đến ngay thôi.

Tôi gật đầu, cố ngăn lại cảm giác muốn sinh của mình. Tôi đây là sinh thiếu tháng, là sự cố ngoài ý muốn nếu giờ này còn có sinh e là sẽ nguy hiểm đến tính của mẹ con tôi.

Qua cái cảm giác đau đớn, tôi gần như muốn ngất đi, đôi mắt khép hờ, mặc cho Trần Luân bên cạnh vẫn nói chuyện không ngừng.

- Ngọc Châu, em mà ngất đi là không thể sinh con được, em quên là mình không sinh mổ được sao. Tỉnh lại đi, tỉnh lại...

Đại não như bùng tỉnh, tôi cố dùng chút lý trí cuối cùng, rút từ từ trên túi váy một con dao râm nhỏ, tự tôi đâm một nhát nhẹ vào tay mình để lấy lại sự tỉnh táo. Nhưng vì quá đau nên tôi không thể nhận được rên lên một tiếng:

- Ừ...

Trần Luân bắt lấy tay đang cầm dao nhỏ của tôi, hắn hét:

- Trình Ca khốn kiếp, giờ này anh vẫn chưa đến sao?

Từ xa một chiếc xe rầm rú chạy ngược chiều đến, tôi mặc dù không nhìn thấy nhưng vẫn nghe được vì động cơ xe quá mạnh.

Mắt nhắm tinh lạng, bên ngoài tôi nghe có tiếng ồn ào huyền ảo. Trần Luân đang nắm lấy tay tôi cũng buông ra, mãi một lát sau, một bàn tay to lớn nắm lấy tay tôi, ôm tôi vào lòng. Cảm giác ấm áp cùng mùi hương bạc hà thoang thoảng khiến tôi như bùng tỉnh..

Mở hờ đôi mắt nhìn thấy gương mặt quen thuộc của ai kia, trong lòng cuồn cuộn mừng rỡ như điên lên.

- Tam Như, anh đây, anh đến bên em đây.

Tôi khẽ gật đầu, dưới bụng lại thêm một cơn đau khúc thật mạnh, tôi không nhận được nắm lấy tay anh siết chặt, miệng hét lên:

- Đau...đau quá... em muốn sinh...

Trình Ca hoảng loạn, anh ôm lấy tôi, hôn lên những giọt nước mắt mồ hôi đang chảy ra. Dựa vào lòng anh, tôi bất giác cảm thấy an toàn, an toàn đến nỗi muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc dài, thật dài...

Mắt khép lại, tôi chỉ còn nghe tiếng gào của Trình Ca:

- Tam Như, tỉnh dậy em, tỉnh dậy....

Khi tôi tỉnh dậy bên ngoài xung quanh vẫn còn tiếng nói chuyện rất ồn ào, bên hông truyền đến cảm giác đau đau khó tả. Thấy tôi nhú mắt tỉnh lại, có người hét lên:

- Sản phụ tỉnh rồi, tỉnh rồi.

Tôi nhìn nhìn xung quanh, đây hình như là phòng sinh, Trình Ca thấy tôi tỉnh, anh đang nói chuyện với ai đó cũng chạy ào đến.

- Anh đây, anh xin lỗi, xin lỗi em..

Tôi khẽ lắc đầu, giọng thì thào:

- Không...mà...

Một vị mặc áo bác sĩ đi đến, bà ấy nhìn tôi, thật ôn nhu nói chuyện:

- Cô Như, bây giờ cô cố gắng nghe theo chỉ đạo của tôi, đã thấy đầu đứa bé, cô có thể sinh được rồi nếu để lâu hơn nữa sẽ rất nguy hiểm.

Tôi gật đầu, hít vào một hơi thật sâu. Trình Ca vẫn luôn ở bên cạnh, anh nắm lấy tay tôi, luôn miệng nói chuyện:

- Anh không biết là con trai hay gái nữa nhưng mà chỉ cần em sinh ra thì trai gái gì anh cũng thương hết..

- Tam Như cố lên, con chip boom đã được lấy ra khỏi người em rồi, em phải cố lên, Tam Như của anh mạnh mẽ lắm đúng không?

Tôi lặng im lắng nghe từng lời của anh nói, một tay ôm chặt vào thành giường, tay còn lại nắm lấy tay Trình Ca thật chặt. Bàn thân sau mấy lần rặn sinh nhưng không thành, tôi gần như kiệt sức rồi. Đôi mắt nhắm hờ, bụng lại đau đến muốn ngất đi..

- Sân phụ cố gắng, thấy đầu đứa bé rồi, cô phải cố lên, cố lên.

Bên tai vẫn nghe được một giọng nói khác:

- Lần này không được nữa, chuẩn bị phòng mổ cho tôi.

Nghe đến phòng mổ, tôi như vụt dậy, bao nhiêu câu nói của Trình Ca khi nãy hình như tôi không còn nhớ cái gì. Tôi chỉ nhớ là tôi không được sinh mổ, nếu sinh mổ dùng dao kéo có thể kích nổ con chip boom.

Toàn thân run rẩy sợ hãi, Trình Ca ở bên ôm chặt lấy tôi, anh hôn lên trán tôi, giọng anh run run:

- Như.. em là tất cả của anh..em cố lên...

Tôi dùng hết sức ngẩng đầu lên nhìn, vị bác sĩ như hiểu ý, bà giữ hai chân tôi, hét to:

- Lần này không được nữa thì tôi cho cô ăn dao, cố lên, đừng làm tôi thất vọng.

Tôi gật đầu, hít một hơi thật sâu, lại hít thở theo chỉ dẫn của bác sĩ.

- Rặn đi!

Tôi dùng hết sức, đẩy người rặn một hơi thật mạnh....

- Ra rồi, chút nữa, ra rồi...

Một vị y tá đi lên bụng tôi, bà nhồi mấy cái, từ trong cơ thể như có cái gì đó chày tuột ra.. Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhìn xuống dưới, đứa bé đỏ hồng nhăn nhoe...

- Tam Như giỏi lắm, em giỏi lắm!

Trình Ca hôn lên trán tôi, anh lau đi những giọt mồ hôi còn đọng trên má...Qua rồi... mệt mỏi qua rồi..

- Ngủ đi, ngoan, ngủ đi..

Tôi gật đầu, bây giờ có muốn thức nhìn con tôi cũng không đủ sức, ngủ phải ngủ một giấc thật tỉnh táo thôi.

Bên tai lại vang lên tiếng em bé khóc:

- Oa..oa..oa..

- Chúc mừng anh chị, là một bé gái 2kg9, đáng yêu lắm..

- Con gái sao, thật sao, Tam Như....

Thôi, nói quá nhiều rồi, tôi đi ngủ đây!!!

Sau một giấc ngủ dài, lúc tôi tỉnh dậy đã là một ngày sau. Nhìn ngó xung quanh, căn phòng màu hồng đầy đủ tiện nghi, bên cạnh giường tôi nằm còn có một chiếc nôi màu hồng nhỏ.

Chống tay ngồi dậy, tôi muốn xuống giường xem con, nhưng vừa mới cử động đã thấy khó chịu vùng thân dưới.

Úm một tiếng, tôi cố ngồi dậy, dù đau cũng phải nhìn con tôi chứ. Đứa bé nhỏ xíu quấn trong khăn màu hồng, trần đầu đội cái mũ hồng tai thỏ, bao vớ cũng một màu hồng nốt. Tôi cười cười, lắc nhẹ cái tay của con:

- Con gái ơi, mẹ đây.

Bên ngoài có tiếng mở cửa, giọng người đàn ông quen thuộc vang lên:

- Con gái nhỏ ơi, bố đem sữa cho con đây..

Tôi nhìn anh, một thân sơ mi đen quần âu đen trắng tắp, trên tay lại cầm bình sữa màu hồng nhỏ lắc lư. Không nhịn được buồn cười, tôi khẽ mỉm cười..

- Như, em tỉnh rồi thì nằm đó đi đừng ngồi dậy, đi Bạch nói vừa sinh không được cử động nhiều.

Anh đi đến chỗ tôi, ấn tôi nằm xuống, bàn tay anh vuốt mấy lọn tóc bết dính trên đầu, giọng anh nhu mì gương mặt hiền dịu:

- Bà xã anh, đợi vài hôm nữa anh thay em gội đầu, chắc khó chịu lắm đúng không?

Tôi nhìn anh, chẳng biết có phải sự thật không nữa, sờ sờ bên hông, chỗ đó đã không còn u u của con chip, tôi mới nhớ ra rằng, à thì ra lúc sinh Trình Ca có nói con chip được lấy ra là thật.

- Con chip làm sao lấy ra được?

- Là anh tự tay lấy ra.

Tôi ngạc nhiên:

- Sao...không phải lấy ra là sẽ phát nổ sao?

Trình Ca có chút buồn bực, anh nói:

- Cô ta lừa anh.

- Lừa???

Trình Ca kéo ghế ngồi bên cạnh tôi, anh nắm lấy tay tôi, nói:

- Ừ con chip boom đó thực sự là sản phẩm mới của tổ chức A nhưng chưa thử nghiệm trên người. Vì anh không chắc chắn nên không dám để em liều lĩnh, mấy tháng qua anh cho tìm người đàn bà kia, rốt cuộc cũng tìm được. Lúc tìm được người, anh cho Sói đem bà ta đến bệnh viện, còn em thì được Trần Luân đưa đến. Thế nhưng thực sự thì con chip không thể phát nổ vì công tắt Thanh Lam đang giữ là không liên quan, công tắt chính nằm ở chỗ người đàn bà kia.

Mặt tôi trắng bệch, mấy tháng vừa qua là tôi sống vì niềm tin rồi. Nếu chẳng may người đàn bà kia không biết mà ấn chơi thì có phải là chết tôi không chứ?

- Con khốn Thanh Lam này...

Nghe tôi giận mà chửi một câu, Trình Ca liền cuốn quyển ngăn lại, anh vuốt ngực tôi cho thông khí lại nói:

- Đừng, tuyệt đối đừng tức giận. Em vừa sinh không được kích động nhiều, ngoan, nghe anh nằm yên trên giường nghỉ ngơi. Sau khi ra tháng, anh sẽ để em tự mình giải quyết cô ta, được không?

Tôi gật đầu, miệng vẫn thờ phỉ phò tức tối.. bên ngoài lại nghe ồn ào huyền ảo:

- Con gái nhỏ ơi, bố nuôi đến đây..

Một thân âu phục nữa đi vào, tay thì bím tay lại quần áo, tên Sói gương mặt vui vẻ cứ như vợ anh ta vừa sinh.

Tôi thảm gạo thét trong lòng, con gái tôi ở chung với tên này chắc không thể trưởng thành một cách đường hoàng được quá.

Kéo kéo áo Trình Ca, tôi khẽ nói:

- Em quan ngại tên này quá!

Trình Ca cũng lắc đầu:

- Hết cách rồi, cậu ta đòi làm bố nuôi con bé, anh không cho cậu ta liền dùng súng muốn tự sát...

Mẹ, rõ là tên biến thái mà!

- Sói, anh để đi Bạch đến chăm cho bé đi, anh là đàn ông thì chăm nom kiểu gì được?

Tên Sói vẫn vui vẻ đứng đưa gắp quần áo:

- Tôi làm được, con gái tôi, tôi chăm thôi.

Con gái hấn, chắc hấn đẻ ra quá??!

Đang định gây nhau một trận, lại bị Trình Ca ngăn lại, anh khẽ nói:

- Cứ để cậu ta điên một mình đi, không cần lo.

Tôi gật đầu nhìn theo bóng lưng anh, anh một thân cao lớn có chút gầy gò đang dịu dàng ôm lấy bé con từ trong nôi ra, một tay anh vỗ mông con, tay còn lại ôm con thật chặt để con tựa đầu vào ngực anh...Dưới ánh nắng chiều xuyên qua cửa sổ, anh vừa bồng con đến gần tia nắng, vừa ngọt ngào nói:

- Tiểu bảo bối ơi, tắm nắng một chút nhé!

Bé con cọ quấy ưỡn người như đồng ý, sau đó lại ngoan ngoãn chu môi mặc cho Trình Ca làm ra cái hình dạng gì... Một bố một con gái cười cười thâm tình như một cặp tình nhân đang âu yếm...

Trong lòng tôi khẽ trùng xuống, đến bao lâu thì cuộc sống tôi mới được bình yên thật sự?

Lại khẽ mỉm cười, nếu bình yên quá thì chẳng còn là Tam Như nữa rồi. Ông Trời cho tôi số phận, Trình Ca lại sắp đặt lại một số phận khác nữa cho tôi.. Nếu như không có anh ấy thì đã chẳng có tôi cũng sẽ không có bé con bây giờ.. Cuộc đời này tôi nợ anh ấy quá nhiều, vừa nợ ân tình lại như nợ cả mạng sống..

Nhân sinh của tôi vốn khắc nghiệt nhưng vì có anh ấy mà trở nên lương thiện hơn rất nhiều. Nếu có kiếp sau nữa tôi vẫn nguyện ở bên cạnh anh ấy, có khổ đau nghèo khổ tôi vẫn chịu...

Nếu không có anh sẽ không có em, nếu không yêu anh em cũng sẽ không yêu một ai, nếu ở bên anh là đau khổ em nguyện không cần giàu sang hạnh phúc!

Tôi yêu anh rất nhiều, rất rất nhiều!!!!

Vương Tuấn Trình - Tam Như.

12g15p 26-03-2019 - Hoàn chính văn.

Bạn đang đọc truyện *Một Đời Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.